

Yasushi Kitagawa

Nếu
ngày mai
bao giờ đến

Đồng dịch - Ngọc Bích dịch

"Bắt đầu từ ngày mai, hãy sống một cuộc đời khác so với trước đây."

thưboc.com.vn

Table of Contents

Mục lục

Lời Tựa

Triển Lãm

Ngày Mừng Sáu Tháng Tám

Một Tuần Đẳng Đẳng

Bài Học Đầu Tiên: Biết Mình Muốn Gì - Lập Danh Sách Cuộc Đời

Bài Học Thứ Hai: Biết Phương Pháp Biến Ước Mơ Thành Hiện Thực.

Bài Học Thứ Ba: Sự Thật Về Thành Công Tài Chính. Cách Đọc Từ "Yên"

Bài Học Thứ Tư: Hãy Trở Thành Người Có Sức Cuốn Hút. Biến Rắc Rối Thành Cá Tính

Bài Học Thứ Năm: Có Nhiều Cách Biến Mục Tiêu Thành Hiện Thực

Bài Học Thứ Sáu: Vứt Bỏ Suy Nghĩ "Không Làm Được" Trước Khi Làm

Gọi Điện

Căn Phòng Của Haruka

Bản Ghi Chép

Sự Thật Sau Cánh Cửa

Bài Học Cuối

Nữ Thần Chiến Thắng

Lá Thư

Lời Cuối

Mục lục

Lời Tựa

Triển Lãm

Ngày Mừng Sáu Tháng Tám

Một Tuần Đàng Đẵng

Bài Học Đầu Tiên: Biết Mình Muốn Gì - Lập Danh Sách Cuộc Đời

Bài Học Thứ Hai: Biết Phương Pháp Biến Ước Mơ Thành Hiện Thực.

Bài Học Thứ Ba: Sự Thật Về Thành Công Tài Chính. Cách Đọc Từ "Yên"

Bài Học Thứ Tư: Hãy Trở Thành Người Có Sức Cuốn Hút. Biến Rắc Rối Thành Cá Tính

Bài Học Thứ Năm: Có Nhiều Cách Biến Mục Tiêu Thành Hiện Thực

Bài Học Thứ Sáu: Vứt Bỏ Suy Nghĩ "Không Làm Được" Trước Khi Làm

Gọi Điện

Căn Phòng Của Haruka

Bản Ghi Chép

Sự Thật Sau Cánh Cửa

Bài Học Cuối

Nữ Thần Chiến Thắng

Lá Thư

Lời Cuối

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa

Ngẫm lại,

Cuộc đời tôi

Đã kết thúc trong thời khắc ấy

Và cũng bắt đầu từ chính khi đó.

Cảm giác biết ơn khi cảm nhận được sự tuyệt vời trong mỗi ngày hôm nay được sống.

Xin gửi đến những người đã dạy cho tôi biết được sống trọn vẹn trong từng cái "ngày hôm nay" quan trọng đến nhường nào.

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Triển Lãm

Đợt triển lãm cá nhân hôm nay cũng đã bước sang ngày thứ mười. Sau ba ngày đầu nhộn nhịp người quen và những người có liên quan, triển lãm giờ đã thưa thớt hơn, chỉ có vài bóng khách vãng lai di chuyển theo dòng tranh treo trên tường.

Trong số đó, một người phụ nữ cứ đứng ngắm duy nhất một bức họa.

Người ấy đứng đó cũng phải hơn 30 phút rồi. Gương mặt điềm đạm. Vẻ dịu dàng đó dường như không dành để ngắm bức tranh mà như đang ngắm nhìn một thứ gì khác biệt.

Nodoka đang tìm cho mình một "con mồi", tươi cười hớn hở lại gần người phụ nữ đó.

Con bé đang tiến hành "cuộc giao dịch" của riêng mình nhưng không hẳn là để bán tranh. Con bé muốn dựa vào lời giới thiệu của mình gia tăng giá trị của bức tranh trong lòng người xem. Bằng cách này, con bé tự cho đây là một phần quà đặc biệt giúp người xem cảm nhận được cái tuyệt vời trong những tác phẩm của tôi.

Nodoka luôn bắt chuyện theo cùng một cách. Đương nhiên cách bắt chuyện này là do học lỏm được từ ai đó, rồi sau lạm dụng quá đà...

"Màu sắc rất tinh tế, sâu sắc nhỉ. Bố cục cũng tốt, nội dung bức tranh kết nối rất hài hòa."

Người phụ nữ trung tuổi đó chậm rãi quay về phía Nodoka.

"Ai chà, nhà phê bình tranh dễ thương quá đi. Cháu tên gì?"

"Nokoda."

"Nokoda à? Tên nghe hay quá. Mong được cháu giúp đỡ nhé. Cháu bao tuổi rồi?"

"Năm tuổi ạ."

Nokoda giơ hết cỡ bàn tay nhỏ bé lên trước mặt, trả lời.

"Cô thích bức tranh này sao?"

"Ừ, bức tranh đẹp đến nỗi cô không thể rời mắt."

Nokoda coi lời khen dành cho tôi cũng là lời khen dành cho bản thân mình. Con bé tỏ ra vui vẻ không chút giấu giếm, thể hiện rõ ràng trên nét mặt.

"Bức tranh đó do papa vẽ đấy."

"Vậy sao? Papa của Nokoda quả là một họa sĩ tuyệt vời."

Nokoda nói với một vẻ tự hào:

"Đúng đó cô. Nhưng không chỉ có thế thôi đâu. Papa là một người cực kì tài giỏi."

Vào thời điểm đó, tôi vừa đặt chân về nước sau chuyến công tác Hoa Kỳ bốn ngày hai đêm với lịch trình dày đặc để tham dự cuộc họp dành cho các doanh nghiệp mới. Sau đó, lại phải tham dự cuộc họp với Hội đồng Quản trị công ty và giờ đang trên đường đến nhà xuất bản do có cuộc hẹn trao đổi về việc xuất bản sách với tác giả.

Mãi sau, khi tôi đến được triển lãm thì cũng đã vừa vặn vài phút trước khi đóng cửa, giờ đó đã chẳng còn vị khách thưởng tranh nào nữa cả.

Tôi vừa bước vào trong, Nokoda đã lao ra bám cứng lấy tôi.

"Papa!"

"Để con phải đợi rồi, Nokoda. Hôm nay con cũng hoàn thành tốt công việc thuyết minh chứ?"

"Vâng. Hôm nay con nói chuyện được với tận năm người cơ."

Nokoda nói với vẻ tự mãn.

"Giỏi ghê. Cảm ơn con. Nhờ có Nokoda, những người đó mới thích tranh của papa đấy."

"Trong số đó, con có nói chuyện với một cô cả tiếng đồng hồ luôn."

"Hơ, vậy sao? Nói chuyện lâu thật đấy."

"Cô ấy nhé, tranh nhiều ơ là nhiều thế này mà chỉ ngắm mãi duy nhất một bức thôi. Cả tiếng đồng hồ liền mà chỉ ngắm mỗi một bức."

"Chà, người này kỳ lạ thật. Cô ấy ngắm bức nào thế con?"

"Bức kia kìa."

Nokoda chỉ một bức tranh. Bức tranh đó đề tên "Nữ thần Chiến thắng (the Goddess of Victory)" vẽ hình một thiếu nữ mặc y phục trắng.

"Cô ấy bảo bức tranh này khiến cô ấy cảm thấy hạnh phúc lắm. Vậy mà, cô ấy lại chảy nước mắt khóc luôn. Nên Nokoda mới hỏi 'Cô bảo vui mà sao lại khóc vậy? Lạ quá đi, cô Fujiko.'"

Tôi nín thở.

"Nokoda. Con vừa bảo ai cơ?"

"Cô Fujiko. Tên cô ấy đó. Nokoda và cô ấy trở thành bạn rồi. Cô ấy còn hứa sẽ lại ghé qua đây."

Tôi bất thần choáng váng.

Rất nhiều người xung quanh cho rằng tôi là một người đàn ông "thành đạt", có một cuộc đời hạnh phúc. Tôi đang sống trong những ngày tháng mà bản thân mình 20 năm trước chẳng bao giờ có thể tưởng tượng tới.

Vậy nhưng, ngày trước tôi không hề biết hứa hẹn mục tiêu gì cho cuộc đời mình cả. Phải nói là ngược lại. Dầu tôi có ôm những lo lắng, bất an về tương lai, nhưng lại không hề cố gắng kiếm tìm điều mình cần phải làm mà chỉ biết vô định đi qua ngày tháng.

Phải, cho đến một ngày mùa hạ cách đây 20 năm...

"Cô Fujiko."

Nếu không nghe đến cái tên đó thì tôi cũng đã quên mất người ấy tên gì rồi.

Nhưng tôi chưa từng một lần quên đi sự tồn tại của người ấy. Bởi đó là người tôi không thể nào quên.

... Đúng, chắc chắn là "Fujiko".

Đúng là người ấy mang cái tên đó. Không thể sai được.

Âm hưởng từ cái tên thoát ra từ miệng con gái như lời tuột tôi về với hồi ức của ngày hè 20 năm về trước. Về mùa hè đã mang đến sự thay đổi lớn trong cuộc đời tôi, mùa hè năm 17 tuổi...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Ngày Mừng Sáu Tháng Tám

Kỳ nghỉ hè năm đó nắng nóng kéo dài đến mức kỷ lục. Hôm đó là ngày mừng sáu tháng Tám. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó.

Tôi bị bắt phải trông cửa hàng nên một mình ngồi trên ghế trong quầy thu ngân. Gia đình tôi có kinh doanh một cửa hàng sách nho nhỏ. Ngày tôi còn bé, cửa hàng đông khách hơn nhiều nhưng giờ thì thưa thớt chẳng có nổi mấy người. Đôi khi, những vị khách hiếm hoi đó cũng chỉ đi vào, lướt đọc giá sách rồi bỏ đi mà chẳng mua gì. Có lẽ họ không tìm thấy ở đây cuốn sách mình cần chẳng. Hiếm khi mới thấy cửa hàng có nhiều khách.

Vài năm trước đây từ khi một cửa hàng sách khá lớn có cả bãi đỗ xe rộng rãi được khai trương gần nhà, tình hình đã luôn ảm đạm như thế. Cửa hàng đó không chỉ có sách, họ còn bán các loại đồ dùng văn phòng và đồ nội thất, rồi trò chơi nữa nên đặc biệt là lũ học sinh cấp hai, cấp ba đều bị hút cả về đấy. Họa hoãn lắm, khi cửa hàng đó không có cuốn sách khách hàng cần trong khi họ muốn mua về đọc ngay, người ta mới tiện chân rẽ vào đây.

Với tình cảnh như vậy, tôi có trông cửa hàng cũng chẳng mấy khi bán được thứ gì.

Ngày trước, để chiều chuộng nhu cầu của khách hàng từ trẻ con đến người lớn, cửa hàng nhà tôi bày bán đủ loại truyện tranh, tạp chí bán chạy ngoài thị trường. Nhưng kể từ khi tiệm sách kia mở ra, những mặt hàng bày bán như nhau thành ra cũng chẳng bán được mấy, nên ba tôi đã quyết lấy

"Không cần bán chạy, chỉ cần bán loại sách muốn bán!" làm phương châm kinh doanh.

Nhưng mà khổ, đứa bé nhất nhà như tôi cũng đã vào lớp mười hai mất rồi. Gia đình còn trụ được tới bây giờ và sau này có kinh phí cho tôi ăn học vào đại học cũng là nhờ vào tiền tiết kiệm và bảo hiểm an sinh (ba tôi cũng mới biết gần đây thôi) của mẹ đã chu toàn sẵn từ thời cửa hàng còn làm ăn khấm khá.

Quyết định của ba tôi đã dẫn tới ba điều sau đây:

Điều đầu tiên là thay đổi về đối tượng khách hàng.

Kể từ khi cửa hàng không còn bày bán truyện tranh và tạp chí, khách hàng giảm đi đáng kể. Tuy nhiên, lượng khách quen lại tăng. Ba tôi đã cố gắng lựa chọn xếp lên kệ những dòng sách bản thân có hứng thú mà những cửa hàng khác không thường xuyên bày bán. Vậy nên, những khách hàng muốn kiếm tìm những thể loại sách vở chỉ có ở cửa hàng tôi sẽ tìm đến nơi đây.

Điều thứ hai là việc giảm hẳn những thành phần trộm cắp vặt.

Cửa hàng nhà tôi nằm trong khu buôn bán lạc hậu, chỉ cần kéo cánh cửa cuốn lên là coi như mọi mặt đều thành lối ra vào được, mở thông thoáng ra mời gọi. Khu phố có mái vòm, xe kéo đưng sách để ngoài nhưng quầy thu ngân lại nằm tít tận góc trong cùng mắt không thể quản ra đến tận đấy. Đơn giản mà nói, dễ thó - dễ chạy - khó tìm - điều kiện lý tưởng để giở những trò trộm cắp vặt. Ba tôi lúc nào cũng đau đầu vì thất thoát do trộm cắp gây nên.

Đối với thằng đi ăn trộm, thứ nó lấy về chỉ là một cuốn truyện tranh thôi. Nhưng để bù lại một cuốn truyện bị lấy mất, nhà tôi phải bán ra bảy, tám cuốn sách khác để bù vào. Có lẽ những thằng ăn trộm không biết rằng chủ cửa hàng chúng tôi đây phải bỏ tiền ra mua sách gốc đến hơn 70% giá

niêm yết của cuốn sách. Từng có những thán, tiền sách bị trộm ăn cụt gần hết số lãi thu được. Tôi không hề có ý nói quá, nhưng đối với chúng tôi, lũ ăn cắp vặt đó gây tội ác ghê gớm không khác gì tội giết người.

Nhưng kể từ khi thay đổi phương châm kinh doanh, cửa hàng cũng chẳng còn những mặt hàng thường hay bị mấy đứa ăn trộm nữa. Thành thử, nạn trộm cắp cũng chẳng còn mấy. Lợi ích không ngờ này khiến ba tôi vô cùng thoải mái.

Tôi sẽ tạm để điều thứ ba sang một bên nói sau.

Ta quay lại với câu chuyện ngày mừng sáu tháng Tám.

Tôi ngồi một mình trong quầy thu ngân ngắm dòng người qua lại trước mắt. Những người qua kẻ lại trong khu thương mại dường như không hề ý thức được mình đang bị người trong cửa hàng quan sát, họ đều có vẻ rất thư thả. Đôi khi, vài ba đứa bạn cũng quàng vai bá cổ nhau đi ngang qua.

Cứ như thế, tôi hết ngó sang phải lại quay sang trái ngắm dòng người chuyển động. Dẫu không hề có bức tường ngăn cách nhưng cảm tưởng như thế giới trong này và thế giới bên ngoài hoàn toàn khác biệt. Thế giới ngoài kia là thế giới động còn thế giới trong này lại vô cùng tĩnh lặng. Những người đang đi lại bên ngoài đang vội vã chuyện gì mà chẳng có vẻ là sẽ dừng chân đứng lại để bước vào thế giới bên trong này cả. Tôi có cảm giác giống như lúc ngồi ngoài bãi ngắm những cành củi ngụy lặn trôi theo dòng sông chảy vậ.

Hôm đó, ba giao cho tôi trông cửa hàng rồi bảo là đi ra ngoài ăn trưa. Tôi biết ba đi đâu. Đến quán cà phê gần nhà. Vài người khác trong khu phố buôn bán chắc chắn cũng sẽ đến. Qua hai tiếng nữa chắc cũng không về đâu. Mọi người đang mãi xem giải đấu bóng chày cấp ba mà..."

Giải đấu bóng chày cấp ba..."

Tôi thăm thì, chẳng có ý định nói cho ai nghe.

Chắc là vào khoảng năm lớp ba tiểu học. Ngày ấy tôi thích bóng chày lắm nên cũng bắt đầu theo dõi giải bóng của mấy anh cấp ba. Kể từ ấy, năm nào cũng vậy, cả xuân lẫn hè, tôi đều chúm mũi vào cái ti vi. Đó là niềm vui sướng lớn nhất của tôi trong mỗi kỳ nghỉ xuân hay hè, được ăn ngủ, buồn vui theo từng trận bóng. Đối với tôi ngày ấy, hình ảnh những anh trai cấp ba trên màn hình ti vi thật trưởng thành, như những siêu anh hùng vậy. Tôi không hề ý thức đến sự khác biệt về lứa tuổi và kỹ năng giữa họ và những tuyển thủ chuyên nghiệp.

Nhưng rồi, hứng thú dần mất đi. Có lẽ là từ khi tôi tham gia câu lạc bộ bóng đá khi vào trung học. Từ đó đến nay, vậy là đã sáu năm trôi qua rồi.

Lâu không xem, giờ nhìn những đứa cấp ba chơi bóng trên ti vi chẳng khác gì lũ trẻ con. Mấy thằng đang cố gắng vật mình trong từng trận cầu đó với tôi bây giờ, chẳng ra dáng anh hùng hay người lớn gì cả. Chỉ đơn thuần là mấy thằng nhóc cùng tuổi giải bóng chày mà thôi. Với lại, có khen chúng giỏi thì giờ tôi đã nhìn rõ khoảng cách khác biệt về kỹ thuật của chúng với các tuyển thủ chuyên nghiệp mất rồi.

Vậy mà, tại sao người lớn lại hâm mộ giải bóng chày cấp ba đến thế nhỉ?

Tôi còn đang mãi suy nghĩ về chuyện đó với chút cảm giác ngạc nhiên thì một người khách bước vào cửa hàng.

"Chào, Yosuke. Hôm nay trông hàng hả? Ngoan quá."

Là chú Kacchan bạn ba. Thật khó tìm ra cách xưng hô phù hợp với mấy người bạn của ba. Ông chú này cũng thế. Tôi chẳng biết họ hay tên thật của chú ấy. Chỉ biết mỗi cái biệt danh "Kacchan". Thành ra, chú ấy cho tôi gọi là Kacchan dù có chút thất lễ.

"A, Kacchan. Ba cháu đang ở Hoop xem bóng chày đấy. Cháu gọi về nhé?"

Chú Kacchan chọn lấy một cuốn sách từ trên giá, vừa đi ra chỗ tôi vừa nói.

"Hôm nay chú chỉ qua mua sách thôi, không sao đâu. À mà, đáng ra giờ cháu đang bận học nhì Yosuke, vậy mà ba cháu lại bắt trông cửa hàng để một mình bỏ đi xem bóng chày được sao. Lần sau gặp, chú phải nói cho ba cháu một trận mới được."

"Không sao mà chú. Có gì đâu..."

Tôi vừa trả lại tiền thừa, vừa cười gượng đáp lời.

Mùa hè tuổi mười bảy đáng ra phải rất bận rộn với chuyện học hành, chơi bời lẫn những sở thích riêng nhưng tôi đây thì hoàn toàn chẳng được hoành tráng như vậy. Thành thật mà nói, giờ tôi chẳng có ý chí làm bất kì điều gì cả.

Không phải tôi chẳng hề lo nghĩ gì đến tương lai. Tôi cũng tạm nghĩ đến chuyện tốt nghiệp cấp ba rồi thi vào đại học. Nhưng lại vẫn chưa quyết được việc học trường nào, khoa nào cả.

Thú thực, nếu nói tôi chẳng biết mình muốn trở thành người như thế nào hay muốn làm gì cả, tôi chỉ không muốn ra ngoài xã hội sớm nên quyết định trì hoãn bằng cách vào đại học thì cũng chẳng sai.

Nhưng muốn vậy thì phải học. Chỉ là dấu nhận thức rõ, lòng cầu học lại chẳng hề có.

Vậy nên, mãi mới được nghỉ hè, tôi biết có vui chơi một chút cũng chẳng sao nhưng khi chơi lại nghĩ đến chuyện phải học, lại có cảm giác tội lỗi khi mình cứ mãi sống vô ích. Bởi lẽ đó, những ngày hè quan trọng của

tuổi thanh xuân, lại là những ngày tháng nội tâm tôi tự giằng xé với chính mình.

Với một thằng không có hứng thú học tập cũng chẳng muốn làm gì khác như tôi, trông cửa hàng cũng tốt, chí ít đó cũng là việc PHẢI làm. Do ba tôi nhờ trông cửa hàng mà, một lý do vô cùng đường hoàng để tránh đi việc học.

(Từ khi nào tôi trở thành một thằng u mê như vậy nhỉ...)

Mấy đứa chơi bóng chày trên ti vi cũng vậy, sau khi giải thi đấu mùa hè kết thúc, chúng sẽ tốt nghiệp rồi phải quyết định đi theo con đường chuyên nghiệp hay tiếp tục học lên. Tuy nhiên, quyền quyết định đó chỉ dành cho số ít có tài thôi. Phần lớn bọn còn lại, dẫu dành bao nhiêu tâm sức chuyên chú vào bóng chày, rồi sẽ tính sao đây. Chắc chúng cũng lo lắng lắm. Liệu có phải mấy thằng đó đang cố gắng bỏ đi nỗi lo của riêng mình để chạy đuổi theo trái bóng trắng kia không?

Ánh mắt tôi nhìn cuộc đấu bóng chày của bọn cấp ba giờ lạnh lẽo đến đáng ngạc nhiên.

Thời điểm chúng ta phải đưa ra lựa chọn cho cuộc đời chúng cũng là thời điểm tôi buộc phải đưa ra quyết định riêng cho cuộc đời mình.

Thuở bé, tôi cũng hay nói rằng muốn sau này lớn lên thành người nọ kẻ kia. Đối tượng tôi muốn trở thành cũng thay đổi liên tục. Sự thật là tôi cũng chẳng hề nghiêm túc hay thực sự nghĩ rằng bản thân có khả năng trở thành những người như vậy.

Có lẽ là do tôi nghĩ rằng cái "tương lai" khi "trở thành người lớn" đó nó còn ở xa quá. Chúng là chuyện về một cái tương lai mãi chẳng chịu đến. Vậy mà, cái "tương lai" còn ở chốn xa xăm nào đó sắp sửa đến tới nơi rồi, một năm nữa thôi. Tôi đã lớn tuổi này mất rồi.

Câu nói "Khi trở thành người lớn, con muốn làm..." ngày xưa hay nói, giờ khi "sắp trở thành người lớn", "tương lai" trở thành một hiện thực gần tới mức có thể tưởng tượng ra lại ngày càng hiếm thấy bản thân mở được ra lời.

(Nhắc đến mới nhớ, gần đây tôi không còn nói câu mình muốn thành người này người nọ nữa.)

Mãi nghĩ ngợi đến mấy chuyện đó nên tôi chẳng để ý chung quanh. Lúc tôi sực tỉnh ra mới thấy trong cửa hàng vẫn còn một người khách.

Tôi bất thần nín thở.

Người khách đó là một cô gái rất xinh đẹp, đẹp đến lạc lõng với cái cửa hàng này.

Tôi cảm thấy bầu không khí trong cửa hàng đột ngột thay đổi.

Nếu xét độ tuổi, chắc người này hơn tôi hai, ba tuổi chi đó. Làn da trắng như thế không bị bắt nắng hè.

Nàng mặc áo sơ mi dài tay màu trắng, váy dài trắng, chiếc mũ trắng rộng vành che tai, đúng vẻ một người phụ nữ trưởng thành với làn tóc buông hờ qua vai.

Tôi chưa từng gặp một ai mang bầu không khí như vậy cả. Dường như cô gái này sống ở một thế giới hoàn toàn khác biệt với những đứa con gái đồng tuổi mặc áo hai dây, khoét nách, váy ngày càng ngắn đua theo mốt, khác biệt với cả tôi nữa.

Tôi đột ngột cảm thấy ngại ngùng với mái tóc dựng lia chia của mình.

Cô ấy vừa nhìn tờ giấy cầm ở tay, vừa đi dạo loanh quanh cửa hàng ngó từng giá sách một lúc khá lâu rồi với lấy một cuốn mang ra chỗ tôi.

Chưa gì, người ta đã đứng ngay trước quầy thanh toán, bất chợt nở nụ cười rồi buông ra một câu bất ngờ:

"Cậu là Yousuke hả?"

"A..."

Câu hỏi bất ngờ khiến tôi như nuốt mất lưỡi, bầu không khí trở nên kì quặc. Mãi tôi mới bật ra được một câu trả lời:

"Ta... ta từng gặp nhau ở đâu sao?"

"Lần trước tới đây tớ có gặp ba cậu, ông có kể về cậu cho nghe. Bảo là có cậu con trai cùng tuổi tớ, dấu vết ham ngủ thấy rõ luôn."

"À... cái này... cái này... tiếc là cậu gặp không đúng lúc rồi. Ba ngày trước tôi vừa cắt tóc xong. Trước đó tóc tôi khá dài nên không đến mức dựng lên vì ngủ nướng thế này đâu. Mà cậu có gặp tôi trước hay sau lúc đó thì tôi cũng chẳng có mấy tự tin là mình có để lộ dấu vết ngủ nướng hay không, mà đó cũng chẳng phải là chuyện gì đáng để tâm..."

Tôi cố gắng vuốt ép mấy sợi tóc dựng lên do ngủ nướng, vừa làm nhảm lung tung. Càng lúc càng nhận ra, gương mặt mình đã đỏ lên. Để tránh không bị người ta phát hiện, tôi vội lảng sang chủ đề khác, giả vờ như mình hoàn toàn không để tâm.

"Bỏ qua chuyện đó đi... Cậu mua cuốn này hả?"

"Ừ, cậu tính tiền giùm. Những cuốn sách loại này giờ chẳng có mấy nơi bán. Tớ đoán là ở đây chắc sẽ bán nên mới tìm đến. Thật may quá. Với lại... tên cuốn sách viết ở trong đây, tớ đặt hàng được chứ?"

Cô ấy chìa ra một tờ giấy. Nó chỉ là một mảnh giấy vuông cỡ 9cm, một mặt viết tên cuốn sách. Điều đặc biệt là tờ giấy này có khá nhiều nếp gấp.

"Tớ không rõ lắm đâu, lát tớ sẽ hỏi ba giùm cậu."

"Nhờ cậu nhé. Vậy... tuần sau tớ sẽ lại ghé qua."

Cuộc hội thoại với cô ấy kéo dài chưa đến một phút ngắn ngủi, vậy mà cả ngày hôm đó, nó cứ hiện về trong ký ức tôi không biết đến bao nhiêu lần. Tôi đã thực sự bị nàng hút hồn mất rồi.

Tôi đưa mảnh giấy cho ba sau khi ông quay về từ quán cà phê và giải thích mọi chuyện.

Ba hỏi tôi, "Tên với số điện thoại người ta đâu?"

Tuy tôi trả lời rằng, "Tại con thấy cô bé đó có biết ba nên nghĩ là ba đã biết tên và cách thức liên lạc với người ta rồi..."

Nhưng thực ra, lúc đó tôi đâu có bình tĩnh nghĩ được đến thế, sau khi con gái nhà người ta đi mất rồi mới nhớ ra.

"Cũng không sao. Cuốn này khá hay, cứ đặt về vài quyển cũng được. Người ta không đến mua ta cũng cứ bày bán, dầu sao cũng không có sách thay thế những cuốn đang bày bán."

Ba tôi nói thế rồi nhanh tay tra gọi đến số điện thoại của nhà xuất bản, đặt cuốn sách viết trên tờ giấy cô ấy để lại.

Nói đến đây chắc mọi người cũng hiểu được. Điều tốt đẹp thứ ba đến từ quyết định của ba tôi.

Là giúp tôi gặp được người con gái ấy...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Một Tuần Đẳng Đẳng

Kể từ ngày ấy, tôi bắt đầu thương nhớ cô gái đó. Nhiều lúc ngẩn ngơ chợt phát hiện ra mình đang nghĩ đến người ta.

Ban đầu chỉ toàn là cảm giác tiếc nuối.

(Tại sao cứ để nguyên cái đầu tóc bù xù ngái ngủ thế chứ? Tại sao không hỏi tên họ, số điện thoại người ta? Tại sao không kéo dài câu chuyện thêm chút nữa?...)

Giá mình đã làm điều này điều kia có phải tốt hơn không, toàn những chuyện giờ đã chẳng thể nào thay đổi được. Toàn nghĩ đến chuyện nọ chuyện kia bản thân sao đã không làm.

Sau đó, dòng suy nghĩ chuyển dần sang lần gặp sau của hai đứa. Cô ấy nói "tuần sau sẽ lại đến". Kiểu gì thì kiểu, tôi cũng muốn gặp lại cô ấy một lần nữa. Lần gặp tiếp theo, tôi sẽ tận dụng cơ hội này như thế nào đây...

Hai ngày sau đó, cuốn sách cô ấy đặt đã tới. Đương nhiên, tôi rất để tâm đến nội dung cuốn sách đó. Làm sao bây giờ, tôi của ngày đó muốn biết thêm nhiều điều về cô ấy, và để biết chỉ có duy nhất một cách là đọc cuốn sách đó thôi.

Cứ nhìn môi trường sinh dưỡng của tôi, chắc nhiều người nghĩ từ thuở bé đến giờ tôi phải đọc nhiều sách lắm. Tôi cũng chẳng giấu gì, đọc sách và cuộc đời tôi lại rất vô duyên với nhau. Nếu đem so với đám bạn trong lớp, tôi chắc bị xếp vào dạng chẳng đọc gì.

Cũng là do ngày tôi còn bé, ba đã dặn dò vô cùng nghiêm khắc rằng, "Những thứ bày bán rồi sẽ trở thành đồ của khách hàng, không được phép tự ý sờ vào. Nếu muốn đọc thì tự mua lấy mà đọc."

Ngày đó, nhà tôi vẫn còn bày bán truyện tranh, có lẽ ba tôi nhắc nhở thế để ngăn không cho tôi đọc truyện lung tung. Ba bảo phải tự mua mà đọc nhưng thế thì ba sẽ biết tôi đọc những loại truyện tranh nào, tôi cảm thấy khó chịu với điều đó. Nhưng tôi lại càng không thích mua truyện từ cửa hàng khác. Thành ra, không đọc sách là chuyện hiển nhiên, nhưng đến cả truyện tranh cũng chẳng mấy khi tôi động đến.

Một đứa như tôi lại bảo sẽ mua một cuốn sách cùng loại với sách người ta đặt hàng, không biết ba tôi sẽ nghĩ sao nhỉ? Tôi không muốn tỏ ra đáng nghi, làm sao có thể dùng cách tự nhiên nhất, thời điểm thích hợp nhất để đề nghị được cho đọc thử. Thời điểm đó rồi cũng đã đến.

Tôi đã lo lắng đến buồn cười nhưng thật may mọi thứ lại kết thúc tốt đẹp.

"Ừ. Cuốn đó hay lắm, ba cũng muốn mày đọc nên đã đặt khá nhiều đấy. Đọc thử xem cũng tốt."

Ba tôi nói vậy, rồi nhanh tay đưa cho tôi một cuốn.

Thế là suốt hai ngày sau đó, tôi chúm mũi vào cuốn sách. Động cơ là muốn biết thêm về cô gái ấy, nhưng khi bắt đầu đọc, đối với một thằng vốn không quen việc đọc như tôi đây, cuốn sách mang lại một ấn tượng sâu đậm hơn tôi tưởng. Ấn tượng đó có lẽ còn ghê gớm hơn cả ấn tượng khi gặp cô ấy nữa.

Dẫu bao nhiêu lần ba có dặn đọc sách đi con, nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn chẳng để lời khuyên đó vào tai. Tôi cũng chẳng cho việc đọc có thể đem lại thay đổi gì trong đời. Vậy nhưng, cuốn sách đó đã tạo ảnh hưởng thay đổi lối suy nghĩ của tôi.

Nếu có thể thẳng thắn nói ra, thẳng tòi của thời bấy giờ, học thì học đấy nhưng để hướng tới điều gì lại chẳng có. Đối với tương lai của mình, tôi cũng có trông mong vào điều tốt đẹp, cũng có nỗi bất an khi nó đến nhưng lại chẳng có bất cứ hành động cụ thể nào, chỉ để ngày tháng trôi qua vô mục đích.

Thẳng thừng ra, càng ngày tôi càng cảm thấy không tin tưởng, cảm thấy chán ghét một bản thân như thế.

Tôi cũng hiểu rõ là bản thân phải làm gì đó để thay đổi tình trạng này. Có điều, bản thân muốn làm gì, bản thân nên làm gì, tôi cũng chẳng rõ nữa. Điều bản thân biết là nên làm gì cũng chẳng có hứng thú để làm, nó cứ như một cái vòng mãi luân quần.

Cuốn sách đó giống như đang đòi khuấy lên một cuộc cải cách với những mâu thuẫn nội tại trong tôi.

Hãy lập đi lập lại hành động của mình với một bầu nhiệt huyết không bao giờ nguội lạnh.

Đọc đi đọc lại cuốn sách, tôi để ý thấy dòng chữ này. Đa phần nội dung là, nếu làm điều này sẽ đạt được thành công lớn lao, đạt được những ý nghĩa to tát, với rất nhiều ví dụ thực tế về những người nổi tiếng thành công.

Càng đọc càng bị cuốn hút, khi được một phần ba cuốn sách, tôi có cảm giác như nó không phải cho ai khác, mà được viết ra dành cho mình. Cảm giác đồng cảm, cảm động, hưng phấn khiến tôi phải đứng dậy đi đi lại lại loanh quanh trong phòng.

Đặc biệt là đến khoảng giữa cuốn sách, những câu chữ khiến tôi rung cảm đến mức không tưởng. Khi đó, tôi đã lấy bút đỏ gạch chân phần đó. Tôi có cảm giác khi mình làm vậy, tôi đang biến những suy ngẫm đó thành của mình.

Khi con người ta nghĩ về tương lai của mình,

Ngoài suy nghĩ nếu làm tốt ta có thể thành kẻ này người kia, còn có nỗi lo nếu làm không xong thì sẽ ra sao,

Ngược lại, nên suy nghĩ rằng mọi thứ chẳng có gì dễ dàng đạt được,

Rồi quyết định xem bản thân phải làm điều gì.

Càng nuôi ước mơ lớn thì càng phải cố gắng.

Nếu áp cái khả năng thành công thấp vào suy nghĩ, rồi hướng đến ước mơ của mình mà chiến đấu

Rồi coi hành động đó cũng chỉ được coi như một dạng chơi xổ số chẳng có mấy tỉ lệ thành công.

Thành thử, người ta không chịu làm gì gì để bám đuổi ước mơ nữa cả.

Nhưng, suy nghĩ đó là sai lầm.

Nếu mọi thứ xuôi chèo mát mái,

Nếu hứa rằng nhất định sẽ đạt được mong muốn của mình,

Bạn sẽ đặt mục tiêu gì, để làm gì để đạt được mục tiêu đó?

Bạn có biết không? Bạn đã hứa hẹn những gì?

Hãy đặt tâm tư của mình vào những suy nghĩ đó.

Nếu tất cả những điều đó đều diễn ra tốt đẹp, nếu bạn chạm được vào mong ước của mình,

Nó là điều bản thân chân thành muốn làm, là mục tiêu nhất định sẽ đạt được.

Mơ tưởng có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể biến giấc mơ mình đang ấp ủ thành hiện thực

Điều quan trọng nằm ở hành động.

Đương nhiên, mơ cao khó thành trong ba ngày ngắn ngủi.

Ước mơ càng lớn, càng tốn thời gian đầu tư vào để đạt được thành công.

Nhưng, trên đời không gì không làm được.

Hãy giữ niềm tin son sắt vào ước mơ tương lai của chúng ta

Dem bầu nhiệt huyết hướng đến nó, và làm những việc bản thân cần làm

Làm được như thế thì bất kể ước mơ lớn đến thế nào,

Một khi ta đã đặt lời thề hứa nhất định sẽ đạt được mong ước

Tỉ lệ thành công có thấp ta cũng có thể thay đổi được,

Nó không chỉ nằm trong những phân tích hay hành động thông minh, tỉnh táo

Mà còn nằm ở những suy nghĩ luôn lặp đi lặp lại trong đầu.

Từ sau hôm đọc xong cuốn sách năng đặt hàng, tôi bắt đầu hứng khởi xin được trông cửa hàng.

Người ta đã nói "tuần sau sẽ ghé". Và, cái tuần mới đó đã đến rồi. Gì thì gì, tôi muốn gặp lại cô ấy một lần nữa.

(Gặp được người ta rồi, nên nói gì đây?)

Tóm lại, tên con gái người ta, lời hứa gặp lần sau, cũng chỉ có cơ hội đó thôi nên tôi muốn hẹn được với nàng. Nhưng, phải khơi gợi kiểu gì cho

phải đây?

Tôi của khi ấy, "hành động với bầu nhiệt huyết" không phải vì việc học hay vì ước mơ cao xa gì cả, chỉ là vì một cô gái đến tên còn chưa biết. "Thứ nhất định phải đạt được" chính là "làm thân được với con gái nhà người ta".

"Cứ hành động với niềm tin, nhất định sẽ thân thiết được" chính là tâm thế tôi rút ra được từ cuốn sách.

Nói thì nói thế, tôi vốn trước giờ không bao giờ bắt chuyện với con gái, thế này đã là can đảm bất thường rồi. Chỉ riêng suy nghĩ chắc hôm nay người ta sẽ tới đã khiến trái tim tôi đập dồn dập bất thường, tôi nhìn băng quơ, chẳng chú ý gì đến cửa hiệu vẫn vắng vẻ mọi khi. Rồi, tôi tưởng tượng đến hình ảnh cô ấy bước vào, tự dẫn cho mình cách mở lời đưa chuyện.

("A, hôm trước... chào bạn. Lúc ấy tớ quên không hỏi tên bạn làm ba tớ nổi cáu mất đấy", nếu tôi mở lời kiểu đó nhất định nàng sẽ trả lời như thế này... Sau đó tôi sẽ nói... Mà không được, mới bắt chuyện lần đầu ai lại nói thế, hay nên hỏi, "Lần này bạn tới có chuyện gì?". Lỡ trong cửa hàng còn khách hàng khác thì sao đây...)

Kể ra thì có hơi ngại, tôi cứ nghĩ mình sẽ làm điều này, nếu chuyện kia xảy ra sẽ nói điều kia, nhưng nếu lỡ xảy ra chuyện khác thì tính sao, trong đầu óc nhắm đến mấy chục lượt thời điểm gặp lại, nói chuyện với nàng. Tôi đâu chỉ tính đến những lời định nói không thôi, còn nét mặt và cử chỉ, đến tận cách nói chuyện cũng đã nghĩ qua cả.

Trong cửa tiệm rảnh rỗi chẳng có việc gì, tôi cứ ngồi không đợi người ta thôi. Có cố không muốn nghĩ đến, bản thân lại cứ bất chợt nhận ra mình lại đang nghĩ đến rồi. Tôi cảm nhận thấy cả một bản thân khác đang nhìn thẳng tôi đó mà cười cay đắng.

Cười cay đắng khi bản thân lại có thể suy nghĩ cân nhắc một chuyện kĩ lưỡng đến vậy, nếu có thể đem tấm lòng đó dành trọn cho ước mơ tương lai

của chính mình, chắc ước mơ nào cũng có thể thành hiện thực, có thể sống cuộc đời mình mong muốn.

Ngặt nổi, người ta mãi chẳng thấy đâu.

Cô ấy tới cửa hiệu vào hôm thứ năm ngày mùng sáu tháng Tám nên tôi cứ đinh ninh là cô ấy sẽ lại tới vào ngày thứ năm. Vậy mà, giờ đã là thứ sáu ngày mười bốn mất rồi.

Đầu tuần, tôi còn cố tìm ra lý do để được trông tiệm, ba cũng còn hay ra ngoài nhưng ngày càng khó kiếm ra nổi lý do.

Phòng tôi nằm ở tầng hai, hướng mặt ra tuyến phố chính, nếu mở cửa sổ nhìn xuống là thấy ngay lối ra vào nên những lúc không thể ở trong cửa hàng, tôi hay ngó từ cửa sổ phòng mình xuống kiểm tra xem cô ấy có đến không.

Đôi lúc tự thương mình, lòng cầu mong cô ấy sớm trở lại khiến tôi trở nên bức bối. Mỗi lần như vậy, cứ nghĩ tới cuộc tái ngộ đã tưởng tượng biết bao lần trong đầu óc, tôi lại thấy mình sao mà ngu ngốc. Dẫu vậy, lời hẹn "tuần sau" vẫn chưa kết thúc. Trái tim ôm mỗi tơ vò, từ trong cửa hiệu tôi phóng tầm mắt ra ngoài con đường với cảm giác người đó sẽ không quay trở lại.

Rồi cũng đến giờ đóng cửa hiệu ngày hôm đó.

Bữa tối hôm ấy, tôi quyết định hỏi thử ba. Đương nhiên, để tránh những tò mò không cần thiết, tôi đưa ra trước lý do vững chắc bao biện cho câu hỏi của mình.

"Đợt trước, khi con trông cửa hàng có người đến đặt sách mà con quên mất không hỏi cách thức liên lạc với người ta. Con cảm thấy mình có phần trách nhiệm trong chuyện này, chẳng rõ người ta đã đến mua sách hay không ba?"

"À, không thấy đến. Nhưng rồi họ sẽ đến thôi. Lỡ người ta không đến thì cứ bày bán, rồi sẽ có người mua. Đúng đấy, chắc Kacchan sẽ mua giùm. Nên con không cần phải lo."

Ba tôi trả lời nhẹ tênh.

Hôm sau, tầm gần trưa ba nhờ tôi trông cửa hàng, nói rằng "ba đi ăn trưa đây" rồi lại tới quán cà phê Hoop.

Tôi lúc bấy giờ đã không còn cảm giác tim đập thành thịch chờ mong nàng đến hay cảm giác bất nhẫn khi người ta mãi chẳng chịu xuất hiện nữa. Tôi cũng thấy mệt mỏi với những tưởng tượng của bản thân về cô ấy rồi. Chỉ là ngồi đấy, chờ mong một cái gì mơ hồ như công việc hàng ngày.

Đến hay không cũng được. Tóm lại, nốt ngày hôm nay nữa thôi, tôi sẽ từ bỏ việc đợi chờ.

Khi đợi chờ trở thành một loại nghĩa vụ, con người ta dường như cũng quên mất bản thân đang đợi chờ điều gì. Là khi ấy. Đúng, là ngày cuối cùng trong cái "tuần tới" nàng hứa với tôi.

Ngày hôm ấy, có một lúc, tôi ngồi lên trước quầy tính tiền. Nếu chẳng làm gì bản thân sẽ lại suy nghĩ lung tung mà giờ điều tôi không muốn nhất là suy nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ. Tôi quyết định đọc sách.

Tôi đến giá sách nghiên cứu của ba, chọn ra một cuốn có vẻ hấp dẫn. Đến tận lúc ấy, tôi mới nhận ra chung quanh mình lại có nhiều sách vở có vẻ hấp dẫn đến vậy.

(Nhờ vào chúng, tôi có thể giết được vô khối thời gian.)

Tôi nghĩ vậy rồi quay vào cửa hàng. Bóng người mất dạng suốt tám ngày nay đã lại đứng đó từ khi nào.

"Chào bạn Yousuke. Tớ cứ lo mãi cửa hàng nghỉ lễ Obon * mất. May mà vẫn mở cửa."

"À..."

Điều mong chờ đột ngột xảy ra khiến câu từ bay đi đâu hết.

"Hôm trước, tớ có nhờ đặt một cuốn sách, liệu có được không vậy?"

"À... à, chuyện đó thì, đây này, cuốn này đúng không? Người ta gửi đến rồi đấy."

"Ồ? Thật sao? Lúc ấy, tớ chỉ muốn hỏi thử xem có đặt hàng được không thôi mà, nhà cậu đã đặt luôn giùm tớ rồi."

"Là tớ cầm đèn chạy trước ô tô? Cậu không cần cuốn này sao?"

"Không đâu. Nhưng tớ không nghĩ là hôm nay cửa hàng đã có sẵn sách nên chẳng mang tiền theo. Để lần sau tớ ghé qua mua sau vậy nhé."

Tôi đã quá mệt mỏi với những lời hứa hẹn không rõ ràng như thế rồi, trong giây lát chẳng biết trả lời ra sao. Trong đầu óc trống rỗng tôi cứ nhắc đi nhắc lại.

(Hành động đi! Hành động đi!)

"Không cần trả đâu. Hôm nay, cậu cứ mang về đi. Cậu chắc cũng muốn nhanh chóng được đọc cuốn này mà."

"Thế này đâu có được"

"Tớ sẽ trả giùm nên cậu không cần lo lắng. Với lại, cuốn này cũng hay lắm."

"Yousuke, cậu có đọc qua cuốn này rồi sao?"

"Ừ, tớ cũng muốn nói thế nhưng mà cũng là nhờ cậu đặt hàng cuốn này, tớ mới tò mò đọc thử thôi."

"Vậy là, cậu được đọc trước cả người đặt hàng là tớ đây hả?"

"Xin lỗi cậu nhé. Nhưng, tớ chân thành cảm tạ vì đã gặp được cuốn sách này. Tớ có cảm giác như cuốn sách viết ra dành cho mình trong thời điểm này... Nhưng mà, tớ gặp được nó cũng là nhờ có cậu... vậy nên... vậy nên, tớ tặng nó cho cậu làm quà đấy."

Cô ấy có vẻ như hơi bối rối trong khoảnh khắc nhưng rồi nhẹ nhàng giơ hai tay ra nhận lấy cuốn sách từ tôi.

"Cảm ơn cậu nhé. Thật ra, tớ cũng muốn đọc nó ngay. Nhưng tớ không thể coi cuốn sách này là món quà cậu tặng được. Tớ luôn cho rằng tự mình mua sách sẽ có ý nghĩa riêng của nó. Nên tớ sẽ sớm trả lại tiền cho cậu. Nếu gọi vào số điện thoại để ở biển hiệu ngoài kia, chắc có thể chuyển máy cho cậu được nhỉ?"

"Ờ... à..."

"Vậy thế nhé... Ngày mai nhất định tớ sẽ gọi cho cậu. Lúc đó ta sẽ ấn định địa điểm gặp mặt nhé? Liệu thế có ổn không?"

"Ờ... À, được chứ."

Cô ấy cắn môi dưới, tôi cảm giác như có thoáng thấy nét cười tinh nghịch, rồi nhanh tay với lấy cây bút và tập giấy nhớ để trên quầy thu ngân, bắt đầu viết thứ gì đó. Sau đó, cô ấy xé tờ giấy nhớ trên cùng vừa chìa ra đưa tôi vừa nói:

"Đây là địa chỉ và số điện thoại nhà tớ. Lỡ tớ không liên lạc với cậu, cậu cứ gọi vào số này cũng không có vấn đề gì cả."

Tôi nhận lấy mảnh giấy đang được giơ ra trước mặt mình.

Nàng vẫn túm tim cười khó hiểu.

"Bạn Yousuke."

"Hử?"

"Từ lần gặp đầu tiên tớ đã có cảm giác này nhưng cậu đúng là rất dịu dàng. Cảm ơn nhé."

Câu trả lời như nghẹn lại trong cổ họng tôi, cô ấy lại cười.

"Tớ là Haruka. Mong được giúp đỡ."

Bao lời chuẩn bị sẵn trong đầu chẳng nói ra được câu nào, nhưng tôi giờ đã biết được tên và cách thức liên lạc với cô ấy, người ta cũng đã hứa sẽ điện thoại, thậm chí còn hứa sẽ hẹn gặp nữa chứ.

Đối với Haruka, đây chính là thời điểm quyết định để khởi đầu lớp học ngoại khóa mang tên gọi "cuộc đời". Đương nhiên, lúc đó tôi còn chẳng hay biết gì.

Bầu trời trong xanh dường như ban cho tôi cả chuỗi phước lành trong một ngày thứ bảy oi nồng...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Đầu Tiên: Biết Mình Muốn Gì - Lập Danh Sách Cuộc Đời

Buổi sáng hôm sau, Haruka gọi điện cho tôi như đã hứa. Tôi đến chỗ hẹn, bắt điện thoại công cộng trước cổng thư viện thành phố.

Mười giờ sáng sau đợt lễ Obon mà trời vẫn còn nóng lắm. Tôi cảm nhận rõ nhiệt độ đang tăng rần rần.

Tôi đến trước giờ hẹn tầm 5 phút, vừa lau mồ hôi vừa đợi Haruka xuất hiện.

Nhưng đã đến giờ hẹn mà vẫn chẳng thấy nàng đâu. Tôi vừa ngó quanh quất tìm xem cô ấy sẽ đến từ phía nào thì tôi nhận ra bóng dáng áo trắng vui vẻ của Haruka từ trong thư viện. Haruka hướng về phía tôi vẫy tay tỏ ý gọi tôi ra chỗ cô ấy.

Tôi bước vào trong, cảm thấy điều hòa thư viện hong khô ngay giùm chỗ mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

"Đến sớm sao không gọi tớ luôn?"

"Tớ cũng vừa mới để ý thấy cậu thôi. Xin lỗi nhé. Mà tớ cũng đã đọc cuốn ấy rồi. Giờ tớ đã hiểu mình còn thiếu điều gì, đúng là nó cổ vũ tớ thêm nhiều dũng khí. Đúng như lời cậu nói, cuốn sách hay thật đấy."

"Đáng ra, cậu phải là người đọc cuốn sách đó trước mới đúng."

"Được gặp gỡ người đọc cùng một cuốn sách cùng lúc với mình là điều tuyệt vời không phải lúc nào cũng gặp được. Có thể cùng họ chia sẻ cùng một cảm xúc và trải nghiệm. Khi tớ đọc xong cuốn sách ấy, tớ cảm giác

mình có thể hiểu được cảm xúc của cậu. Chắc cậu cũng phần nào hiểu được cảm xúc của tớ khi đọc xong cuốn sách đó đúng không?"

"Ừ... Cậu nói thế tớ mới ngộ ra, đúng là bằng cách nào đó, tớ cảm giác... cậu cũng sẽ có cùng cảm xúc với tớ lúc ấy."

"Tớ thì, từ trước tới nay đã đọc qua nhiều cuốn sách. Mỗi lần đọc được một cuốn sách cảm động nào đó, tớ thật lòng muốn chia sẻ cảm giác khi ấy với ai đó. Ý như là 'Cuốn sách này hay lắm đó, cậu đọc thử xem' chẳng hạn, nhiều người tỏ ra chấn động lắm. Nhưng mà, dẫu có nói vậy, người thực sự tìm đọc cuốn sách đó lại chẳng có ai. Vậy nên, Yousuke thực sự là người đầu tiên đọc một cuốn sách cùng lúc với tớ đó!"

Haruka cười rất vô tư.

"Cũng nhờ có Yousuke, tớ đã tìm ra được người thấu hiểu rõ cảm xúc hiện tại của mình. Đó là cảm giác hạnh phúc không phải lúc nào cũng có được đâu. Cảm ơn cậu nhé."

"À không, tớ cũng phải cảm ơn cậu. Nhờ cậu tớ mới đọc được cuốn sách hay ho thế... với lại..."

Lúc đó tôi muốn cho cô ấy biết rằng "Cũng nhờ thế tớ mới làm quen được với cậu" nhưng, đương nhiên là tôi chẳng có nổi dũng khí để nói ra điều đó.

"Với lại... gì cơ?"

"À không, chẳng có gì đâu. Mà ba tớ khen cậu đó. Con gái đồng tuổi với tớ lại biết đến cuốn sách đó, có hứng thú với nó quả là tài đấy."

"Là papa giới thiệu cho tớ đấy. Nếu con thử tìm đọc cuốn đó, hẳn sẽ lĩnh hội được nhiều thứ."

"Bác cha mẹ nào cũng vậy, luôn muốn khuyên con cái mình đọc sách nhỉ."

"Ha ha. Đúng là có vẻ như vậy thật, nhưng tình cảnh của tớ có chút khác biệt so với suy nghĩ của Yousuke đấy. Tớ có nhiều nỗi lo lắng, muộn phiền và cả những thất bại nữa. Chính vì thế, papa đã giới thiệu cuốn sách này để giúp tớ vượt qua mọi chuyện. Ông nói đây là cuốn sách phù hợp nên chỉ cần đọc nó, mọi nỗi phiền muộn đều sẽ tan biến. Với lại, đọc cuốn sách đó, tớ cũng sẽ cố gắng để vượt qua những khó khăn."

"Papa của cậu thật là yêu thương cậu đấy. Luôn có một người đưa cho mình những lời khuyên bổ ích nhất ngay bên cạnh mình, cậu thật hạnh phúc."

Thật ra, tôi chẳng quan tâm gì đến lời khuyên ba Haruka dành cho cô ấy. Tôi quan tâm đến sự chân thành của Haruka hơn. Tôi của khi ấy biết rõ chẳng có mấy người thực lòng quan tâm đến những lời khuyên của cha mẹ đến thế. Đôi khi, ba tôi cũng khuyên "con đọc thử cuốn sách kia cũng được đấy" nhưng thật sự chưa có lần nào tôi đọc những cuốn sách ông bảo.

Vậy nên nói thì nói thế, tôi chẳng hề thực lòng khi nói vậy với Haruka. Haruka có một người khiến cô ấy nghe và thực hiện theo những lời khuyên của mình như thế, thực tâm tôi thấy ghen tị lắm lắm.

Tôi cũng hiểu đó đơn giản là vấn đề trách nhiệm, nhưng với tôi của ngày ấy, ép buộc cũng được, tôi thực sự cần một người thầy có đủ sức mạnh ép tôi làm được điều gì đó.

Ai có nói thế nào, tôi cũng cứ để ngày tháng trôi qua mà chẳng hề làm gì cả. Nhưng có thế nào, cũng chẳng ai cáu giận. Thế nên, cảm giác mình cần phải cố gắng tiến lên để đạt được vị trí của một ai đó nghiêm khắc là không có. Nhưng tôi cũng hiểu mình không thể mãi thế này được.

Nên là ai cũng được, chỉ cần có thể ép được tôi làm điều mình buộc phải làm, tôi thực lòng thực dạ trông đợi một người như thế. Nói thẳng ra, tại tôi trước giờ vẫn luôn được nuông chiều.

"Nếu như tớ cũng có người như thế ở bên thì..."

Nhưng sau khi nghe lời tôi nói, vẻ mặt của Haruka có vẻ héo đi trong phút chốc. Kể từ lần đầu gặp mặt, tôi đã quen với vẻ mặt tươi cười của Haruka rồi nên cảm thấy có chút chột dạ.

"Thi thoảng tớ mới được gặp papa thôi. Nếu tớ muốn gặp papa, đầu tiên tớ phải giải thích rõ ràng với mama lý do muốn gặp ông. Sau đó, nếu mama đồng ý, mới được liên lạc giùm để hẹn gặp papa cơ."

Tôi nhận ra mình đã lỡ chạm vào gia cảnh phức tạp của nhà nàng, cảm thấy gương mặt đang nóng lên. Tự tâm mắng mình không biết bao nhiêu lần vì cái tội cứ vô ý buông ra những lời nói thiếu suy nghĩ.

"Chà."

Tóm lại, phải nhanh đổi chủ đề đi thôi.

"À... Nói mới nhớ, cậu không phải người vùng này đúng không? Gần đây mới chuyển đến hả?"

"Đúng rồi. Từ kỳ nghỉ hè năm nay. Trước mình ở Tokyo."

"Biết ngay. Nơi này mang tiếng là thị trấn nhưng chỉ là một làng nhỏ thôi. Làm gì có chuyện không biết hết mấy đứa bạn tuổi mình. Tháng Chín này cậu định vào trường nào?"

Vẻ mặt Haruka tuy đã trở lại vẻ tươi vui mọi khi nhưng câu trả lời của nàng vẫn đi chệch khỏi dự đoán của tôi.

"Cái này thì tớ vẫn chưa biết được. Hiện tại, tớ đang ở nhà ngoại. Liệu có thể ở lại đây lâu dài hay không thì tớ vẫn chưa biết được. Cũng có khả năng, tớ sẽ qua ở chung với ba tớ chẳng hạn. Tóm lại là, giờ vẫn chưa chắc chắn được điều gì, tớ cũng chẳng thể khẳng định. Nhưng mà..."

"Nhưng mà sao?"

"Nếu ở qua tháng Chín, chắc tớ sẽ vào trường Kita."

Tôi lại động chạm đến vấn đề nhạy cảm rồi, lần này cô ấy vui vẻ trả lời, thật may phước cho tôi quá.

"Thế thì cùng trường tớ rồi."

"Nếu thế thì nhờ cậu giúp đỡ cho nhé. Nhưng mà cũng hơi bất ngờ đấy."

"Gì cơ?"

"Yousuke, cậu có vẻ cũng học khá lắm đúng không. Học trường Kita, về sau học lên đại học có vẻ khó khăn?"

"Ngay cả những đứa có kết quả học tốt trong trường cũng khó đấy. Những đứa kém hơn thì nhiều lắm. Tớ cũng là một đứa trong số đó. Cậu nói "hơi bất ngờ" thì hơi quá!"

Haruka bật cười.

"Vậy, Yousuke không có ý định học lên à?"

"Nói thế thì... có lẽ tớ sẽ học lên đấy. Nhưng mà giờ tớ vẫn còn hoang mang lắm."

"Không được, chuyện đó không thể hoang mang được đâu!"

Haruka hơi lớn giọng nói thế. Tôi không nghĩ cô ấy lại có phản ứng như vậy với lời mình nói nên giật nảy người. Tuy ở sảnh thư viện có thể nói chuyện được nhưng tiếng cô ấy cũng khiến những người chung quanh đồng loạt đổ ánh nhìn về phía chúng tôi.

Haruka vội vàng quay về phía mọi người, khẽ cúi đầu nói "xin lỗi" bằng cái giọng lí nha lí nhí chẳng ai nghe ra nổi. Rồi, cô ấy quay lại phía tôi, le lưỡi rồi tiếp tục câu chuyện.

"Tương lai, Yousuke muốn làm gì?"

"Tớ vẫn chưa quyết định được điều muốn làm trong tương lai, chính vì vậy nên tớ chưa thể quyết định được con đường đi của mình."

Thế rồi, với những lý lẽ bản thân cho là hiển nhiên, tôi đem những biện ngôn tôi vẫn luôn dùng buông tuốt tuần tuốt với nàng.

"Tớ cũng muốn vào đại học lắm, nhưng dẫu có học cho cố rồi vào được cũng không có nghĩa là mình sẽ vào được công ty tốt để làm việc. Nếu có vận may, vào được công ty có tiếng tăm nhưng thế giới bây giờ, có thể mãi yên ổn trong một công ty như vậy không cũng chẳng ai biết trước được."

Vậy nên, không cứ phải cố vào đại học cho bằng được cũng có thể lấy được bằng cấp, lấy thực học làm bằng có lẽ tốt hơn chẳng. Tớ nghĩ ngay từ đầu có nhiều người cũng hiểu rõ được điều này. Nếu thế, ta cũng chẳng cần quá ép mình vào việc học bản thân vốn đã không thích.

Nhưng mà, nếu chọn học trường nghề, Tớ lại chưa biết mình muốn theo công việc thuộc mảng nào thì sao có thể chọn được trường nghề cho mình. Thế thì cũng vẫn phải quay lại đường đi mình vạch ra ban đầu.

"Còn một năm nữa, tớ nghĩ chưa chắc tớ đã tìm ra được điều mình muốn làm, vậy nên có lẽ tớ vẫn cứ phải học để thi lên đại học thôi. Hiện tại, tớ vẫn chưa thể quyết định được điều mình muốn làm. Nhưng, rồi tớ sẽ tìm ra"

thôi. Bởi tớ muốn mình thành công trong tương lai. Phải làm gì để đạt được thành công đó, tớ nghĩ mình sẽ vào đại học để tìm kiếm thử xem."

Tôi trả lời cho một tràng. Bản thân chẳng hiểu lý do vì sao lại chẳng suy nghĩ gì, tôi muốn nàng có ấn tượng tôi không giống với những đứa khác bị ép học thì học, tôi muốn thể hiện mình là một đứa có năng lực, có thể điem đạm phân tích tình hình xã hội. Tôi những tưởng mình sẽ thu về kết quả tốt.

Lắng nghe lời tôi nói, Haruka không hề nhướn lông mày đến một lần, rồi nàng đột nhiên chìa tay ra nắm lấy tay tôi.

Hành động đột ngột đó làm tim tôi chột đập rộn. Tôi vừa cảm thấy thoáng nỗi lo tiếng tim đập sẽ truyền qua bị Haruka phát hiện thì nhịp tim đã như dồn lên, từng lần từng lần đập dữ dội vào thành mạch.

"Lại đây đi!"

Nàng kéo tôi, hai đứa đi về phía phòng đọc của thư viện. Bên trong vô cùng tĩnh lặng, không ai nói năng gì cả, chỉ có tiếng chân vộp vã của hai đứa âm vang khắp căn phòng.

Dãy bàn phòng đọc đã đầy học sinh tự học rồi, chỉ còn chỗ trống cho thêm một người nữa thôi. Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành lấy tạm một cái ghế từ chỗ khác rồi cố nhét thêm vào, thành ra hai đứa phải ngồi sát cạnh nhau. Chỗ ngồi quá bé, gần như vai hai đứa chạm cả vào nhau.

Đây là lần đầu tiên tôi ở gần một cô gái đến mức này. Tóc Haruka thơm hương dầu gội hay sao ấy, mùi hương thật dễ chịu. Chột nhớ ra, tôi lo lắng không rõ mình có hôi rình vì mồ hôi mồ kê lúc phi xe đạp đến không.

Trái tim lại đập liên hồi như muốn tung khỏi lồng ngực.

"Yousuke, ta cùng chơi một trò chơi nhé."

"Trò chơi?"

"Đúng, trò chơi."

Mắt Haruka lấp lánh. Tôi lại hoảng lên vì nỗi lo tiếng trái tim mình bị nàng nghe thấy mất, mùi mồ hôi bị nàng cảm nhận thấy mất.

Haruka xé hai tờ giấy từ cuốn sổ mang theo, một cho mình, một đưa cho tôi rồi nói.

"Giờ, cậu hãy ghi vào tờ giấy này những nơi mình muốn đi, những điều mình muốn rèn luyện, những điều muốn thử làm trong tương lai. Điều gì cũng được, cứ viết hết ra cho tở."

Thứ vẫn còn mơ hồ chưa rõ cũng được. Chỉ cần là điều cậu cảm thấy hứng thú, nếu làm được thì tốt quá. Cấm cậu suy nghĩ xem nó có thể thành công hay không. Tóm lại là cứ có hứng thú, ước mơ to tát hay nhỏ bé thế nào cũng được, cứ viết hết ra đi.

Tờ giấy này một trang có mười lăm dòng. Mỗi dòng hai điều, viết kín cả hai mặt trước sau vị chi là sẽ được cả thảy sáu mươi điều. Người nào viết xong trước sẽ thắng."

"Khoan đã. Cậu nói đột ngột thế, sao tở viết ngay được chứ?"

"Nếu cậu thắng, hai đứa mình hẹn hò nhé. Được không?"

Tôi cứ nghĩ rằng gặp nhau thế này đã là hẹn hò rồi nhưng cô ấy lại không hề nghĩ như vậy. Điều đó có làm tôi thấy đôi chút thất vọng nhưng một lời của nàng lại thổi phừng phừng lửa nhiệt huyết trong tôi.

"Đổi lại, nếu tở thắng cậu phải nghe theo tở một điều."

"Ồ? Điều kiện gì vậy?"

"Giờ tớ chưa nói đâu. Yên tâm, điều đó không phải điều kiện gì quá khó khăn đâu. Tính sao? Đua chứ, hay là từ bỏ rồi về luôn?"

Giờ tôi đã muốn đua với nàng lắm rồi. Rồi, có thể nào tôi cũng phải thắng được trò này. Đương nhiên là thắng rồi có thể hẹn hò với Haruka nhưng hơn cả điều đó, dẫu sao đây cũng là một "trò chơi", kiểu gì tôi cũng không muốn thua cuộc. Cái tuổi nông nổi ngày ấy nó là như vậy đấy.

Vậy nên, tôi vừa đặt câu hỏi cho nàng vừa câu chút thời gian để suy nghĩ thêm những điều cần viết.

"Tớ muốn hỏi lại điều này..."

"Tớ không để cậu câu giờ kiểu đó đâu. Bắt đầu!"

Người ta đã nhìn thấu trò mèo của tôi rồi, với vẻ cười cười nàng nhanh tay bắt đầu.

"A, chơi xấu."

Tôi phun ra câu đấy khi chưa kịp suy nghĩ, vừa tự cho mình thật chẳng ra dáng đàn ông lắm, tôi chậm trễ cầm cây bút lên.

Hai đứa tôi tập trung ra hết tốc lực viết. Thi thoảng tôi còn phải dừng lại nửa chừng buông cây bút thả lỏng cơ tay co cứng vì nghẽn axit lactic. Vẫy vẫy bàn tay, chắp hai tay vào nhau và vịn về phía trước rồi tôi mới có thể tiếp tục đua bút.

Càng đến khoảng giữa càng khó viết, tay càng lúc càng đau nhức. Haruka cũng thi thoảng dừng lại suy nghĩ gì đó trong chốc lát rồi lại tiếp tục viết.

Đến khi chỉ còn lại năm điều nữa, tôi ngó chăm chăm qua tay viết, cô ấy còn thua tôi đến mười điều nữa cơ.

(Rồi! Ta sắp thắng)

Đúng lúc suy nghĩ điều đó, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ khác.

Trò này là do cô ấy đề nghị, nên chắc hàng ngày cô ấy cũng thường viết những thứ kiểu này rồi. Với lại, cô ấy có vẻ suy nghĩ cẩn thận rồi mới viết ra từng điều một. Tôi cảm thấy lo lắng về những thứ mình đã viết.

Trong tờ giấy tôi viết có cả những điều như "Được ngồi ô tô hạng sang có tài xế lái" chẳng hạn, để Haruka xem những điều này, cô ấy có cười tôi trẻ con quá không. Hẳn là Haruka sẽ viết ra những điều nghiêm túc và trưởng thành. Dầu sao trò này tôi cũng chắc thắng rồi, năm điều còn lại tôi muốn suy nghĩ cẩn thận, chọn viết ra những ước mơ lớn lao của mình.

Rồi tôi cũng hoàn thành bản danh sách. Điều cuối cùng là một ước mơ từ thuở nhỏ, vốn tôi cũng thấy ngượng nên chưa từng kể cho ai, cứ mãi chôn giấu trong tim mình.

Trở thành một họa sĩ nổi danh.

Trò chơi kết thúc với phần thắng thuộc về tôi. Tôi vừa dừng bút viết, Haruka cũng dừng ngay tay viết dầu vẫn còn dang dở.

"Tớ viết xong rồi."

"Tớ thua mất rồi."

Haruka cười rồi nói vậy, ta lại đặng kia đi, nàng ra dấu với tôi. Hai đứa đứng dậy rời ghế, một lần nữa quay lại chỗ sảnh vào thư viện.

"Yousuke thắng rồi. Đúng như lời hứa, ta hẹn hò nhé."

"Hăng khoan đã."

"Cậu không muốn hẹn hò với tớ hả?"

"À, không phải thế, chỉ là tớ chưa kịp hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra những diễn tiến không ngờ rồi. Cậu cho tớ sắp xếp lại suy nghĩ chút đã. Tại sao cậu lại đột ngột rủ tớ chơi trò đó?"

"Vì tớ có điều muốn cậu ngộ ra."

Cô ấy cười đáp.

"Chính vì tớ không hiểu rõ nên mới hỏi đấy."

Haruka suy nghĩ một lát rồi bắt đầu nói.

Lần trước gặp papa, papa đã giới thiệu cuốn sách đó cho tớ. Chính là cuốn sách cậu cũng từng đọc qua ấy. Thứ tớ đang cần chắc chắn có viết trong cuốn sách đó rồi.

Sau khi đọc xong cuốn sách, tớ được dặn phải làm điều này. Đó chính là điều hai đứa mình vừa làm đó. Viết danh sách cuộc đời mình."

"Danh sách cuộc đời?"

"Đúng thế, viết ra tất cả những điều bản thân muốn đạt được trong đời. Nơi mình muốn đi, điều mình muốn làm, ước mơ muốn biến thành hiện thực, công việc muốn làm thử."

Nói tóm lại, cuộc đời chỉ có một lần mà thôi, nếu đã là điều muốn làm trước khi nhắm mắt xuôi tay, đừng cố nghĩ xem có làm được hay không, cứ tùy ý viết ra thôi."

"Vậy sao cậu lại đột nhiên muốn viết danh sách cuộc đời gấp gáp thế?"

"Thì bởi vì, cậu bảo là cậu vẫn chưa tìm ra điều mình muốn làm trong đời còn gì. Nên tớ chỉ muốn xác nhận lại mà thôi. Nhưng có vẻ không phải như thế đâu. Cuộc đời con người chỉ ít cũng được sáu mươi năm, điều muốn làm hẳn ai cũng có."

"Thế, thế thì..."

Tôi như ghen giọng.

"Này, Yousuke. Cậu hay hứa với tớ là tất cả những điều vừa viết rồi sẽ thành hiện thực được không?"

"Nếu được thì tốt quá, nhưng không thể đâu. Bởi vì..."

Haruka ngắt lời tôi, tiếp tục nói:

"Hãy nghiêm túc trả lời câu hỏi của tớ đi! Tớ có hỏi là có thể hay không thể đâu. Nếu tất cả những điều vừa viết ra sẽ thành hiện thực thì sao? Cậu vui không? Hay không vui?"

Tôi cười buồn đáp lời:

"Vui chứ. Đương nhiên rồi."

Haruka nói với một nụ cười.

"Thấy chưa. Tớ cũng vui lắm."

(Câu "tớ cũng" của nàng mang ý nghĩa gì đây? Haruka vui vì mọi ước mơ của mình có thể trở thành hiện thực, hay là vì, tôi bắt đầu bắt tay vào thực hành khiến nàng vui đây?)

Trong khi tôi còn đang suy nghĩ xem có nên hỏi thử nàng không thì câu chuyện đã tiếp tục.

"Nhưng mà, danh sách đó không phải là danh sách 'nếu được thì tốt quá' đâu mà là danh sách 'đã quyết là sẽ làm được' đấy nhé."

"Chuyện đó..."

"Thật đó. Ở đời, người ta chỉ có thể được hứa chắc một điều, chỉ một điều thôi, đó là khi nào mình sẽ chết đi. Còn những điều khác chẳng ai hứa cho được cả.

Chính vì thế, ta có thể lấy đó làm lý do để không đạt được tất cả mọi thứ ghi trong danh sách đấy. Tóm lại là ta có phương pháp để thực hiện nó hay không mà thôi. Với lại, những người tìm ra được phương pháp đó là những người có thể hành động với thái độ 'nhất định sẽ làm được'. Nhớ không, trong sách cũng có viết mà."

Tôi "à" lên một tiếng. Đúng là tôi có đọc thấy điều này trong cuốn sách đó.

Hãy giữ niềm tin son sắt vào giấc mơ tương lai của chúng ta

Dem bầu nhiệt huyết hướng đến nó, và làm những việc bản thân cần làm

Làm được như thế thì bất kể ước mơ lớn đến thế nào

Một khi ta đã đặt lời thề hứa nhất định sẽ đạt được mong ước

Tỉ lệ thành công có thấp ta cũng có thể thay đổi được

Nó không chỉ nằm trong những phân tích hay hành động thông minh, tỉnh táo

Mà còn nằm ở những suy nghĩ luôn tâm niệm đi tâm niệm lại trong đầu.

Tôi đã bị ấn tượng mạnh đến mức còn gạch chân phần đó nữa.

Vậy mà, cho đến khi được Haruka chỉ ra, nó vẫn chỉ là một tư tưởng thụ động trong đầu óc tôi. Những tưởng bản thân đã gặp được cuốn sách tuyệt vời, nhưng cung cách suy nghĩ của tôi lại chẳng hề thay đổi tí ti nào.

(Bực quá!)

Tôi nhìn mông lung, đầu óc ken đặc những luồng suy nghĩ.

"Yousuke, lúc này cậu có nói thế này đúng không. 'Tớ vẫn chưa quyết định được điều muốn làm trong tương lai, chính vì vậy nên tớ chưa thể quyết được con đường đi của mình.'"

"À... ừ..."

"Tớ nghĩ đấy cũng là điều bình thường. Bởi vì ai cũng có nhiều hơn một điều muốn làm. Những điều muốn làm, những thứ muốn có quá nhiều, mọi người thành ra lại vô thức cho rằng chẳng thể ép được mình chọn một trong số đó. Vậy nên, chỉ vì lý do sắp tốt nghiệp bị đẩy ra khỏi trường nên đành chọn bừa lấy một nghề nghiệp, gọi đó là ước mơ tương lai của mình. Vốn cuộc đời quý giá chỉ có một lần vậy mà..."

(Đúng rồi!)

Câu đó đánh mạnh vào tim tôi.

(Dẫu có thế, người ta lại chẳng may mắn nghi ngờ gì điều mình đang làm. Họ cứ nghĩ điều đó là hiển nhiên mà sống như vậy. Có lẽ bản thân mình cũng đang trở thành người như thế.)

Những lời của Haruka đã lơ lửng từng sợi dây trong đám tơ vò quấn siết lòng tôi suốt bấy lâu.

"Đúng là từng người từng người một đều khác biệt, nếu cứ phải sống một cuộc đời như ai đó quả là khổ sở. Nếu cứ buộc phải quyết định một điều duy nhất muốn làm trong tương lai, cũng chẳng khác nào bản thân đang chọn một cuộc đời giống như ai đó!"

"Đúng là thế. Nhưng toàn bộ danh sách sáu mươi điều Yousuke đã viết ra, trên đời này không trùng lặp với bất kỳ ai khác cả. Nếu lấy danh sách

này làm mục tiêu tự tạo lập ra cuộc đời mình, cậu đã tự quyết cho mình một cuộc đời ngoài cậu ra không ai khác có thể sống thay được còn gì.

Nếu được sống theo cách đó, mỗi người sẽ có thể sống hùng hực khí thế, thể hiện ra được năng lực thật sự của mình."

"Từng người từng người một điều khác biệt, nên hãy đặt mục tiêu một cuộc đời chỉ thuộc về mình, chỉ mình có thể tạo ra là chuyện tự nhiên mà, phải không...?"

"Đúng đó. Nhưng mà nhiều bậc phụ huynh lại chỉ trông mong con cái nhanh chóng chọn một công việc nào đó rồi cho rằng điều đó sẽ tốt cho tương lai bọn trẻ. Papa tớ nói vậy đấy."

"Giáo viên trên trường cũng vậy, cứ bắt ép ta phải nhanh chóng lựa chọn tương lai mong muốn của mình."

"Nhưng mà, nhiều người thành công lớn trong cuộc đời, thay vì nhanh nhanh chóng chóng sớm quyết định một điều mình muốn làm rồi tiến bước, đa phần họ lại thực hiện được hết những điều họ muốn làm trong đời.

Nên thay vì cứ phải buộc mình quyết định ngay điều bản thân muốn làm, những người có nhiều điều bản thân muốn thực hiện được và hoang mang vì điều đó như Yousuke lại có thể thành công trong tương lai đó. Đúng vậy, nếu là Yousuke, cậu nhất định sẽ biến tất cả những điều bản thân viết ra thành hiện thực"

Tôi cười khô khốc đáp lời cô ấy. Tôi vốn đã không quen với những lời khen thẳng thắn như vậy nên cũng chẳng còn cách nào khác ngoài cách cười để khóa lấp cảm giác ngại ngùng.

"Ha ha, thế thì tốt quá. Thôi thì, tớ cần phải một lần nữa nghiêm túc xem xét lại xem mình muốn thực hiện điều gì trong đời thôi."

Haruka tự nhiên có phản ứng như gặp phải mùi thịt thiu. Chắc cô ấy đã nhận thấy lời tôi nói ra không hề thực lòng rồi.

Cô gái này là một người có trái tim thuần khiết như trẻ nhỏ có thể tin tưởng không chút nghi kỵ về phép lạ. Với tôi, điều đó cực kỳ mới mẻ. Những lời nói của Haruka mang một chút gì đó trẻ thơ pha lẫn chút người lớn tạo một ấn tượng sâu sắc đến kì bí.

"Nói thẳng ra, tớ thấy cậu giỏi thật. Những điều cậu nói hoàn toàn là những điều một học sinh cấp ba bình thường chẳng bao giờ nghĩ tới."

"Hi hi, nhưng toàn là tớ mượn lại lời papa tớ thôi. Thành thật mà nói, ban đầu tớ cũng vô thức muốn lựa chọn đi theo một ngành nghề nào đó. Nhưng, nếu cứ thế thì bản thân sẽ không thể sống cuộc đời là chính mình được. Papa tớ đã dạy thế đấy."

"Sống cuộc đời là chính mình". Lời đó cứ trở đi trở lại trong tim tôi. Dường như, phong cách sống tôi trước giờ luôn nghĩ tới đó như một thứ hạnh phúc mơ hồ vẽ ra nhưng lại chẳng hề với tới. Trái tim tôi phản ứng chân thật với từng lời Haruka nói.

"Dường như tớ có cảm giác mình muốn sống cuộc đời có thể vươn tay với lấy tất cả những điều đó."

"Thật sao?"

Haruka hớn hờ chắp hai tay vào nhau tỏ thái độ mừng vui.

"Quyết định rồi!"

Haruka đột ngột nói thế.

"Quyết gì?"

"Tớ đây, sẽ giúp Yousuke biến giấc mơ thành hiện thực."

"Ê... tại sao...?"

Trong khi tôi còn đang bối rối, Haruka đã lấy ra một tờ giấy màu đỏ từ trong túi. Nhìn kỹ thì nó đích thị là giấy thủ công. Haruka viết gì đó lên mặt trắng của tờ giấy, sau đó lúi húi gấp nó thành hình. Vẻ mặt vui vẻ đến lạ.

"Thật ra, papa đã dạy tớ rất nhiều phương pháp để có thể tạo dựng nên cho mình một cuộc đời tuyệt vời chỉ duy nhất bản thân mình có thể làm ra. Nhưng mà tớ chưa kể ra cho bất cứ ai đâu."

Tay Haruka vẫn hoạt động không ngừng nghỉ.

"Tớ nghĩ nếu nói với Yousuke những chuyện này nhất định sẽ có ích cho tương lai của cậu. Nếu Yousuke không chê, tớ sẽ kể cho cậu nghe, được không?"

"Tớ chẳng chê gì đâu. Nếu như thực sự có những phương pháp như thế, tớ còn muốn hỏi cậu ngay ấy chứ."

"Tốt quá. Cậu nói thế tớ thấy vui lắm. Nếu cậu nói là 'không cần' tớ cũng chẳng biết làm sao đây."

Haruka nói thế kèm với một nụ cười, nàng đã gấp xong một chiếc máy bay nho nhỏ màu đỏ...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Thứ Hai: Biết Phương Pháp Biến Ước Mơ Thành Hiện Thực.

"Dẫu có thế, cậu cũng từng làm một lần trước tớ rồi còn gì? Thì tại sao lại thua tớ được chứ? Cậu cố tình đấy hả?"

Haruka vừa lắc đầu vừa cười.

"Phương pháp viết danh sách cuộc đời còn tùy thuộc vào từng người và vào từng cuốn sách giới thiệu cho họ những phương pháp nắm bắt lấy những điều họ mong muốn. Chính vì thế, hình như papa tớ từng thử qua một số."

"Nếu thế. Chắc chú ấy thấy tốt nên mới giới thiệu cho cậu còn gì?"

"Không phải đâu. Không dễ dàng như cậu tưởng đâu. Thứ mình khao khát thì bản thân biết rõ. Nhưng mà, viết ra bao nhiêu thứ, rồi chỉ dựa vào chúng để hành động sẽ không dễ dàng như cậu nghĩ đâu. Ông bảo là không thể đạt được mọi thứ dễ như vậy."

"Nếu thế, đây là một phương pháp không thành công sao?"

"Hồi đầu tớ đã nghĩ vậy. Nhưng rất nhiều người thành công đã giới thiệu phương pháp này, cũng có nhiều kế hoạch phát triển kèm theo nó."

"Ví dụ như nào?"

"Phải. Như là đặt giới hạn cho từng mục hay là chú trọng vào toàn thể hơn nội dung chẳng hạn."

"Tớ hiểu rồi."

"Sau đó, dựa vào một thứ, ta có thể biến từng điều từng điều thành hiện thực một cách đầy thú vị đấy."

"Thứ gì cơ?"

"Ừ. Thứ đó chính là danh sách cuộc đời thứ hai."

"Thứ hai?"

"Ừ. Nói thế nhưng chúng không hề giống nhau đâu. Ta làm một bản danh sách hoàn toàn mới. Hôm nay, tớ đã làm bản danh sách thứ hai của mình. Vậy nên, tớ cũng chỉ là người mới thôi. Không có chuyện cố tình thua cuộc đâu."

"Danh sách thứ nhất và thứ hai có gì khác biệt? Tớ đã dồn hết mọi thứ vào danh sách thứ nhất rồi nên nếu danh sách thứ hai chỉ là những thứ không quan trọng, thích thế nào cũng được thì..."

"Đúng là chúng được viết ra phục vụ cùng một mục đích. Danh sách thứ hai cũng là danh sách những điều mình muốn làm, nhưng vai trò của danh sách thứ hai này tương đối khác đấy. Dấu sao cũng là để hiểu biết hơn về chính mình.

Nên danh sách thứ hai tớ viết ra hôm nay, là danh sách mang tính chất cốt lõi của hành động để biến điều mình mong muốn thành hiện thực. Hay nói cách khác, nếu mình thực hiện theo nội dung trong đó, nó sẽ là danh sách những hành động cần để biến ước mơ thành hiện thực."

"Tớ chẳng hiểu gì cả."

"Để tớ đưa cậu xem danh sách tớ đã viết."

Haruka nói vậy rồi đưa tờ giấy cho tôi.

"Cái... cái này... là sao vậy?"

"Cậu thấy điểm khác biệt chưa?"

"Ừ. Nhưng mà, cái này... đây không hẳn là danh sách những điều mình muốn làm, muốn đạt được, nó là danh sách những điều mình muốn làm giúp người khác đạt được thành công đúng không?!"

"Đúng thế. Nhưng mà đây cũng là những điều tớ muốn thực hiện trong đời."

Tôi buông ra một tiếng "hả" nghe như nốt nhạc trật nhịp đàn nhưng đến khi cùng lúc nhìn lại danh sách mình viết và danh sách nàng viết, một cảm giác khó chịu đang loang dần ra, tôi thấy không cần cái mồm mống không tốt đó ngấm vào mình. Danh sách tôi viết ra toàn bộ chỉ là những điều mình muốn làm, những thứ mình muốn có được mà thôi.

"Danh sách thứ hai viết những điều mình muốn làm cho người khác. Nếu lập được danh sách này, papa tớ nói rằng ta cũng sẽ lần lượt thực hiện được những điều đã viết ra trong danh sách thứ nhất."

Danh sách thứ hai này nhìn thì có vẻ không liên quan nhưng thực ra chúng là hai mặt của một đồng xu. Thống nhất lại thành cùng một thể đấy."

Haruka đã lấy ra một mảnh giấy màu xanh da trời tự bao giờ, trong khi tôi còn đang mãi so sánh hai danh sách với nhau, cô ấy viết gì lên đó với vẻ thú vị lắm rồi đưa cho tôi xem.

Danh sách TRAO và Danh sách NHẬN

"Danh sách TRAO và Danh sách NHẬN?"

"Đúng. Ta phải lập danh sách cho cả hai. Ví dụ như, cậu xem thử này."

Haruka xếp hai tờ danh sách tôi viết và bản thân mình đã viết ra rồi chỉ vào từng cái một.

Danh sách của tôi viết như sau:

"Nhận bằng sáng chế một loại sản phẩm gây sốt trên toàn thế giới."

Còn của nàng lại viết là:

"Muốn giảm bớt gánh nặng cho mama."

Haruka lại tiếp tục câu chuyện.

"Như chuyện chiếc máy giặt ấy, nhờ có người muốn giảm gánh nặng cho vợ mình mà được phát minh ra còn gì. Kể từ đó, nhờ sự nhiệt huyết mạnh mẽ muốn giúp cho những người phụ nữ trên thế giới có thể vui vẻ hơn với bớt những gánh nặng trong việc tề gia nội trợ nên mới lập đi lập lại những nghiên cứu để phát minh ra nó. 'Loại sản phẩm gây sốt trên toàn thế giới', máy giặt chẳng phải cũng vậy sao."

Tôi không nói gì, gật đầu với niềm thấu hiểu và mối quan tâm. Haruka tiếp lời:

"Papa tớ đã dạy tớ vậy đấy. Danh sách đầu tiên viết về những điều mình mong muốn đạt được, chứ không phải là thứ mình sống ngày qua ngày vì chúng."

"Vậy sao...!"

"Thực sự mục tiêu ta nhất định phải đạt được nằm trong tờ danh sách thứ hai, bản thân mình có thể làm gì cho người khác cơ. Từng ngày từng ngày hãy coi trọng điều đó, ngày hôm nay cũng là một ngày như thế, ta phải nỗ lực để hiện thực hóa từng điều một viết ra trong danh sách thứ hai."

"Vậy à, thế nên tớ đã không thể làm được! Nghĩa là, danh sách thứ nhất viết hoàn toàn về ước mơ to lớn, chính vì vậy, ta không biết mỗi ngày mình

phải làm gì để đạt được điều đó. Kết quả là, ta chẳng làm gì cả, để mỗi ngày trôi qua vô vọng không biết làm gì để hướng tới ước mơ!"

"Đúng thế đấy. Nếu có danh sách thứ hai, ta nhất định sẽ viết ra được rất nhiều điều mình có thể làm được ngay trong thời điểm hiện tại. Ta sẽ đón đợi mỗi ngày khi biết mình có thể hoàn thành điều gì đó. Nếu cứ sống như thế, hiển nhiên một lúc nào đó ta sẽ vươn được tới giấc mơ lớn lao mình viết trong tờ danh sách đầu tiên. Nếu mỗi ngày ta đều cố biến những điều viết trong danh sách cuộc đời thứ hai thành hiện thực, cùng lúc đó ta cũng đang trên đường biến những điều viết trong danh sách đầu tiên thành hiện thực đó."

"Nói thế nào nhỉ, tớ chỉ biết nghĩ đến mình thôi, thật ngại quá."

"Tớ cũng thế cả thôi. Trong danh sách đầu tiên, ta muốn viết gì thì viết, rồi còn nghĩ nếu có thể đạt thành được tất cả cuộc đời mình sẽ tốt như thế nào. Nhưng giờ thì khác rồi."

Haruka giật lấy tờ giấy mình đã viết vẫn còn nằm trong tay tôi, nàng nhìn nó đăm đăm, nói:

"Danh sách đầu tiên tớ viết cũng thế, muốn được cái này, muốn có cái kia, toàn những mơ ước cho riêng mình mà thôi. Nhưng mà, nếu tớ nhận được một điều gì đó từ những người xung quanh, thì tớ sẽ muốn làm điều đó dành riêng cho họ. Từ trước đến giờ, chưa bao giờ tớ làm được điều đó cả, tớ thậm chí còn nghĩ mình sẽ chẳng làm được gì đâu."

Nhưng mà, với danh sách hôm nay tớ đã viết ra thì khác. Nếu lấy nó làm mục tiêu để cố gắng, cũng với những gì tớ đã viết ra lúc trước, đâu không dám khẳng định là tất cả nhưng tớ có cảm giác một lúc nào đó tớ cũng sẽ đạt được."

Đương nhiên tôi cũng mang cùng suy nghĩ với nàng.

Khi viết xong tờ danh sách đó, tôi vẫn còn nghĩ đây là một trò chơi, không cho rằng mình có thể hoàn thành tất cả. Thậm chí, thật lòng mà nói, tôi còn thấy mấy thứ đó là chuyện mơ ước viễn vông đầy ngu ngốc nữa.

Nhưng giờ tôi lại cảm thấy niềm đam mê sôi sục trong mình.

Sự tồn tại của tờ danh sách thứ hai này chính là chìa khóa biến nhiều ước mơ viết trong tờ danh sách thứ nhất thành hiện thực, tôi cảm nhận điều đó đang tê tê trên da thịt.

"Rồi, lời hứa là lời hứa. Yousuke đã thắng, cậu có quyền hẹn hò với tớ... sẽ không phiền cậu chứ?"

"Không có gì. Tớ vui lắm ấy. Dẫu tớ có thua trò này, tớ cũng muốn đăng ký thử với cậu cơ mà.

"Thật sao? Vui quá!"

"Nhưng mà, tớ vẫn còn một thắc mắc."

"Gì thế?"

"Nếu cậu thắng, cậu định yêu cầu tớ làm gì?"

Nàng khẽ cười rồi nói với tôi.

"Tớ muốn cậu làm danh sách thứ hai cho tớ."

"Trời ạ. Nếu thế thì, rồi tớ cũng sẽ muốn lập thử danh sách đó mà. Đúng như lời cậu nói. Tớ cũng có cảm giác nếu mình viết ra được danh sách cuộc đời thứ hai, ta sẽ biến được những ước mơ trong danh sách đầu tiên thành hiện thực."

"Có vẻ như cậu cũng nghĩ được thế rồi. Tớ thấy vui lắm. Nhưng mà này, dẫu có hoàn thành được danh sách thứ hai, vẫn còn chưa đủ đâu. Muốn biến

cuộc đời bản thân vẽ ra thành hiện thực, quan trọng là phải..."

"Dùng hành động hiện thực hóa nó đúng không?"

"Đúng. Ngay từ bây giờ nhé?"

"Ngay từ bây giờ?"

"Trong số những điều ta có thể làm được, sẽ có những điều cần cả năm trời thực hiện, cũng có những điều phải nhiều năm sau nữa chưa chắc đã thực hiện được còn gì. Nhưng mà, điều ta phải nhấn mạnh trước nhất là những điều ta có thể làm ngay hôm nay."

"Điều ta có thể làm ngay hôm nay... á?"

"Đúng. Những điều có thể làm ngay hôm nay trong danh sách thứ hai đó, thực ra phải làm luôn trong hôm nay. Như thế, mỗi ngày ta đều phải kiểm tra lại danh sách đó một lần. 'Hôm nay mình có thể làm gì đây?' chẳng hạn.

Chẳng phải chỉ xem không đâu, ta có thể viết thêm nhiều điều khác, có thể sửa đổi, chỉnh lý nó nữa. Bởi đối mới những điều ta có thể làm được cũng rất quan trọng. Nhưng điều quan trọng nhất lại là, dẫu danh sách có thay đổi bao nhiêu, ta vẫn phải thực hiện những điều mình có thể làm được hôm nay một cách tử tế."

"Đúng rồi! Vậy khi tớ viết ra danh sách thứ hai, tớ sẽ thử chia ra những điều mình có thể làm ngay hôm nay vì người khác và những điều tớ muốn làm cho người khác trong tương lai thử xem sao."

Haruka cười vẻ lạ lùng, pha chút hài hước.

"Cậu thấy có gì lạ ư?"

"Yousuke, cậu chân thật hơn tớ tưởng."

"Không đâu, tớ cũng bình thường thôi, chuyện này là đặc biệt mà."

"Nhưng 'chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài' nhỉ?"

"Thế không phải là nhờ vào sự nỗ lực hả?"

"Để có thể thành công, nhiều người đã cố gắng với suy nghĩ phải dựa vào sự nỗ lực làm dừng khí cho mình. Nhưng thực ra những người thành công thường không chỉ dạy lại cho người khác về 'nỗ lực' mà thường thiên về chữ 'tâm' hơn đấy."

"Lần đầu tiên tớ nghe đến câu này đấy."

"Papa tớ hay nhắc đến quá, thành ra tớ bị đóng đinh với khái niệm đó mất rồi..."

Haruka lại đem tờ giấy màu xanh da trời ghi chữ "Danh sách TRAO và Danh sách NHẬN" đem gấp thành máy bay. Hình như vừa nói chuyện vừa gấp thủ công đã thành thói quen của nàng rồi.

"Để có thể đạt được nhiều thành công, ta cần giúp đỡ được nhiều người. Chính vì thế, mới có nhiều tổ chức được lập ra với mục đích chân thành giúp đỡ mọi người. Những người thực lòng tin nghe vào những lời khuyên đó, họ nghĩ rằng mình có thể thành công được và cũng chung tay với mong muốn giúp đỡ người khác.

Đúng. Ngược lại, lại có những người chỉ chăm chăm nỗ lực để đạt được mục tiêu của mình, rất nhiều người có tâm lý muốn thành công thì chỉ cần dựa vào năng lực của một mình mình mà thôi.

Đương nhiên đó là điều cần đến cả nỗ lực nữa, nhưng nếu chỉ biết cố gắng vì ước mơ của mình không thôi, không mảy may để ý đến ý kiến của người khác, người ta sẽ trở nên cô độc, những người chung quanh cũng chẳng còn thiết giúp đỡ họ."

"Những người thành công đều biết được rằng họ có được thành công đó nhờ sự giúp đỡ của rất nhiều người nhỉ."

"Đúng đấy. Vậy nên, người đã thành công, họ rất coi trọng chữ 'tâm' đấy."

"Tớ hiểu rồi... Nhưng mà, lúc nào papa cậu cũng kể cho cậu nghe những chuyện đó sao? Hay thật đấy."

Haruka chẳng nói gì, chỉ tủm tủm cười.

"'Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài' à? Tớ có cảm giác mình hiểu được rồi."

Haruka cười rạng rỡ hơn bao giờ hết.

"Chà, đến lúc tớ phải về thôi!"

"Ồ? Đã về sao? Cậu có việc bận gì sao?"

Hai đứa mới gặp nhau còn chưa được một tiếng đồng hồ, tôi ngạc nhiên.

"Cũng chẳng có việc gì bận cả, đến tầm trưa mẹ tớ sẽ về nhà. Nếu giờ đó tớ vẫn chưa ở nhà thì phiền lắm. Mẹ tớ sẽ chất đống câu hỏi như: 'Con đi đâu đấy?', 'Đi gặp ai?', 'Đi làm gì?' cho coi."

Tôi cảm thấy có một chút khó chịu với người mẹ vẫn cứ thích giữ đứa con gái đã mười bảy tuổi như kiểu ấp phượng hoàng vậy.

"Mọi người cũng có nói rồi, làm mẹ đừng nên quá giữ con nhưng đối với mẹ tớ, lỡ để xảy ra chuyện gì thì... giờ lúc nào bà cũng bất an nhưng lại có công việc không thể bỏ ngang được, nhà cũng chỉ có mình tớ... Vậy nên, mẹ tớ lo lắng đến thế cũng là đương nhiên thôi."

Tớ cũng không muốn làm mẹ lo lắng thêm. Nên được chút nào thì kiên nhẫn thêm chút ấy, để mẹ có thể vui vẻ hơn một chút cũng được."

"Tớ hiểu rồi. Cậu thật dịu dàng quá. Vậy thì bao giờ ta hẹn hò được nhỉ? Tớ thì lúc nào cũng rảnh."

"Càng sớm càng tốt nhỉ. Ngày mai thì sao? 9 giờ sáng ở đây nhé."

"9 giờ! Được rồi. Hẹn 9 giờ sáng mai ở đây vậy. Tớ vui vẻ trông đợi cả vào nó đấy."

"Tớ cũng thế."

Haruka giờ ra chiếc máy bay giấy màu xanh đang cầm trong tay ra.

"Cho cậu này."

"A, cảm ơn nhé."

Chuyện xảy ra bất ngờ, tôi cũng chẳng có thời gian nghĩ ngợi gì, nhận lấy.

Haruka vẫn cứ cười cười, nàng vẫy tay chào tôi rồi quay lưng bước đi.

(Đuổi theo người ta đi, nói "để tớ tiễn cậu!" nào...)

Ánh nhìn tôi cứ mãi dõi theo bóng dáng người ta rồi đấu tranh với chính mình, cuối cùng, tôi lẩn tránh luôn thời cơ mở lời, quay xe đạp ngược lại với bóng hình của nàng đi về nhà.

Đêm hôm đó, tôi nhanh chóng viết danh sách thứ hai. Danh sách những điều mình muốn làm vì người khác trong cuộc đời. Càng viết, tôi càng cảm thấy rõ một bản thân khác đang tồn tại, điều trước giờ tôi chưa từng nhận ra. Một phát hiện giật mình.

Tôi viết:

"Tôi muốn trở thành một người khiến bất cứ ai có duyên gặp gỡ đều cảm thấy tuyệt vời vì được quen biết một người như thế."

Bạn bè mà đọc được, hẳn sẽ cười vào mũi tôi.

'Khiến ba mẹ được vui sướng.'

Cả câu này nữa. Tôi cũng không chỉ viết suông mà còn nghiêm túc suy nghĩ xem để làm được điều ấy mình của ngày hôm nay phải làm gì. Đó là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, thẳng tôi chịu suy nghĩ một cách cẩn trọng những điều mình có thể làm vì ba mẹ.

Hơn thế nữa, tuy suy nghĩ "lúc nào đó mình sẽ khiến ba mẹ được vui sướng" vốn cũng đã mơ hồ đâu đó trong đầu, nhưng tôi lại ưu tiên tập trung suy nghĩ đến chuyện mình phải làm như thế nào với cuộc đời mình. Còn chuyện ba mẹ luôn luôn suy nghĩ làm sao để tôi được hạnh phúc, tôi vốn cho là điều hiển nhiên.

Vậy nên, cái suy nghĩ "lúc nào đó" vốn không mang tính tổng thể. Tôi muốn tránh những từ như "tương lai" hay "lúc nào đó".

Với lại, chẳng cần đến "lúc nào đó", tôi nhận ra hãy nghĩ đến những điều ta có thể làm trong "hôm nay", dẫu chỉ một ngày thôi, ta có thể làm rất nhiều điều khiến ba mẹ cảm thấy hạnh phúc.

Danh sách này viết toàn những điều lừng lơ đến tôi cũng phải ngạc nhiên. Nếu có người quen nào đọc được, họ hẳn cũng chẳng tin một thằng như tôi lại có thể viết ra được những điều đạo đức giả khó tưởng tượng đến thế. Mà có thực sự bị nghĩ như vậy cũng đáng thôi, cách sống này cũng thật hiếm có.

Nhưng dẫu ai có nói thế nào, đây cũng đều là những điều tôi thực tâm viết ra. Trong tâm trí, tôi thực lòng cũng muốn mình trở nên có ích cho mọi người. Kẻ cảm thấy ngạc nhiên nhất có khi lại chính là tôi ấy chứ.

Khi viết xong danh sách thứ hai, tôi lại mở chiếc máy bay màu xanh da trời Haruka trao cho lúc chia tay, ngó đăm đăm vào dòng chữ "Danh sách TRAO và danh sách NHẬN" ghi trong đó.

Có lẽ nào, danh sách thứ hai chính là danh sách "TRAO". Danh sách những điều tôi có thể làm cho người khác.

Còn danh sách đầu tiên tôi viết buổi sáng ở thư viện là danh sách "NHẬN". Nó là kết quả thu được từ danh sách "TRAO", những thứ tôi nhận được từ người khác chẳng.

Nếu suy nghĩ như vậy, chẳng tôi cho tới tận khi gặp được Haruka vẫn chỉ là một kẻ chỉ biết lựa chọn cho mình một điều để đạt lấy, cố đạt lấy mục tiêu riêng của đời mình mà thôi. Đúng như lời Haruka đã nói.

Thời điểm này chính là thời kỳ quan trọng để tôi xác định con đường đi tương lai của mình, tôi đã vô thức ép mình vào lựa chọn, nếu chọn làm nghề này thì nên đi học trường nghề, nếu theo nghiệp kia thì nên vào khoa này của trường đại học là tốt nhất để tìm một con đường đi duy nhất. Thành ra, tôi chẳng quyết định được điều gì, chẳng làm được gì mà cứ đứng nguyên tại một điểm và lo lắng về những điều mình định làm.

Nhưng đêm đó lại khác. Tôi cảm thấy cuộc đời trước mắt với những mục tiêu ngày càng rộng mở hơn. Danh sách tôi viết ra ban đầu không còn là những mộng tưởng nữa.

Tôi nằm lên giường, cảm nhận lại thứ cảm xúc đã lâu không thấy được kể từ thời thơ ấu, cảm giác trái tim hồ hởi nhảy múa trông đợi vào tương lai. Rồi, tôi ngẩng nhìn mái trần nhà tối om, lần lần mở bung cảm xúc đó ra.

"Bắt đầu từ ngày mai, hãy sống một cuộc đời khác so với trước đây nào."

Nếu có thể đem cảm giác lâng lâng trẻ nhỏ đó chìm vào cơn mộng thì tốt quá, nhưng còn một điều cứ mãi lẩn tránh trong đầu khiến tôi chẳng thể dễ giấc nổi. Đương nhiên, đó là chuyện về Haruka.

Có vẻ như hiện giờ Haruka đang sống chung với mẹ, còn ba cô ấy đang ở một nơi nào khác. Với lại, sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc, cô ấy có nói sẽ phải lựa chọn xem nên sống cùng với ai.

Tôi cũng không có hứng thú đào sâu thêm vào câu chuyện, vì đây vốn không phải là chủ đề người ta nên động chạm nhiều, chỉ là chuyện cô ấy có ở lại lâu dài ở thị trấn này hay không là điều cực kỳ quan trọng đối với tôi.

(Haruka thấy bên nào sẽ tốt hơn nhỉ?)

Có năm mơ tôi cũng không dám nghĩ Haruka sẽ ở lại thị trấn này vì tôi, suy nghĩ đó quá viễn vông. Tôi tự cười mỉa mình, biết rằng đó là điều không tưởng. Nhưng nếu thay đổi hướng suy nghĩ thì ngay từ đầu, do người lớn nên cuộc sống của con trẻ chịu nhiều thay đổi đến thế là quá đáng quá... Tôi ủ mình trong chăn, suy nghĩ cứ quanh quẩn tại đúng một điểm.

Suy nghĩ về chuyện cả ngày hôm nay được ở bên Haruka, tôi nhận ra mình chẳng biết gì về cô ấy cả. Ví dụ như, chiếc máy bay màu đỏ gặp lúc đầu, cô ấy không hề đưa cho tôi mà mang về nhà.

(Không biết trong đó viết gì nhỉ?)

Nhưng tôi còn có mối quan tâm hơn nữa, đó chính là những câu từ đầu tiên trong danh sách Haruka đã viết.

"Tôi muốn giúp đỡ người quan trọng đã luôn ủng hộ tôi biến ước mơ thành hiện thực."

Đúng, đó mới là mối quan tâm hàng đầu của tôi. Kể từ khi Haruka đưa tôi xem danh sách nàng viết trong thư viện, những câu chữ đó đã không thể dứt ra khỏi tâm trí.

("Người quan trọng đã luôn ủng hộ tôi" là ai vậy nhỉ?)

Hẳn là tôi chẳng thể nghĩ người đó là mình. Đúng là Haruka có nói sẽ giúp tôi biến giấc mơ thành hiện thực, cũng có lời hứa hẹn hò với tôi, tôi cũng có khả năng trở thành người quan trọng của cô ấy trong tương lai nhưng có nghĩ thế nào, đến được mức đó cũng là hết cỡ rồi.

Tôi cứ nằm trên giường với những nỗi lo vơ vẩn, tiếng tích tắc của kim đồng hồ vang vang bên tai. Một đêm lặng gió như đêm xứ nhiệt đới.

(Nhắc đến mới nhớ... Tờ giấy trắng ghi tên cuốn sách Haruka để lại hôm gặp nhau lần đầu cũng có nhiều nếp gấp...)

Tôi nhảy bật ra khỏi giường, đi lấy tờ giấy vẫn giữ gìn cẩn thận đó ra. Sau đó, tôi thử gấp nó lại theo nếp có sẵn.

(Chuẩn rồi.)

Là máy bay giấy.

Tôi đem nó đặt lên trên bàn xếp cùng với cái máy bay màu xanh da trời hôm nay Haruka đưa cho.

Bộ trang phục trắng của nàng và bộ đồ xanh của tôi...

Tôi chợt nghĩ chúng sao mà giống hai đứa tôi ngày hôm nay đến thế...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Thứ Ba: Sự Thật Về Thành Công Tài Chính. Cách Đọc Từ "Yên"

Hôm sau là ngày 17 tháng 8. Chúng tôi gặp nhau theo đúng lời hẹn.

Haruka lại xuất hiện với áo sơ mi và váy trắng. Tôi vốn "ngu" thời trang con gái lắm nhưng cũng nhìn ra cái áo sơ mi hôm nay khác cái áo hôm qua. Nó có lớp viền ren hồng quanh cổ, có vẻ hơi lỗi mốt so với phong cách ăn mặc mùa hè của những đứa con gái đồng tuổi khác.

Nhưng mà, ngay từ đầu, hẹn hò với Haruka đã hoàn toàn khác với những đứa con gái bình thường cùng độ tuổi rồi. Nhưng dẫu có vậy, tôi vẫn vui vẻ trông đợi những câu chuyện ba Haruka đã chỉ dạy cho cậu ấy.

Câu chuyện ngày hôm đó bắt đầu từ cửa hàng hamburger hai đứa đi vào mà ra.

Tôi gọi hamburger pho mát và coca còn Haruka gọi nước cam.

"Cậu lúc nào cũng vậy sao?"

Tôi đột nhiên hỏi.

"Gì cơ?"

"Cậu gọi nước cam rồi, khi trả tiền nhận đồ cậu có lịch sự nói 'Cảm ơn anh nhiều' còn gì. Lúc nào cậu cũng nói như vậy hả?"

"Đúng vậy. Cậu thấy lạ sao?"

"Lạ thì... nhân viên cửa hàng có vẻ giật mình, mãi người ta mới đáp lại một lần 'Không có gì... Tôi cũng rất cảm ơn quý khách' còn gì."

"Hê hê. Tớ đang thu lợi rồi đấy nhỉ? Thường thì mọi người một câu cảm ơn chiếu lệ còn chẳng có nhưng tớ lại có tận hai lần. Nhất là lần thứ hai là lời cảm ơn xuất phát từ đáy lòng đấy."

"Đúng là kì lạ thật. Chuyện như thế mà cũng coi là lợi ích sao?"

Tôi vừa mở giấy bọc cái hamburger pho mát vừa nói.

"Ngày trước tớ không vậy đâu, nhờ papa chỉ dạy tớ đấy."

Haruka cầm cái ống hút nước cam vừa chỉ vừa nói.

"Cách đọc của từ đó!"

Haruka chỉ về phía quầy thu ngân. Tôi chẳng hiểu nàng đang định chỉ thứ gì.

"Tớ không rõ cậu chỉ đi đâu. Cậu muốn dạy tớ cách đọc từ gì cơ?"

"Từ viết bên cạnh từ 'hamburger pho mát' đó."

"Từ viết bên cạnh từ 'hamburger pho mát' ư... 180 yên?"

"Đúng, là nó đấy!"

Tôi không rõ Haruka đang định nhắc đến điều gì, nhưng từ những gì biết được hôm qua, tôi có dự cảm là hôm nay cô ấy cũng định chỉ dạy cho tôi điều gì hay ho lắm khiến trái tim tôi như muốn nhảy lên hồi hộp.

"Không phải là '180 yên' sao?"

"Đúng là vậy, tớ đã được dạy cho một cách đọc khác thật của từ 'yên' đó."

"Ồ, là gì thế?"

Như thế đã quyết được việc cần làm, cô ấy lấy từ trong túi ra một tờ giấy thủ công như ngày hôm qua vậy. Nhưng lần này là màu vàng. Sau đó, lại viết một dòng gì đó vào mặt giấy trắng đằng sau, rồi đưa cho tôi xem. Tờ giấy viết như sau.

180 Lời cảm ơn

"Cách đọc đích thực của từ 'yên' là 'lời cảm ơn' sao?"

"Đúng. Viết như vậy đọc là 'lời cảm ơn'."

Tôi lại một lần nữa ngẩn ngơ chẳng hiểu gì.

Haruka nhấp một ngụm nước cam rồi cười ra vẻ đặc ý tiếp tục câu chuyện.

"Giả dụ nhé, tớ đem cái bánh hamburger pho mát này cho Yousuke. Nếu tớ làm thế cậu sẽ nói gì? 'Cảm ơn' đúng không?"

"Nói chứ, đương nhiên rồi."

"Vậy nếu tớ tặng Yousuke một cái ô tô mới toanh bóng loáng thì sao? Cậu cũng sẽ cảm ơn tớ như khi tớ cho cậu cái bánh hamburger chứ?"

"Làm gì có chuyện đó. Nếu thế, lời cảm ơn sẽ phải thay đổi cả về chất và lượng chứ."

"Thấy chưa, một chiếc bánh hamburger cỡ 180 lời cảm ơn nhưng nếu là chiếc ô tô lời cảm ơn đó sẽ thành 1 triệu phải không?"

"Ừ???"

"Chúng ta dùng tiền để chi trả thay cho lời cảm ơn."

"Dùng tiền để chi trả thay cho lời cảm ơn ư?"

Tôi nhắc lại lời nàng như con vẹt. Trong suy nghĩ của tôi trước giờ, đơn giản là để đạt được thứ mình muốn ta phải dùng đến tiền. Tôi chưa bao giờ nghĩ xa hơn để vận lại chân lý đó cả.

"Đúng đấy. Nếu như cậu không dùng tiền mua mà phải tự làm lấy cái bánh hamburger này từ đầu thì sao?"

"Phải chuẩn bị bánh mì và thịt băm, rồi hành tây đúng không?"

"Không được. Nếu thế cậu vẫn phải dùng tiền mua mà."

"Không được sao? Thế thì cực kỳ khó đây."

"Cố suy nghĩ xem nào! Cậu hãy nghĩ xem mình phải làm gì bây giờ?"

"Đầu tiên là phải tìm ra con bò đã."

"Đúng thế, bắt đầu từ đó nhé. Nếu tìm mãi không ra thì cậu sẽ phải mất nhiều ngày đi loanh quanh tìm, có thể gặp phải chuyện nguy hiểm, cũng có khi nản chí cho tới lúc tìm ra được một con mới thôi đúng không. Nhưng điều thực sự mệt mỏi phải tính đến chuyện sau đó cơ."

"Phải, nếu muốn làm ra bánh mì thì phải trồng được lúa mạch đã. Chỉ thế thôi đã phải mất cả năm rồi, ngoài ra còn cần có hành tây, xà lách nữa. Nếu bản thân phải tự làm lấy tất cả thì vất vả lắm đây."

"Đúng thế. Rồi cũng cần dầu mỡ nữa, phải làm cả pho mát. Những loại gia vị như muối hay tiêu cũng phải mất công làm ra, nếu muốn có thêm trứng thì cũng phải nuôi gà nữa."

"Càng nghĩ mới thấy, để làm ra một cái hamburger pho mát thật là vất vả."

"Nhưng giờ cậu đang cầm cái bánh hamburger pho mát thành phẩm của công việc sản xuất bao vất vả đó đưa vào miệng đấy."

"Tớ hiểu rồi. Đúng là một việc ta cần phải biết ơn."

"Cậu có thấy là ta phải cảm ơn từng người từng người một đã góp công vào sản xuất ra cái bánh không?"

Đôi mắt Haruka sáng lên, nàng nhào người về phía trước.

Tôi "à" lên. Đúng là như thế. Đích thực là muốn gửi lời cảm ơn đến từng người trong số họ.

"Nhưng mà không thể nào gặp từng người nói lời cảm ơn được. Thay vào đó, ta trả tiền cho người cuối cùng trực tiếp gom góp mọi công sức đó và giao nó cho mình đấy."

"Đúng rồi! Chính vì thế ta mới có '180 lời cảm ơn' đó gửi đến từng người từng người đã góp công làm ra nó đúng không?"

"Đúng là như thế đấy. Ví dụ, người trồng rau xà lách không thể nghe hay nhận câu cảm ơn của cậu, nhưng họ lại nhận về được '1 yên' từ cậu. Dòng xoay chuyển của đồng tiền trong thế giới này là như vậy, papa tớ đã chỉ dạy thế đấy."

Tôi cảm giác được suy nghĩ về chuyện "mua đồ" trong lòng tôi đã có sự thay đổi lớn lao.

Không phải là ta trả tiền để đạt được thứ mình mong muốn. Là ta đang gửi lại lời cảm ơn đến những người đã đóng góp vào sản phẩm đó.

Tôi khắc ghi điều đó vào trong tim.

Haruka lại bắt đầu gấp tờ giấy thủ công màu vàng có ghi chữ "180 lời cảm ơn". Chắc là cô ấy lại gấp máy bay rồi. Vừa nói chuyện tay vừa táy

máy nghịch, hình ảnh Haruka gấp giấy trông rõ vẻ trẻ con khiến tôi cảm thấy lạ kì.

Tôi yên bình ngắm vẻ mặt đó của nàng, rồi lại nghĩ đến cuộc đối thoại vừa nãy với Haruka sao mà khác biệt vậy. Đứa con gái mới lớn vẫn còn đầy vẻ con nít đó lại có thể có những suy nghĩ và hành động trưởng thành đến như vậy. Cảm giác kì lạ đến mức muốn nổi da gà.

"Tớ hiểu rồi."

"Ồ, hiểu gì cơ?"

"Ý nghĩa về lợi ích trong câu nói của cậu đó."

Haruka chẳng nói gì cả, ánh nhìn lại rơi xuống mặt bàn, nàng tủm tỉm cười, tay lại tiếp tục làm việc.

"Điều cậu muốn chỉ dạy tớ là thế phải không?"

"Kiếm tiền cũng chính là thu thập về những 'lời cảm ơn'."

"Đúng là Yousuke có khác. Nếu papa không giải thích từ đầu đến cuối, tớ không hiểu được sâu sắc đến vậy đâu. Vậy mà cậu đã có thể dựa vào gợi ý hiểu ra đến tận đó. Đúng là như thế đấy."

"Là nhờ cậu đấy, vì cậu có vẻ còn vui vẻ hơn cả người nhận được lời cảm ơn ấy."

Haruka lặng lẽ gật đầu.

"Hồi papa tớ dạy tớ điều này là khi tớ tốt nghiệp cấp hai, lúc đó tớ định kiếm việc làm thêm nên đã hỏi ý kiến papa tớ. Tớ cũng chẳng thiếu tiền bạc gì, cũng chẳng muốn gì cả, chỉ muốn đi làm tiết kiệm tiền và học hỏi về xã hội bên ngoài cho tương lai sau này. Vậy nên, tớ mới nói là phải thử xem thế nào. Khi tớ nói vậy, papa đã nói thế này:

'Với mức lương một giờ 800 yên, nếu muốn tiết kiệm một triệu yên thì phải làm đến mức nào?'

Thế là tớ cố gắng tính toán thử xem. Nếu đem một triệu yên ra chia với 800 yên thì ta phải làm đến 12.500 tiếng. Nếu một ngày làm việc 8 tiếng, một tuần làm 5 buổi vị chi là 40 tiếng. Tính ra là phải làm 312 tuần. Tức là... tính toán ra là phải mất đến 8 năm. Đương nhiên đây là trong trường hợp ta không hề động vào chỗ tiền đó."

"Có vẻ như tính toán cũng không sai đâu."

"Thế nhưng rồi papa tớ lại nói: 'Mọi người ai cũng cho đây là câu trả lời chính xác.' Lúc đó, tớ cũng hỏi đến chuyện tại sao 'yên' lại đọc là 'lời cảm ơn' như người ta nói."

"Nếu một giờ làm việc nhận được 800 lời cảm ơn, người đó phải làm bao nhiêu để thu thập được về một triệu lời cảm ơn?"

"Lần này thì ta không thể coi nó như phép tính toán được nữa rồi. Bởi vì, tùy theo cách làm việc của mình trong một giờ làm việc, số 'lời cảm ơn' ta nhận được có thể sẽ tăng lên. Nếu ta đặt phép tính toán lại hóa kẻ ngốc mất. Nhưng thế mới là đúng đắn. Bởi chính xác là phép tính toán đó bản thân nó vốn không tạo lập được giá trị gì."

Đúng là như vậy. Tôi cũng vô thức đối với câu hỏi ban đầu nghĩ đến số giờ lao động cần thiết còn với câu hỏi tiếp lại suy nghĩ đến giá trị lao động trong một giờ đó.

Những "lời cảm ơn" ta nhận được từ mọi người tùy theo ngày tháng, theo từng người mà thay đổi. Nếu mỗi giờ ta nhận được 800 lời cảm ơn thì trong 8 năm làm việc đó, sẽ có những người một tháng đạt được 1 triệu lời cảm ơn cũng không phải chuyện lạ. Không liên quan gì tới câu trả lời cho chuyện đọc từ "yên" thành "lời cảm ơn", tôi bị mắc lại trong câu hỏi của ba nàng.

Haruka lại tiếp tục nói:

"Papa tớ nói rằng nhiều người không hề nhận thức được điều đó. Nếu làm thêm với mức lương 800 yên một giờ, cần 8.000 yên sẽ phải làm việc mười tiếng đồng hồ là cách suy nghĩ của hầu như tất cả mọi người, nó cũng là sự thật. Nhưng mà ta phải suy nghĩ đến điều này..."

"Nếu muốn nhận gấp mười lần lời cảm ơn đó trong một giờ làm việc thì phải làm sao, đúng không?"

"Đúng là như vậy. Nhưng mà, có những người sống cả đời lại không bao giờ học được cách nghĩ đó cả. Nếu muốn có mức thu nhập gấp mười lần hiện tại, họ chỉ biết là phải làm việc gấp nhiều lần hiện tại. Ngay từ thời còn trẻ, họ đã cuốn mình vào hệ thống công việc với mức lương tính theo giờ ăn mòn nhận thức của họ rồi."

"Tớ cứ nghĩ là mình cần đi làm, tiết kiệm tiền và học về xã hội bên ngoài cho tương lai mai sau nhưng những kinh nghiệm đó có khi lại là vật cản cho tương lai sau này của mình, nghe có vẻ mỉa mai quá phải không?"

Nhưng đúng là, không phải vì đồng tiền, nếu thực lòng muốn học hỏi về xã hội bên ngoài vì tương lai của mình thì đừng dựa vào việc làm thêm mà nên làm những công việc không đòi hỏi tiền thưởng hay thù lao mới là số một. Papa tớ đã dạy thế đấy."

"Chỉ là?"

"Đúng, chỉ là... Đương nhiên cậu sẽ có cảm giác mình chịu thiệt nhưng ta không làm vì tiền, chỉ đơn thuần là muốn làm điều gì đó vì người khác, những người có thể làm việc để giúp cho ai đó cảm thấy vui vẻ sẽ không vừa mang suy nghĩ 'mình làm bao nhiêu giờ sẽ nhận được bao nhiêu tiền nữa' vừa làm việc nữa."

Cùng một giờ làm việc, ta sẽ nghĩ 'liệu có cách nào khác có thể giúp ích được cho mọi người không?', 'liệu có cách nào khác khiến ta vui vẻ hơn không', để cho công việc của mình ngày một thêm năng suất.

"Nếu được như thế, tự nhiên, cùng một ngày trôi qua nhưng khi ta nhận được nhiều lời cảm ơn từ nhiều người sẽ giúp ta thêm trưởng thành hơn trong tương lai hơn chẳng?"

Haruka vừa cười vừa nhẹ nhàng gật đầu. Tờ giấy thủ công màu vàng giờ đã biến thành chiếc máy bay giấy.

"Thành ra, lúc đó tớ đã quyết định thôi không kiếm việc làm thêm nữa. Nhưng, kể từ đó, tớ đã hình thành thói quen suy nghĩ xem có cách nào khác để lúc nào cũng nhận được 'lời cảm ơn' từ mọi người."

"Cậu chắc chắn là người nhận được nhiều lời cảm ơn từ mọi người hơn hẳn kẻ khác đó."

Khi nghe tôi nói vậy, Haruka cười tươi gần như tỏa sáng lấp lánh với tôi.

Khi hai đứa chia tay nhau, tôi nghĩ đến việc thành công trong tương lai đương nhiên cũng cần đến thành công về mặt kinh tế hay có nhiều tiền trong tay, nhưng làm thế nào để có thể phân chia rạch ròi mọi thứ quả là một vấn đề lớn đầy hóc búa.

"Làm thế nào để trở nên giàu có?"

"Làm thế nào để thu được nhiều lợi nhuận?"

"Công việc nào cho ta mức thu nhập cao?"

"Làm sao để có thể kiếm tiền một cách vui vẻ?" (Tôi cũng cảm thấy xấu hổ nhưng đến tận khi nghe được câu chuyện của Haruka, tôi vẫn có niềm vui nho nhỏ là tiết kiệm được vài trăm yên trong một giờ làm việc.)

Tôi vốn chỉ nghĩ được những chuyện đó mà thôi.

Đương nhiên, không phải vì có thể dễ dàng tìm ra phương pháp như thế, chỉ là, đây cũng có thể trở thành một cách để trốn tránh khi ta phải suy nghĩ về tương lai của mình.

Nhưng chỉ trong một ngày đó thôi, suy nghĩ của tôi đã có thay đổi rất lớn. Không phải là cách nào giúp sinh ra lợi nhuận mà là cách nào để ta có thể nhận được thật nhiều "lời cảm ơn".

Khi nghĩ đến cách nào giúp sinh ra lợi nhuận trước đây, tôi không hề nghĩ ra điều gì là tốt trong hoàn cảnh này nhưng nếu nghĩ theo hướng tìm ra cách để nhận được "lời cảm ơn" từ mọi người thì lại nảy ra được rất nhiều ý tưởng thú vị.

Cũng nhờ thế, ngày hôm nay tôi cũng chìm vào giấc ngủ với cảm giác đầy hi vọng và hưng phấn vào tương lai.

Trước khi lên giường, tôi giở chiếc máy bay màu vàng hôm nay Haruka đưa cho ra xem dòng chữ "180 lời cảm ơn" một lần nữa.

Đến khi nằm vào trong chăn sau đó, tôi thử tưởng tượng đến "180 lời cảm ơn" ngày hôm nay, đến những người đã góp công làm ra chiếc bánh hamburger pho mát đó cho tôi sẽ nhận được những lời cảm ơn đó theo muôn hình vạn trạng như thế nào. Tôi cảm thấy có chút phấn khích khi nghĩ đến từng người trong số họ cũng muốn nói "cảm ơn" đến tôi như thế nào.

Ngày hôm ấy, mục tiêu tương lai của tôi đã chuyển từ "kiếm về thật nhiều lợi nhuận" thành "nhận được thật nhiều lời cảm ơn từ mọi người"...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Thứ Tư: Hãy Trở Thành Người Có Sức Cuốn Hút. Biến Rắc Rối Thành Cá Tính

Hôm sau đó, chúng tôi cũng gặp nhau. Trước khi chia tay nhau hôm qua, tôi đã hẹn nàng.

Tôi chưa từng chủ động hẹn với người con gái nào nên run lăm, phải gom bao nhiêu dũng khí vậy mà Haruka chỉ nói nhẹ tênh, "Được thôi. Chắc tớ đi được."

Chúng tôi hẹn nhau ở một công viên nhỏ chẳng có thứ gì để chơi ngoài hai cái xích đu. Từ ngày còn bé, đây đã là một không gian đủ rộng để chơi đùa. Thời tiết hôm đó cũng đẹp chưa từng thấy, vậy mà lúc đó lại chẳng có ai ngoài hai đứa.

Haruka đến đúng giờ đã hẹn và ngay lập tức ngồi xuống xích đu. Nàng khẽ đu rồi đột ngột bắt đầu nói chuyện.

Bài học thứ tư của Haruka đã bắt đầu.

"Nhắc mới nhớ, Yousuke, cậu từng nói bản thân thuộc loại thiếu tự tin đúng không?"

"À, vì ngoài kia nhiều thằng bảnh lắm. Tớ cũng mong được như lũ chúng nó thì cuộc đời chắc đã khác đi nhiều."

"Tớ thấy Yousuke cứ thế này đã được lắm rồi ấy."

"Đừng có đùa tớ. Bản thân mình phải là người hiểu rõ nhất mình được đến thế nào chứ."

"Tớ cũng từng nghĩ vậy đấy."

"Cậu mà thấy mình kém sao? Đừng đùa ác thế chứ?"

Thật ra, ngày hôm đó, hình ảnh một Haruka mặc một bộ váy liền ren trắng đung đưa trên xích đu trông xinh đẹp như một thiên thần.

"Ha, cảm ơn cậu nhé. Nhưng đó là sự thật. Đã có giai đoạn tớ mang suy nghĩ đó đấy."

"Nói thế nghĩa là giờ cậu không còn nghĩ vậy nữa?"

"Đúng thế, tớ đã từ bỏ suy nghĩ đó rồi. Không phải là tớ nghĩ rằng mình thế này đã đủ tốt lắm rồi. Chỉ là, tớ nhận ra rằng việc phân định xấu tốt về chính mình là điều không tốt thôi."

"Nghĩa là sao?"

"Nhờ papa dạy bảo, tớ mới biết mình có thể trở thành một người quyền rũ."

Thấy chưa, nhắc tới rồi! Đợi mãi mới thấy, tôi Noah người tới trước.

"Chuyện thế nào vậy?"

Haruka cười điệu "biết ngay mà" rồi nhẹ nhàng gật đầu.

"Đây, cho cậu."

Haruka vừa nói vừa đưa ngay ra một chiếc máy bay giấy màu xanh lá.

Vừa mới gặp nhau, cô ấy đã mở lời "nhắc mới nhớ", rồi cả khi nhanh chóng rút ra tờ giấy origami đó, chắc cô ấy đã quyết định và chuẩn bị sẵn đề tài nói chuyện hôm nay rồi. Cô ấy trở thành cô giáo của tôi luôn rồi.

"Tớ mở ra được chứ?"

"Cứ tự nhiên."

Haruka vừa vui vẻ nhìn tôi vừa dùng đưa chiếc xích đu.

Tôi mở ra xem thử, thấy bên trong viết sẵn dòng chữ:

Hãy biến hạn chế thành điểm quyến rũ

"Hãy biến hạn chế thành điểm quyến rũ..."

Tôi đọc to câu đó.

"Hồi tiểu học, tớ đã chọn làm một ngôi nhà gỗ cho bài tập thủ công mùa hè. Loại cậu phải cuốn từng tờ giấy thủ công lại thành hình khúc gỗ ấy."

"Chà, ý tưởng hay đấy chứ."

Có vẻ như sở thích gấp giấy của Haruka không phải mới hình thành gần đây thôi đâu.

"Tiếc là, càng làm thì sản phẩm càng bẩn. Lúc đầu mới cuốn thì những khúc gỗ giấy trông khá đẹp mắt nhưng sau đó tớ hí hục đo độ dài rồi cắt bớt đi, khoét lỗ cửa sổ, dùng hồ dán lại rồi gia cố thêm bằng băng dính. Thành thử, nó trở nên nhàu nát xộc xệch. Đến khi hoàn thành sản phẩm, có cố không nghĩ xấu cũng không được tớ đã bật khóc, 'Xấu thế này, không thể mang đến trường rồi.'"

Tớ hiểu cảm giác đó của cậu. Tớ cũng có lần làm thử một ngôi nhà từ que diêm nhưng nó cứ lổn nhổn lổ chỗ, không thể làm đẹp nổi."

"Khi đó, papa đã nói chuyện với tớ. Papa rất thích mô hình, từ xưa đã hay tự dựng những mô hình lâu đài phương Tây rồi. Nhưng, những mô hình kiểu này rất khó, làm kiểu gì cũng dính lỗi, rồi bị lem bẩn. Nói chung là làm ra một sản phẩm hoàn mỹ là cực kỳ nan giải."

"Vậy, chú ấy đã tìm ra cách gì tránh thất bại hả?"

"Không, không phải vậy. Đáng tiếc là, những lỗ hổng hay vết lem bẩn đó, có che giấu cũng chẳng thể nào giấu được. Nhưng nhiều khi, nếu ta dám làm ra những sản phẩm nghệ thuật vụng về đó, đôi lúc lại khiến cho người ta phải trầm trồ chú ý."

"Ừ phải, đúng như lời cậu nói."

"Đúng thế, khỏi phải che giấu nó nữa, hãy quyết định sống với nó. Bởi sản phẩm đó, nó đã trở thành một phần không thể thiếu của ta."

Trời, gì thế này? Tôi cảm thấy như mình vừa được khai sáng.

Haruka thoáng cười, sau đó thông thả tiếp lời:

"Có thể thắp đèn trong đó không?"

"Thắp đèn...?"

"Đúng thế. Nếu làm thế, lỗ hổng đó sẽ không còn là khiếm khuyết mà trở thành điểm cá tính của thành phẩm đó. Dầu có gặp phải bao nhiêu thất bại với bao lỗ hổng và vết trầy xước, những ánh sáng rọi qua tất cả những lỗ hổng đó biến nó thành vẻ đẹp lung linh tạo nên nét cá tính riêng của nó. Ý tứ là khi ta thắp đèn vào bên trong ấy."

Tôi bị thuyết phục ngay lập tức. Hẳn là với quan điểm đó, bất cứ sản phẩm nào cũng có điểm cá tính tuyệt vời riêng của nó.

"Vậy thì, con người cũng thế..."

"Đúng! Rất nhiều kẻ đã nói rằng con người không phải sinh vật hoàn hảo, papa nói rằng mỗi người chỉ cần là chính mình cũng đủ là sự tồn tại tuyệt vời rồi. Tiếc rằng, nhiều người lại đem sự so sánh với người khác ra

rồi ôm trong lòng những mối muộn phiền. Đem những vết thương nội tâm đó ra để nghĩ rằng cuộc đời mình chẳng có giá trị gì.

Nhưng mà, nếu thắp đèn khai sáng nội tại, mọi mâu thuẫn và những vết thương đã tạo nên một bản thân trong hiện tại có thể trở thành một phần cá tính mang lại sự quyến rũ cho ta chăng?"

"Tớ hiểu rồi!... Nhưng phải thắp đèn kiểu gì vào trái tim mình mới được chứ?"

"Cậu cứ coi là tượng trưng thôi. Hình ảnh ánh sáng thắp lên trong tim mình. Năng lực tưởng tượng là vũ khí cực lớn của con người mà."

"Ồ, chỉ mang tính tượng trưng thôi sao?"

"Đúng vậy, hình ảnh như có một mặt trời nho nhỏ đang tồn tại ấy. Rồi cậu nghĩ xem, nó có thể lớn đến đâu, sáng đến mức nào. Nó lan tỏa ra bên ngoài, và những người nhìn vào mình sẽ thấy được sự rực rỡ, chói sáng đó. Sao? Yousuke cũng làm thử xem."

"A, à, ừ..."

Cô ấy nói vậy, tôi thử tưởng tượng hình ảnh bên trong mình đang được thắp sáng. Nhưng xuất hiện trong trái tim mình, xen lẫn cảm giác ngưng ngừng, là một ngọn nến leo lắt tưởng như sắp bị gió thổi tắt đến nơi. Đích thực là, nó không đủ sức lan tỏa ra ngoài nội thể được.

"Rồi sau đó, nó mỗi lúc một lớn dần. Hãy nghĩ rằng nó sẽ trở nên to lớn, rực rỡ và mạnh mẽ hơn bất kỳ ai, ánh sáng bên trong tim cậu sẽ mỗi lúc một lớn dần. Đúng rồi, nó sẽ lớn như mặt trời ấy."

Tôi nghe những lời cô ấy nói, cố thử làm theo. Nhắc đi nhắc lại trong tim mình sao cho thật mạnh mẽ, thật rực rỡ, thật to lớn, thứ ánh sáng tôi tưởng tượng ra đó cũng ngày một lớn dần.

Làm như thế, rồi sao nữa? Tuy bản thân cũng chẳng phải điều gì đặc biệt, tôi lại dần cảm thấy mình có thể làm được bất cứ điều gì. Thứ ánh sáng chói lọi đó với người khác như một thứ gì đó rất đỗi dịu dàng mà lại sục sôi trong lòng. Tôi hoàn toàn cảm thấy mình đã khác biệt với bản thân mình từ trước đến nay.

Tôi thấy được một hình ảnh mạnh mẽ hơn.

(Hãy rực rỡ hơn đi! Mạnh mẽ hơn đi! Đủ rực rỡ để lan tỏa qua mọi lỗ chân lông, tỏa sáng ra bên ngoài đi!)

"Đúng! Cậu đã làm được rồi đấy! Cậu thấy mình đã thay đổi hẳn chưa?"

Tôi như trở lại với chính mình rồi ngó Haruka.

"Cậu cảm thấy chưa?"

"Cảm thấy rồi. Thử làm điều đó, tớ cảm thấy thế giới quan của mình thay đổi, như trở thành một người khác. Tớ thật sự cảm thấy có ánh sáng lan tỏa ra ngoài đó."

Tôi giật mình trước sự thành thật của bản thân. Có lẽ, tôi đã có nhiều dũng khí hơn chẳng?

"Điều này thật tuyệt. Tớ cảm thấy giờ mình tự tin lắm, hay phải nói là giờ bản thân đã trở thành một người có thể làm được mọi thứ... Nói tóm lại, người tớ giờ đang tràn đầy năng lượng đến mức ngạc nhiên không biết liệu có phải là mình không nữa? Giờ thế giới quan hay những mâu thuẫn nội tại đều trở thành một phần cá tính rồi. Tớ thật lòng nghĩ vậy đó."

"Cậu nghĩ được thế, tớ vui lắm. Tớ cũng vậy, khi nói chuyện với mọi người, hay khi có ý định làm một điều gì đó. Những lúc đột nhiên thấy bản thân mất đi sự tự tin, tớ đều nghĩ đến chuyện này."

"Nếu lúc nào trong thân mình cũng tràn đầy ánh sáng, những vết thương trong tim hay những điểm khác người của mình sẽ thông qua ánh mắt, lời nói tỏa sáng ra ngoài, bản thân có thể trở thành một người vô cùng quyến rũ.' Lời papa nói như vậy đấy."

Giờ trong tâm tôi, dường như đang thiêu đốt một nguồn ánh sáng rực rỡ đủ sức lan tỏa ra bên ngoài. Kể từ ngày hôm đó trở đi, mỗi khi có cơ hội, tôi lại đem những lời đó tự vấn chính mình...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Thứ Năm: Có Nhiều Cách Biến Mục Tiêu Thành Hiện Thực

Ngày hôm đó, tôi lại học thêm một điều quan trọng nữa từ Haruka. Nó bắt đầu từ câu hỏi của cậu học trò duy nhất của Haruka là tôi đây. Những ngày này, mối quan hệ giữa hai chúng tôi dùng từ "thầy trò" là chuẩn xác nhất. Nhưng mà, người thầy thực sự ở đây lại không phải là Haruka mà chính là ba nàng.

"Không rõ tớ hỏi câu này có được không?"

"Gì thế?"

"Đúng theo lời cậu nói, tớ đã tự lên hai danh sách cho cuộc đời như cậu dạy. Danh sách những điều mình muốn có hay muốn trao cho người khác trong đời ấy."

"Ừ, cậu có nó rồi."

"Nhờ đó, tớ nhận ra những thứ hôm nay ta có thể làm được thì trong khả năng của mình hãy thực hiện nó ngay hôm nay."

"Lần đầu thử, thấy sao?"

"Một phương pháp tuyệt vời. Nhờ danh sách thứ hai đó, tớ cảm thấy mình thực sự có thể hoàn thành được danh sách đầu tiên của mình."

"Nói vậy là, nó đã giúp ích được cho Yousuke rồi."

"Giúp nhiều lắm đấy. Nhưng mà, tớ có một điều muốn hỏi. Đương nhiên, tớ không hề nghi ngờ gì phương pháp cậu dạy... Chỉ là, có thật là mọi mong ước đều có thể trở thành hiện thực hay không đây?"

Bởi vì, chỉ nỗ lực thôi thì kiểu gì vẫn có thứ bản thân không thể làm được. Dầu năng lực thì có nhưng đến một lứa tuổi nào đấy, ta không còn có thể làm được điều đó nữa chẳng hạn.

Cậu xem, giả dụ như mấy thằng con trai, đứa nào chẳng từng mơ thành tuyển thủ bóng chày thời còn nhỏ đúng không? Nhưng mà, dầu chúng có cố gắng đến đâu, vẫn còn rất nhiều người tài giỏi hơn mình, cũng có những đứa thể chất không phù hợp để theo đuổi bóng chày. Rồi còn vấn đề tuổi tác nữa. Nếu tớ đã ba lăm tuổi rồi thì dầu có mong mỏi đến đâu, có bắt đầu luyện tập thì cũng không thể trở thành cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp được nữa còn gì?

Nếu suy nghĩ theo cách này, danh sách mình viết ra sau nhiều năm sẽ có những điều bản thân đã không còn có thể thực hiện được nữa đúng không?"

"Đúng nhĩ... Bọn mình mới mười bảy tuổi thôi. Trong danh sách cậu đưa tớ xem lúc đấy, không hề có điều nào buộc phải từ bỏ trong thời điểm này cả. Vậy nên, tớ đã nói rằng mọi thứ đều có phương pháp để biến nó thành hiện thực. Nhưng mà, trong số đó cũng có những điều giới hạn độ tuổi của chúng ta, cũng có những trường hợp không thể đạt được, nó cũng là một hiện thực."

"Nếu vấp phải những trường hợp đó?"

"Nếu vấp phải những trường hợp đó, ta hãy chỉnh sửa lại danh sách cho phù hợp với độ tuổi thôi."

Cô ấy nhẹ nhàng nói.

"Chỉnh sửa? Như thế chẳng phải là từ bỏ ước mơ sao?"

"Hồi đầu tớ cũng nghĩ vậy đó, nhưng khi hỏi papa thì tớ đã hiểu được điểm khác biệt."

"Như thế nào?"

"Ví dụ nhé, lúc trước Yousuke có nói thế này. Thường thì hồi nhỏ, thằng con trai nào cũng từng mơ mộng thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp."

"Ừ."

"Vậy, tại sao các cậu lại muốn thành tuyển thủ bóng chày?"

"Cái này thì mỗi đứa một khác nhưng chắc là vì... trông mình sẽ cao giá hơn chẳng?"

"Thế thôi sao?"

"Mình có thể làm được điều mình thích, lại nhận được nhiều tiền, trở thành người nổi tiếng. Rồi được nhiều người ngưỡng mộ, rồi chắc cũng có người nghĩ mình có thể đem lại ước mơ và dũng khí cho kẻ khác. Có lẽ, cũng chỉ đơn thuần là đam mê bóng chày thôi chẳng hạn. Rồi thì..."

"Rồi thì..."

"Được nhiều cô gái thích nữa."

"Đúng rồi! Chuyện lũ con trai nói muốn thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp. Giờ mà hỏi lý do tại sao lại muốn trở thành tuyển thủ, đa phần là những lý do kiểu đó đúng không?"

Muốn được người khác thấy mình giàu, muốn trở nên nổi tiếng, muốn có nhiều tiền, muốn được tôn trọng, muốn trao cho người khác nguồn dũng khí, muốn được con gái yêu thích. Và, đơn giản là muốn làm điều mình thích nhất.

Thật sự là với giấc mơ như vậy, những người có mong muốn như thế thì nhiều nhưng họ lại không thể trở thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp

được."

"Đó chẳng phải là một ước mơ sao, ước mơ thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp?"

"Đa phần là thế. Nhưng cậu nghĩ thử xem. Một cậu nhóc luôn mơ ước trở thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp từ thời còn nhỏ nhưng mà chỉ trở thành không thôi, chỉ trở thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp, không có nghĩa là họ đã thỏa mãn được đâu."

Nếu Haruka không nói tôi cũng chẳng để ý tới nhưng đây là sự thật hiển nhiên. Điều quan trọng hơn cả không phải là trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp mà là cuộc sống của một tuyển thủ chuyên nghiệp sau đó.

Thật sự thì đại bộ phận các tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp, họ không hề giàu đâu, cũng không thiếu tuyển thủ vô danh nghèo rớt không được người đời xem trọng, họ cũng không được con gái yêu thích. Với lại, không phải ai cũng đam mê bóng chày như ta tưởng.

Chỉ có một số ít người tài trong giới chuyên nghiệp đạt được thành công đó. Nhưng cũng chỉ trong một thời kỳ nhất định thôi, vài năm sau đó, thành tích đi xuống, mọi thứ cũng lập tức thay đổi.

Những cậu thiếu niên ôm giấc mơ trở thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp, dẫu có thực sự trở thành như thế cũng chưa thể nói họ đã thực hiện được ước mơ đâu.

"Đúng là chỉ trở thành không thôi không có nghĩa là đã đạt được mục tiêu ban đầu của mình."

"Thấy chưa?! Điều quan trọng hơn là tuy không theo nghiệp tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp nhưng có nhiều người nhờ chơi bóng chày mà đã nắm bắt được hết những điều mình mong muốn. Dù không thể theo đuổi

nghiệp bóng chày nhưng có thể đạt được hết những ước mơ của mình là họ thỏa mãn lắm rồi, cậu thấy có đúng không?"

"Phải rồi! Ý cậu là không nên coi nghề nghiệp là ước mơ! Đúng rồi, đúng là thế đấy!"

"Đúng vậy. Khi ta đăng ký dự tuyển một công việc nào đó, ta phải coi đó là một bước đi để biến ước mơ của mình thành hiện thực cơ."

Haruka lấy ra một tờ giấy thủ công, cô ấy viết một dòng gì đó rồi đưa cho tôi xem. Tờ giấy lần này màu cam.

"Tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp" = "Máy bay"

Tôi đặt luôn câu hỏi mà không hề suy nghĩ:

"Cái... cái này là có ý gì?"

"Ví dụ thế này nhé, giờ ta muốn từ đây đi lên Hokkaido. Lúc đó, trước hết ta phải quyết định xem đi theo cách nào đúng không. Hầu như ai cũng nghĩ đến chuyện đi bằng máy bay đầu tiên. Họ sẽ lựa chọn máy bay. Lúc ấy, Yousuke sẽ chọn phương tiện nào?"

"Tớ chắc sẽ chọn giữa tàu tốc hành hoặc tàu điện thường."

"Thường người ta sẽ chọn thế. Cậu có thể không tin đâu, cũng tùy vào từng người, nhưng mà, phần lớn mọi người lại từ bỏ ý định đi Hokkaido. Tất cả chỉ đơn giản vì lý do không thể đi theo cách bản thân đã lựa chọn từ đầu đấy.

Nhưng mà, nếu không thể bay bằng máy bay vẫn còn nhiều cách khác để đến được Hokkaido. Tàu hỏa hay xe buýt cũng được. Nếu những cách đó còn không được thì ta vẫn có thể đi thuyền hay đi bằng ô tô riêng được.

Thậm chí còn có cả người lựa chọn đi bằng xe đạp nữa. Nếu đã muốn đi, bằng mọi giá họ có thể đi bộ hay bơi cũng được còn gì. Vậy thì cái suy nghĩ không thể bay bằng máy bay đến Hokkaido đồng nghĩa với không thể đi tới Hokkaido chẳng kì lạ quá hay sao?"

"Ý cậu là cũng như việc đừng coi máy bay là phương tiện duy nhất có thể đưa ta đến điểm đến, đừng coi việc nhất nhất phải trở thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp mới là biến ước mơ thành sự thật đúng không?"

"Đúng thế. Nếu thực sự là nơi mình muốn đến, ai cũng có thể thực hiện được. Nếu như không thể làm được theo đúng kế hoạch ban đầu đã vạch ra, ta có thể tìm cách khác. Chỉ đơn giản thế thôi.

Đương nhiên ta sẽ phải tốn thời gian và công sức. Nhưng, nếu ta đi xe buýt, ta sẽ hưởng thụ được cái thú vui chỉ xe buýt mới có thể mang lại. Có đấy, papa tớ đã nói vậy mà."

Đúng như lời cô ấy nói. Những người đi bằng xe buýt chắc chắn sẽ nói vậy. Nếu cậu bỏ máy bay đi xe buýt thì tốt quá. Nếu chọn đi với tớ, cậu sẽ được hưởng cảm giác chỉ xe buýt mới có thể mang lại. Hay là, tôi thấy vui vì mình đã chọn đi xe buýt.

"Nếu mọi phương tiện đi lại đều không được, không có đường thì ta cứ vạch lối mà đi tới những nơi chưa ai từng bước chân qua rồi sẽ có lúc chạm được tới đích phải không?"

"Đúng đấy. Đúng như lời cậu nói, thật sự là có những ngành nghề sẽ khiến ta không thể hoàn thành hết những điều ta đã viết ra trong tờ danh sách đầu tiên của mình.

Nhưng viết tất cả những điều đó ra đầu tiên không phải là để mình tìm kiếm công việc hay nghề nào viết ra trong đấy. Nó giúp ta biết được mục tiêu của đời mình. Biết được mình sẽ sống theo định hướng nào, sau đó là biến điều đó thành sự thật.

Đương nhiên là nếu cậu có thể làm được một công việc là mục tiêu nằm trong danh sách đó thì lại càng tốt. Nhưng mà, cậu không được phép quên rằng nghề nghiệp chỉ là một bước để thực hiện ước mơ. Nếu công việc đó không tốt, không đồng nghĩa với chuyện mọi thứ đều sẽ không tốt. Chỉ cần nghĩ ra một cách khác để biến ước mơ thành hiện thực là được rồi. Có thể thôi."

Haruka bắt đầu gấp chiếc máy bay màu cam cho ngày hôm đó.

"Tớ nghe nói rất nhiều những đứa trẻ đã từ bỏ ước mơ thành tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp, hay từ bỏ ước mơ thành cầu thủ bóng đá hay một bộ môn thể thao nào đó, rồi cả những đứa muốn làm ca sĩ mà bắt đầu con đường âm nhạc hay là hâm mộ nghề diễn chẳng hạn."

"Lớn chừng này rồi, tớ rất hiểu tâm lý của mọi người. Bản thân không được phép lần lượt từ bỏ đi mọi ước mơ của mình, sẽ có giấc mơ nào đó bản thân quyết theo đuổi không từ bỏ. Vấn đề chỉ là ta sẽ sử dụng loại phương tiện nào để đi mà thôi."

Từ nhỏ đến giờ, tôi đã ôm ấp rồi đánh mất đi không biết bao nhiêu ước mơ, tôi nhớ lại biết bao nghề nghiệp bản thân đã từng nghĩ tới để có thể biến giấc mơ của mình thành sự thật theo một cách đúng đắn.

Tôi đúng là chưa quyết được điều bản thân muốn làm trong tương lai. Những nghề nghiệp bản thân nghĩ là muốn theo đuổi cứ thay đổi liên tục. Tôi còn cáu giận với chính mình, thấy mình là thằng "thiếu năng lực", hơi một tí là từ bỏ. Với những điều đó, tôi tự đánh giá mình là đứa "cả thèm chóng chán". Nhưng theo lời cô ấy nói, tôi nghĩ nghề nghiệp mình theo đuổi cũng là một ước mơ.

Thành ra, tôi lúc ấy đã tự dán nhãn cho chính mình "Loại người yếu kém luôn lập tức từ bỏ ước mơ". Tôi chỉ sợ mình lại ôm ấp một ước mơ nào đấy rồi lại từ bỏ nên từ khi nào thành ra lẩn tránh.

Haruka không hề biết đến những điều đó nhưng cô ấy lại nói câu này lúc ở thư viện:

"Nhiều người thành công lớn trong cuộc đời không phải vì nhanh nhanh chóng chóng sớm quyết định điều mình muốn làm rồi tiến bước. Người như Yousuke nhất định sẽ thành công trong tương lai."

Lúc đó, tôi đã cười khô khốc đáp lại cô ấy. Giờ đây, lần đầu tiên tôi mới thấm được thành ý trong những lời Haruka nói ra khi đó.

Ngày hôm ấy, tôi nhận hai chiếc máy bay màu xanh lá và màu cam trở về. Phi chiếc máy bay màu cam trong phòng mình, nó nhẹ nhàng đáp xuống giường tôi.

Tôi ngắm nghía mãi danh sách đầu tiên mình đã làm cùng Haruka, một lần nữa soi lại ước mơ của mình, nghiêm túc nhìn nhận đích đến mong muốn của bản thân mình.

Dẫu có bao nhiêu công việc xếp vào thứ tự "ứng cử", suy nghĩ kỹ càng lý do mình lại muốn làm công việc đó, tôi nhìn ra điểm chung trong tất cả. Nói cho cùng, tôi vẫn luôn đeo đuổi cùng một ước mơ mà thôi.

Dù tôi có chỉnh sửa hay thêm vào bao nhiêu mục đi chăng nữa. Nếu như tôi đã không thể theo được nó đến lúc chiều tà, tôi sẽ không thể vui vẻ được với công việc đó.

Lúc này đây, tôi cảm giác mình đã lập nên danh sách quyết định tất cả những điều mình muốn làm trong đời rồi.

Không thể bay được bằng máy bay không có nghĩa từ bỏ đích mình muốn đến!

Những lời đó đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong cuộc đời sau này của tôi...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Thứ Sáu: Vứt Bỏ Suy Nghĩ "Không Làm Được" Trước Khi Làm

Mùa hè tuổi mười bảy của tôi trôi qua như vậy đấy. Mùa hè kỳ diệu đã mang đến những đổi thay lớn lao về giá trị quan cuộc đời tôi cho tới tận bây giờ. Đương nhiên, người mang đến điều đó chính là Haruka.

Sau bao lần gặp gỡ, hai đứa chúng tôi ngày càng thân thiết. Cả hai không còn e dè cố gắng kiếm một lý do để hẹn nhau lần tiếp như hồi đầu nữa.

Vậy nên, khi Haruka điện thoại tới nhà sáng hôm ấy:

"Hôm nay không gặp cậu được rồi. Cho tớ xin lỗi nhé."

Lời cô ấy nói như một cú giáng mạnh vào gáy tôi.

(Có chuyện gì thế này? Lý do không thể gặp mặt là vì sao?)

(Dạo này, gần như ngày nào cũng gặp nhau, có khi nào Haruka nghĩ mình là dạng bám dai như đĩa không...)

(Có lẽ nào, cái kẻ "người quan trọng đã luôn ủng hộ tôi" đột ngột rời cô ấy?)

Tôi cảm thấy mình đang giật run lên đến đáng ngạc nhiên.

Suy đi nghĩ lại, suốt hai tuần nay kể từ ngày cô ấy xuất hiện trong hiệu sách, tôi như đang trải qua một giấc mơ. Mong mỗi những ngày hạnh phúc thế này cứ kéo dài mãi, cách nghĩ đó có vẻ như ngày một kì lạ. Những chuyện may mắn thế, đâu có dễ dàng rơi trúng đầu...

Những ngày hè đang đuổi nhau đi mất, tôi nghĩ đến Haruka. Nghĩ đến những ngày ngủ bên Haruka. Cảm giác khó chịu cứ đánh trống trong lồng ngực.

Điện thoại của Haruka lại đến vào hai ngày sau đó - ngày 22/8.

Chúng tôi hẹn gặp nhau vào ngày hôm sau.

Chuyện này về sau tôi mới biết, ngày hôm đó là sinh nhật Haruka. Tôi dựa theo cái tên của cô ấy (Haru trong tiếng Nhật nghĩa là mùa xuân), cứ nghĩ hiển nhiên là cô ấy phải sinh vào mùa xuân nhưng bất ngờ là sinh nhật của Haruka lại vào 23/8. Khi tôi biết điều đó (Cậu ấy chọn ở cùng mình vào ngày sinh nhật... Có lẽ nào...) tôi dường như quên sạch mọi nghi ngờ bất an của ngày hôm qua, đầu óc lơ lửng vì niềm vui bất chợt.

Ngày hôm ấy, Haruka nói muốn đến sở thú nhỏ gần nhà.

Sở thú đó cách nhà tôi khoảng 20 phút xe đạp nhưng hình như chỉ cách nhà Haruka vài phút đi bộ. Nơi này gần nhà mẹ cô ấy, tôi có nghe cô ấy kể vài lần là hồi nhỏ rất hay được đưa tới đó chơi. Còn với tôi, nơi đó là chốn xa xôi trong ký ức kể từ đợt đi tham quan hồi tiểu học.

Haruka hẳn nhiên là thích động vật. Tôi thì chẳng có hứng thú gì, nhưng cô ấy cứ vui vẻ, ngạc nhiên như trẻ nhỏ.

"Xem kìa, xem kìa, con gấu! Nó đang ngủ đấy", chỉ là chuyện ngủ thôi mà cô ấy làm như chuyện cảm trời động đất vậy.

Tôi nói nửa đùa nửa thật:

"Cậu thích động vật thật đấy nhỉ?"

Cô ấy đã gật đầu liền rồi lôi ra thứ gì từ trong túi.

"Đây cũng là động vật đấy."

Đó là một cái ví đựng xu hình mặt gấu. Cái ví cũ lắm rồi, hẳn là đã sử dụng qua nhiều năm. Tôi thử trêu cô bạn:

"Cậu dùng cái ví con nít thế hả?"

Haruka đáp "không được sao?" với vẻ hơi giận dữ nhưng rồi lại bật cười như thể bản thân không hề để tâm.

Hai đứa đi dạo trong sở thú vắng khách, Haruka lại kể chuyện về papa mình.

"Hồi tớ mới sinh, có lần ba mẹ đưa tớ tới sở thú này. Đương nhiên là tớ không nhớ gì rồi.

Nhưng papa tớ giỏi làm thân với người xung quanh lắm. Lần đó cũng thế, papa làm quen được với người cho thú ăn ở đây. Do hôm ấy sở thú cũng vắng khách như ngày hôm nay vậy, người đó đã dẫn papa đi thăm từng góc ngách nơi này. Cả những nơi người bình thường vốn không được phép ra vào nữa cơ. Hình như papa đã được nghe kể nhiều chuyện lắm. Trước đây, có lần tớ xin papa lời khuyên về những mối lo lắng gần đây, papa đã kể cho tớ nghe chuyện này.

Vậy nên, hiếm khi có dịp được về ở gần sở thú đến vậy, tớ muốn đến đây một lần cho biết... Nhưng con gái ai lại đi chơi sở thú một mình. Vậy nên tớ mời Yousuke đi cùng với tớ thế này."

"Sao cậu không đến với mẹ?"

"Con gái đến tuổi này rồi, cùng mẹ đi đến sở thú cậu không thấy lạ sao? Có ai như thế đâu. Với lại, tuy không đến mức thế, nhưng mẹ tớ không có tâm trạng đi ra ngoài chơi với tớ đâu. Hiện tại là thế."

Vẻ mặt Haruka có chút u ám.

"Dầu... dầu có thể, nơi này cũng chẳng thay đổi gì đâu. Lần cuối tớ đến đây đã từ sáu, bảy năm trước rồi nhưng những con thú ở nơi này vẫn như xưa cả."

Tôi cố gắng đổi đề tài để xoa dịu tình hình.

"Với lại, papa cậu kể chuyện gì cho cậu thế?"

Haruka lấy từ trong cái ví hình con gấu chiếc máy bay màu tím đã chuẩn bị sẵn, giơ ra đưa cho tôi. Tôi nhẹ nhàng mở nó ra.

Định kiến

Biến điều có thể thành không thể

Trong khi tôi còn đang đọc tờ giấy, Haruka đã bắt đầu câu chuyện:

"Động vật trong sở thú đa phần đều sinh ra từ đây, luôn nằm trong bàn tay nuôi dưỡng của con người. Chính vì vậy, chúng khác với những con thú ngoài hoang dã, đã được con người thuần hóa. Nhưng chúng vẫn có những lúc bộc phát bản tính hoang dã. Trong những lúc như vậy, người ta phải dùng xích cột cổ, cột chân để ngăn những hành động phá hoại của chúng."

"Chúng đáng thương đấy nhưng không còn cách nào khác. Những con chó nuôi trong nhà cũng vậy thôi."

"Những con thú nhỏ, càng bị xích cổ, xích chân chúng càng phát điên. Chúng muốn vùng vẫy thoát ra. Càng phát điên chúng lại càng làm bản thân bị thương tổn. Nhưng mỗi lần bị xích cổ lại là mỗi lần chúng lên cơn. Cậu có hiểu tại sao không?"

"Động vật cũng là loài có nhận thức. Chúng cũng có khả năng học tập, nên cũng hình thành dần suy nghĩ 'Mỗi khi bị đối xử như thế này, ta có điên

lên cũng chỉ thêm mệt mỏi, khiến bản thân mình bị tổn thương, chẳng đạt được kết quả gì. Không phá hoại nữa là lựa chọn khôn ngoan nhất."

"Đúng vậy... Ngẫm xem, chúng có giống ta không?"

"Sao?"

"Lũ động vật to lớn trưởng thành, nếu thật sự muốn, chúng có thể giật đứt cọc đóng xiềng xích hay dây thừng bó buộc mình. Rất nhiều loài có được khả năng đó. Vậy mà, chúng không làm thế. Chúng nhất định không gây chuyện nữa. Mỗi khi bị người ta xích cổ lại, chúng dần ngoan ngoãn nghe lời.

Đó chính là bởi vì, thuở nhỏ, sau bao lần bị xích cổ, kinh nghiệm bao lần cổ đứt nhưng không thể thoát ra nổi. Đúng là chúng bị ghim lại trong suy nghĩ như lời Yousuke nói, 'Nếu như bị xích lại, mình sẽ không thể cựa cựa gì được.'

Nếu như vậy, chúng cũng có những suy nghĩ theo kiểu 'chính vì bản thân thông minh, biết được điều này có cố cũng không làm được. Những kẻ cứ mãi cố đứt ra chỉ là kẻ ngốc không có năng lực học hỏi thôi.'

Những người nuôi dạy thú đã tận dụng điều này. Khi suy nghĩ không nên đứt xích cổ hay còng chân đã ghim sâu vào đầu chúng, họ cũng không cần xích chúng quá chặt nữa. Đối với lũ động vật, nếu chúng đã bị ghim vào đầu suy nghĩ nay từ sớm, khi đứng trước ai đó, dẫu bị xích lỏng bằng dây chúng cũng tỏ ra ngoan ngoãn."

"Cảm giác có chút chướng tai đấy. Đúng là giống với chúng ta thật."

"Đúng không. Papa tớ nói rằng con người còn bị kìm hãm bởi tư tưởng này nặng nề hơn cơ. Mới vào độ tuổi mười bảy, mười tám thôi, nhưng hệ thống tư tưởng đã tạo lập hoàn toàn rồi.

Chỉ vì một bài kiểm tra điểm kém, họ đã ghim vào lòng 'bản thân mình học hành mãi chẳng xong' rồi đúng không?

Mà không chỉ có việc học. Con người đối với những chuyện khác cũng thế. Mới chỉ sống được mười mấy năm nhưng đã tự ý quyết định tâm lý cho mình 'Bởi mình là dạng người thế này, nên không thể làm những chuyện kia được'. Chính vì thế, chuyện đơn giản mấy cũng chẳng thể làm nổi."

Chuyện đó như thế đang nói tôi vậy.

Sau bao năm thảng chát chồng tuổi tác, bản thân bắt đầu nghĩ về ước mơ của mình với tâm thế, "Dẫu có cố đến thế nào cũng chẳng thể làm nổi đâu."

"Kẻ đứng trên ngòi trời sẽ mãi đứng trên ngòi trời thế thôi" là điều từ đầu đã quyết mọi thứ rồi.

Chính vì thế, bản thân chẳng chịu làm bất cứ điều gì, đem dán bản thân với cái nhãn "Nó không dành cho mình" rồi để năm tháng vùi chôn mọi ước mơ.

"Đúng là như vậy, nhưng xem một điều bản thân đã không thể làm trong 20 năm đầu tiên của cuộc đời rồi cho rằng đó là điều bản thân mãi không thể làm được là quá sớm. Biết đâu năm năm sau đó ta lại có thể thực hiện điều đó dễ dàng thì sao?

Nhưng rất nhiều người lại lấy điều ta không thể làm được ngày hôm qua làm lý do để biến nó thành điều không thể trong cả cuộc đời. Hôm qua ta đã không làm được - đó là hiện thực nhưng nó không thể trở thành nguyên nhân để ngày hôm nay ta cũng không làm được chuyện ấy. Không được phép giữ suy nghĩ ấy. Con người trưởng thành theo từng ngày tháng. Papa đã dạy tớ như vậy đấy."

Sau khi nghe hết câu chuyện, tôi mới được biết hôm đó là sinh nhật Haruka.

Thảo nào, hôm đó, Haruka mặc một cái váy liền trắng có thắt nơ, còn cài hoa trắng lên cái mũ thường ngày. Về phần tôi, vẫn là quần kaki, áo phông thông thường. Nhưng mà, sáng nay tôi có tắm rồi nên đảm bảo không hề có mùi mồ hôi vương lại đâu cả.

Tôi vội vàng lại quầy lưu niệm trong sở thú mua tạm một con voi bằng bông làm quà sinh nhật tặng Haruka. Nó cũng chẳng phải thứ đắt tiền gì nhưng Haruka lại tỏ ra rất vui.

"Cảm ơn cậu nhé. Tớ vui lắm. Có được một kỉ niệm đẹp thế này. Nhất định tớ sẽ giữ kỹ."

Haruka giữ mãi con thú bông bằng cả hai tay, cô ấy vừa cười vừa ngắm nghía nó rồi chậm rãi ngẩng đầu lên nói câu đầy bất ngờ đó.

Từ trước đến giờ, câu này cũng chẳng còn gì bất ngờ nữa. Chỉ là tôi không ngờ nàng lại nói ra vào đúng lúc ấy.

"Yousuke,... tớ phải về mất rồi."

Bọn tôi chỉ có thể gặp nhau vào buổi sáng. Đúng ra là chỉ được khoảng một tiếng thôi. Ngày hôm đó cũng thế, chưa đến giữa trưa Haruka đã cáo từ ra về.

Tuy đang vô cùng sung sướng vì được cùng Haruka trải qua ngày sinh nhật của cô ấy, tôi vẫn thấy cách gặp gỡ này của hai đứa có chút gì khó chịu. Tại sao không thể ở cùng nhau thêm một chút nữa.

Với cách nghĩ đó, tôi cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng vì mình đã quá tham lam. Hồi đầu, chỉ cần có cơ hội gặp lại là trái tim tôi đã nhảy loạn lên rồi. Tôi còn chẳng hề nghĩ xem cả hai có thể trò chuyện với nhau được không. Chỉ cần hai đứa được gặp riêng nhau, đầu óc tôi đã muốn mù mịt đi rồi.

Nhưng hôm nay thì khác. Hai đứa gặp nhau, cùng trải qua sinh nhật của cô ấy, lại trò chuyện về bao nhiêu thứ... Nhưng tôi vẫn thấy chưa thỏa mãn. Tôi cũng cảm thấy mình đã quá tham lam. Nhưng đầu lòng có hiếu, vẫn chẳng thể ngăn được cảm xúc này.

Hôm nay cũng thế, biết là không được nhưng tôi vẫn muốn níu kéo chút. Tôi biết Haruka lại lấy lý do mẹ phiền lòng mọi khi để trở về.

"Này, hôm nay có về từ sáng đã oi bức nhỉ."

Khi ướm lời thử, gương mặt Haruka không chuyển sang đỏ mà dường như đang tái xanh.

"Có sao không? Tớ đưa cậu về nhà nhé?"

"Không. Không sao cả, tớ tự về được. Nhà tớ cũng ngay gần đây thôi mà."

Trong nụ cười gượng của cô ấy, tôi cảm thấy rõ cô ấy kiên quyết đến mức nào. Cô ấy không muốn tôi theo cùng. Chắc chắn là phải có lý do gì rồi.

Tôi chỉ có thể dõi theo bóng Haruka khi tiễn cô ấy từ cổng sở thú. Thỉnh thoảng Haruka ngoảnh đầu lại, tươi cười vẫy tay chào tôi rồi chậm rãi bước tiếp.

Trong ánh sáng mặt trời nóng bỏng chiếu rọi, bóng lưng cô thiếu nữ váy trắng ngày một xa, như một loài hoa đẹp chẳng thể nào với tới.

Ánh mặt trời vẫn mãnh liệt như thế, tôi có làm không khi thấy bóng mình in trên con đường thật dài nhưng quá mong manh. Từ lúc nào, tiếng ri ri rả rích của lũ ve nâu đã thay bọn ve sấu kia râm ran cả ngày hạ.

Mùa hè đang kết thúc...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Gọi Điện

Chia tay Haruka trở về nhà mà đầu tôi vẫn chứa đầy những suy nghĩ về cô ấy.

(Tại sao lần nào Haruka cũng chỉ có thể gặp tôi vào buổi sáng?)

(Hay cô ấy không thật sự muốn gặp tôi?...)

(Nhưng hẳn là người ta sẽ không chọn người mình không muốn gặp để ở bên vào ngày sinh nhật chứ?)

(Hay tại chiều là lúc Haruka sẽ gặp người lý tưởng mà cô ấy bảo vẫn luôn giúp đỡ cô ấy?)

(Không, nhưng trông cô ấy không giống như đang nói dối. Chắc chắn là buổi chiều cô ấy ở nhà thôi.)

Lúc nào những suy nghĩ của tôi cũng trong tình trạng có thể thế này mà cũng có thể thế kia. Điều duy nhất khác với mọi khi là sắc mặt Haruka cuối buổi hôm nay trông thật sự không tốt. (Liệu cô ấy có ổn không?)

Đêm đó là lần đầu tiên tôi đọc địa chỉ và số điện thoại mà Haruka viết cho tôi trên tờ giấy nhớ. Vừa nhìn tờ giấy chăm chăm, tôi vừa quyết: "Ngày mai mình nhất định sẽ gọi điện". Cho dù tôi thật lòng lo lắng cho Haruka, nhưng tôi cũng nhận ra mình đang tìm kiếm một lý do để gọi điện. Cho đến lúc đó, Haruka luôn là người chủ động liên lạc chứ chưa có một cuộc điện thoại nào từ tôi cả.

Haruka bảo: "Mẹ mà biết tớ đi ra ngoài thì phiền lắm. Tớ chẳng muốn chuốc vào thân những rắc rối thừa thãi." Tôi nghĩ Haruka xấu hổ nếu mẹ cô

ấy biết cô ra ngoài gặp tôi nên tôi cứ chần chừ không dám gọi điện.

Ngày hôm sau, khoảng mười giờ sáng dù đã đứng trước điện thoại nhưng rồi tôi lại cứ thế quay về phòng. Làm thế nào đi chẳng nữa tôi vẫn không có đủ dũng khí để bấm gọi. Một cách chậm chạp, những một tiếng sau tôi mới dám quyết tâm đứng trước điện thoại lần thứ hai.

Haruka đã viết và chuyển cho tôi số điện thoại có nghĩa là tôi được phép gọi điện. Và cô ấy thì sẽ về nhà vào tầm thời gian này, cũng có nghĩa là bà mẹ cũng sắp trở về sau một ngày làm việc. Do đó, nếu lúc này không gọi ngay thì sẽ không còn cơ hội nữa. - Tôi cứ tự nói với mình như vậy.

"Tuuuut... tuuuuut..."

Tôi thấy người cứng lại, tim đập ngày càng gấp. Lạy trời cho Haruka nghe máy...

"Cạch!"

Có người nhắc máy!

"Tôi xin nghe." Không phải giọng của Haruka! Chắc là mẹ cô ấy rồi.

"À... à... cho cháu hỏi có phải nhà Munakata không ạ?"

"Dạ vâng, những ai đấy ạ?"

"Cháu tên Kondou ạ. Cho cháu hỏi Haruka có nhà không ạ?"

Sau một khoảng im lặng, tôi thấy một tiếng thở dài rì qua ống nghe.

"Cậu có việc gì thế?"

"Dạ không, à... cháu chỉ muốn biết sức khỏe cậu ấy thế nào..."

Tôi rất xin lỗi nhưng con bé giờ không nghe điện thoại được. Tôi sẽ chuyển lời đến con bé là có cậu Kondou gọi điện. Cảm ơn cậu đã gọi đến nhé."

"À... vâng, phiền cô ạ."

Câu cuối tôi nói ra chẳng biết người ta có nghe cho không. Tôi vừa nói xong thì bên kia cũng đã dập máy.

Lạc quan đến mấy đi chẳng nữa thì cũng không thể cho rằng đó là một lỗi nói chuyện có thiện ý được. Còn ngược lại là đằng khác: cuộc nói chuyện chỉ truyền đạt bầu không khí bị làm phiền. Kết cục là cuối cùng tôi vẫn chẳng biết tại sao Haruka không nghe máy.

Tôi hối hận vì đã gọi. Có lẽ, việc tôi gọi điện đến cũng khiến chuyện Haruka gặp gỡ tôi bị lộ. Haruka đã cố tránh chuyện này rồi mà... Liệu có sao không nhỉ? Nỗi lo lắng thừa thãi còn tăng lên hơn cả lúc trước khi gọi điện. Dù thế nào tôi cũng muốn nói chuyện với cô ấy nhưng quả thật tôi không còn dũng khí để gọi lại lần nữa. Giờ thì tôi chỉ còn có thể chờ đợi.

Sáng hôm sau, Haruka gọi lại. Tôi cũng yên tâm hơn rất nhiều vì giọng Haruka vui tươi hơn tôi tưởng.

"Cậu ổn chứ?"

"Ừ, vẫn ổn. Ba còn dạy cho tớ cái này hay lắm nhé. Chuyện cực kỳ cảm động nên hôm nay tớ lại kể cho Yousuke." Nghe đến đây, tôi dần hiểu ra lý do tại sao hôm qua Haruka không nghe được điện thoại và lý do mẹ cậu ấy lạnh nhạt (Tại lúc đó Haruka đi gặp ba chứ không ở nhà!). Tôi bỗng có cảm giác như có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

"Mẹ cậu có ổn không?"

"Mẹ? Mẹ tớ làm sao cơ?"

"Là vụ gọi điện đó. Mẹ cậu có vẻ bức tức."

"Hả? Yousuke gọi điện cho tớ à? Tớ hoàn toàn không biết gì. Tớ xin lỗi, tại mẹ tớ chẳng nói gì cho tớ cả. Mẹ không nói gì quá đáng chứ?"

"Không sao đâu."

"Thật không? Tớ đã dặn kĩ mẹ là nếu không hẳn thì phiền lắm mà. Mà thôi, tớ có chuyện quan trọng muốn nói." - Giọng Haruka có chút âm u.
"Ngày mai hai mẹ con tớ sẽ ra ngoài một chút. Có vẻ chuyện tớ sau đó sẽ ra sao khi đó sẽ được quyết định."

"Sẽ ra sao là sao?"

"Là việc tiếp tục sống ở thành phố này với mẹ hay đến với ba ấy."

Tôi chẳng biết phải trả lời thế nào. Tôi cũng muốn biết chuyện này suốt rồi. Khi chưa kịp chuẩn bị tinh thần mà việc quan trọng với mình lại bị quyết định thì thật rối lòng.

"VẬY HẢ."

"Tớ..." - Haruka nghẹn lời.

Cậu ấy đang khóc...? Tôi không chắc nhưng tôi cảm thấy thế.

"Tớ lo không biết mình sẽ bị đưa về bên nào."

Tôi thì chỉ hì hụi tìm cho ra từ ngữ để đáp lại. Trong lòng tôi, biết bao lần câu hỏi (Haruka muốn về bên nào?) cứ lặp đi lặp lại nhưng tôi không nói được nên lời.

"..." Thấy tôi cứ im lặng chẳng nói được gì, Haruka cố gắng tiếp tục câu chuyện bằng giọng tươi sáng: "Nhưng tớ có nghĩ ngại mấy đi chẳng nữa cũng chẳng làm được gì. Nếu cứ nghĩ mãi những chuyện mà có nghĩ cũng

chẳng thay đổi được thì chẳng có ý nghĩa gì hết. Dù bị đưa về bên nào đi chẳng nữa thì tớ cũng sẽ nghĩ đó là số phận của mình và sẽ hướng về phía trước."

"Đúng rồi. Vì cậu là Haruka nên dù có bị quyết về phía nào cũng vẫn không sao đâu."

Ngoài chuyện Haruka muốn sống với ai thì tôi còn cả núi vấn đề muốn hỏi. Cậu ấy muốn sống với bên nào bao nhiêu phần trăm? Nơi ba cậu sống có xa không? Và... cậu thấy tôi thế nào? Nhưng tôi cũng không thể hỏi những chuyện đó. Tôi có cảm giác giờ tôi có hỏi gì thì câu trả lời cũng sẽ trái với kỳ vọng của mình. (Hình như cậu ấy muốn sống với ba hay sao ấy.)

Khi nói về ba, Haruka hùng hực khí thế có vẻ rất vui. Ngay cả đứa chưa một lần gặp và hoàn toàn không biết gì về ông như tôi, những câu chuyện về ông cũng cho tôi thêm dũng khí, đến mức tôi bắt đầu muốn thay đổi cách sống từ đầu. Vậy thì hẳn là với Haruka, ông chắc chắn là một người vô cùng quan trọng.

Trái lại, khi nói về mẹ, cô ấy chắc chắn sẽ không vui. Tôi chưa từng nghe Haruka nói xấu mẹ bao giờ, nhưng chắc chắn khi đã khen cô ấy chỉ khen ba mà thôi. Với mẹ, dù cô ấy vẫn biểu đạt một cách hiểu nhất định nhưng tôi vẫn dần nhận thấy có nhiều câu cằn nhằn xen lẫn thở dài. "Tớ cũng hiểu tâm trạng của mẹ nhưng mẹ cứ lo lắng quá lên. Mẹ lo cả những việc bé tí mà tớ thì thấy cứ bị chăm lo đến mức đấy cũng ngộp thở phát mệt."

Chắc tôi cũng là một đứa chán ốm hay lo nghĩ như thế. Dù thế nào đi chẳng nữa, nếu tôi không để ý đến mẹ Haruka thì chúng tôi đã gặp nhau được nhiều hơn rồi. Tôi không biết bà đang ôm nỗi đau tinh thần lớn thế nào, nhưng đó chắc chắn là nỗi đau mà bà tự chuốc lấy trong cuộc sống của mình. Nếu chỉ vì lý do đó mà chen ngang vào cuộc sống bình thường của cô con gái mười bảy tuổi thì nghĩ sao vẫn thấy không ổn. Liệu việc sống chung

với một người mẹ như thế có phải là điều tốt đẹp cho Haruka không? Nghĩ đến đó thì quả thật tôi cũng phải công nhận là chẳng còn lý do nào để cho rằng cô ấy muốn ở lại thành phố này cả. Dù vậy, trong mơ suy nghĩ của tôi thì cũng có một điều có thể làm lý do. (Có khi nào Haruka nghĩ rằng cô ấy muốn ở lại vì tôi không?...)

Dẫu sao cũng không thể đánh giá mình cao đến mức đấy được: tôi và Haruka mới gặp nhau chưa đầy một tháng, trong khi mối liên kết giữa cô ấy và gia đình thì đã kéo dài từ hàng năm trước rồi. Hơn nữa, tôi cũng chẳng biết Haruka coi tôi quan trọng đến mức độ nào. Chắc chắn phải là "người rất quan trọng" trong suy nghĩ lúc này của tôi đâu...

Tôi thì chẳng phải là người có vốn sống phong phú đến mức lập tức tìm ra ngay những từ phù hợp để nói trong những trường hợp như này. Vì thế, tôi chỉ biết hòa theo những gì Haruka nói bằng những câu như "thế à... thật à..." rồi kết thúc câu chuyện với một suy nghĩ duy nhất cứ lòng vòng lặp đi lặp lại trong đầu mà không nói nổi ra miệng.

Cuối cùng, trước khi kết thúc cuộc điện thoại, Haruka bảo sau khi mọi chuyện được quyết định, cô ấy muốn gặp tôi một lần nữa. Chúng tôi đập máy sau khi hẹn hai ngày sau gặp lại.

Ngày hôm sau, nếu cứ ở nhà một mình mà không làm gì thì tôi sẽ nghĩ mãi về việc Haruka rồi sẽ ra sao mất. Nghĩ thế, tôi qua nhà Yuuji, bạn từ thuở tiểu học của mình. Đó cũng là lần đầu tiên tôi nói chuyện Haruka cho một người khác. Tôi muốn bàn bạc chuyện này với Yuuji không chỉ bởi nó là đứa bạn chí cốt đáng tin cậy của tôi, mà còn bởi ba mẹ Yuuji cũng ly hôn và nó đang sống với mẹ. Tôi ít nhiều có chút hi vọng rằng thằng bạn có thể cho tôi biết điều gì đó, những điều mà chỉ có những người ở hoàn cảnh đó mới hiểu được.

"Chắc chắn là cậu Haruka ấy chẳng có suy nghĩ muốn sống với bên nào bên nào đâu. Có thể tao đang nói một chuyện quá hiển nhiên nhưng chắc

hắn sống được với cả hai là hạnh phúc nhất. Tao nghĩ nó nói 'bất an' không phải là bất an về việc mọi thứ có theo nguyện vọng của mình không mà là bất an vì không biết phía trước sẽ thế nào. Dẫn sao đó cũng là việc ảnh hưởng đến tương lai nó nhưng nó chẳng thể tự điều khiển. Mà giả sử nó thật sự đang quyết định xem sống với bên nào tốt hơn đi chẳng nữa thì cũng không thể cứ suy nghĩ bình thường và lựa chọn một cách đơn giản được."

Tôi chỉ biết gật đầu và chăm chú nghe Yuuji.

"Trước tao cũng thế nhưng khi nghĩ có thể sẽ sống với ông già thì lại lo không biết bà cô có ổn không. Rồi lật lại, tao thử nghĩ nếu sống với bà già thì thế nào và cuối cùng cũng thấy rằng ông già sống một mình cũng vẫn ổn. Nghĩ thế rồi thì mình cũng thấy bà già mới là phía mình cần phải ở bên. Đương nhiên thì dù có nghĩ thế nào đi chẳng nữa thì tao cũng biết phía đó sẽ khó khăn về tài chính và sống khổ cực hơn. Tuy nhiên, nếu sống xa mẹ rồi vừa sống vừa lo: 'không biết bà già có ổn không' thì thà ở với người dù khổ một tí nhưng cần mình hơn.

Với trường hợp của bạn này và những gì mà kể thì ba nó cũng là một người mạnh mẽ. Nếu sống với người như thế thì chắc là cũng vui vẻ hạnh phúc nhỉ. Nhưng ngược lại, nếu nhìn từ phía nó thì cũng có thể nghĩ rằng ông ấy không cần đến mình. Chính vì thế, kiểu gì thì kiểu, khả năng cao là nó sẽ muốn sống cho người mẹ cần mình đúng không. Vì về mặt tinh thần thì bà mẹ có vẻ đã rất mệt mỏi rồi. Ấu cũng trái với dự tính nhiều người."

Vốn cứ nghĩ chắc chắn Haruka muốn đến chỗ ba nên khi nghe Yuuji nói chuyện, những dự tính ấy của tôi hóa ra trật lất. (Và tôi lại nghĩ chắc chắn cậu ấy muốn ở lại thành phố này.) Tôi nghĩ chỗ nào không có nghĩa là Haruka sẽ được đưa về chỗ đó nhưng tôi thấy hi vọng của mình dần sáng rõ.

Yuuji nói thêm: "Những lúc như thế thì trước hết họ sẽ hỏi đứa trẻ, rằng mà muốn sống với ai. Cũng bởi tùy từng người mà cái đó sẽ là điều kiện

quan trọng nhất để phán xử". Trong tôi, niềm hi vọng lớn dần lên và đã lớn hơn nỗi bất an chút ít.

Cũng tại buổi hẹn ngày mai với Haruka là buổi chiều nên rốt cuộc hôm đó tôi đã ở lại nhà Yuuji. Chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện với nhau đến khi bình minh gần ló rạng. Chúng tôi đã nói về chuyện ngày xưa, chuyện thú vị nghe được từ người khác, chuyện học lên cao, chuyện âm nhạc, chuyện những người khác giới... tóm lại là rất nhiều chuyện. Và chuyện được tranh luận nảy lửa nhất là chuyện về tương lai. Tôi của ngày đó đã hoàn toàn bị cảm hóa bởi ba Haruka nên dù chỉ là nhắc lại lời ông nói mà tôi cũng vô cùng tự tin quả quyết với Yuuji:

"Dạo gần đây tao có một quyết định. Chắc mày cũng bắt đầu nghĩ một cách cụ thể về việc mình phải theo hướng nào trong tương lai rồi chứ? Mày làm điều đó không phải vì tích cực mà chỉ vì bị thời điểm thúc ép thôi đúng không? Tao cũng thế, nhưng chắc chắn tất cả mọi người đều có rất nhiều ước mơ từ hồi bé. Bắt đầu từ những suy nghĩ 'nếu mình làm được điều đó thì tốt quá', 'nếu mình được sống ở nơi thế này thì thật tuyệt', chúng ta đều có những giấc mơ to lớn mà không cần nghĩ đến việc liệu nó có thể trở thành hiện thực hay không."

Giờ thì đến lượt Yuuji chỉ nghe và gật đầu.

"VẬY mà rất nhiều người trong lúc thiếu suy nghĩ đã cho rằng khi đến tuổi phải chọn lấy con đường của mình thì sẽ chỉ được chọn một trong số những điều muốn làm. Nếu làm thế thì sẽ chỉ được chọn một trong số những điều muốn làm. Nếu làm thế thì sẽ phải vứt bỏ rất nhiều ước mơ khác mất.

Mà những người làm được như thế vẫn còn là may bởi nếu chỉ có một vẫn có nghĩa là có ước mơ. Do đó tao nói là 'rất nhiều người' nhưng thực ra đó chỉ là con số nhỏ trong dân số loài người. Còn số nhiều thì họ làm gì? Họ vứt cả cái ước mơ nhỏ nhoi đấy đi luôn. Họ là những người chẳng làm

gì cho những ước mơ to lớn họ có từ khi sinh ra cả, hoặc có làm thử một tí nhưng khi không thuận lợi thì họ lấy lý do đó để vứt ước mơ ấy đi một cách dễ dàng.

Nhưng tao thì nghĩ con người buộc phải có ước mơ cho tương lai. Mình nghĩ thế, và người lớn xung quanh cũng luôn nói là 'phải có ước mơ' còn gì. Vì thế nên mọi người mới rút bừa lấy một nghề và áp nó thành ước mơ của mình. Và ai cũng chọn cái mình có vẻ tới được nhỉ. Tao cũng suýt trở thành như vậy, nhưng rồi tao lại nghĩ là làm thế thì không được, đấy không phải là ước mơ thật sự của tao, cuộc đời chỉ có một nên tao không thể sống như thế được. Tao đã quyết định phải sống để hiện thực hóa những ước mơ mà tự mình vẽ ra. Và nó phải là cuộc sống mà trong đó không phải một, mà là làm tất cả những điều muốn làm. Tao đã quyết định học hết sức mình cho kỳ thi bởi tao thấy đó là điều cần làm để phục vụ cho ước mơ ấy."

Yuuji đã hơi bị áp đảo bởi tuyên ngôn của tôi. Tôi đã nói hùng hồn thế cơ mà.

"Đúng thế thật, tao cũng phải sống như thế thôi. Tao cũng sẽ cố gắng..." Yuuji đang nằm cũng vừa nói vừa nhìn xa xôi.

Thật lạ là khi thử nói những điều đó ra không có nghĩa là bắt đầu điều gì nhưng tôi cứ cảm thấy như cuộc đời đó đang chờ đợi. Đó cũng là những điều mà tôi học được sau bao ngày lắng nghe nhưng cũng đồng thời là khoảnh khắc mà suy nghĩ của tôi thay đổi.

Tôi còn muốn nói rất nhiều chuyện nữa nhưng Yuuji đã ngủ mất. Trời bắt đầu sáng mờ, rồi bình minh sẽ sớm lên. Tôi cũng lặng lẽ nhắm mắt. Trong tim tôi, một quyết tâm mới được bí mật hình thành: "Ngày mai, dù Haruka có nói gì thì mình cũng sẽ cho cô ấy biết cảm nhận của mình. Rồi sau đó, nếu cô ấy có rời xa thành phố này thì mình và cô ấy cũng sẽ hứa cùng giữ liên lạc."

Hình như trong lúc cứ tự nhủ đi nhủ lại với mình rằng "thành công chỉ đến với những người liên tục hành động với trái tim nhiệt huyết", tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Mồ hôi vã ra ướt sũng. Tôi mở mắt dậy và thấy căn phòng nóng như đồ lửa.

"Giữa trưa." Tôi vội vã nhìn đồng hồ nói. Đã mười một giờ.

"Vẫn kịp." Tôi lập tức bắt đầu chuẩn bị về, quăng lại một câu cho Yuuji đã mở mắt ra bên cạnh: "Tao về đây" rồi vội vã rút. Thời gian vẫn còn thừa nhưng tôi muốn tắm sạch mồ hôi trước khi gặp Haruka nên cứ co giò đạp xe thật lực. Lúc đó tôi chẳng hề biết những diễn biến không lường trước đang chờ đợi mình sau đó.

"Con về rồi ạ."

Ba đang ở cửa hàng. "Chào con, Yousuke. Lúc khoảng mười giờ có người đến tìm con đấy."

"Ai thế ạ?"

"Là cô Munakata."

"Haruka đến ấy ạ?"

"Không, là mẹ cô bé. Bà ấy gửi cho con cái này này."

Tôi nhận từ ba một lá thư rồi cứ thế nhìn chăm chăm vào cái phong bì chẳng ghi người nhận cũng chẳng ghi gì hết. Tôi có dự cảm không lành.

"Cô bé con vừa nói là con gái của cô Munakata đó hả? Ba với cô Munakata hồi bé là bạn hay chơi với nhau. Tháng trước cô ấy đến chơi ba cứ nghĩ là vì cô ấy chỉ về thăm quê thôi nhưng hóa ra cô ấy vẫn sống ở nhà cũ. Ngày xưa..."

(Chuyện gì vậy chứ?)

(Tại sao không phải Haruka mà lại là mẹ cậu ấy?...)

Tôi cố hết sức đứng đó mà trong đầu chỉ lặp đi lặp lại những tiếng ấy...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Căn Phòng Của Haruka

Vừa vào phòng tôi đã vội vã mở phong bì và bắt đầu đọc thư. Quá căng thẳng, cái dạ dày rộng đau nhói.

"Gửi Yousuke.

Tớ xin lỗi vì hôm nay không gặp được cậu.

Cuối cùng thì người ta đã quyết định rằng tớ sẽ sống với ba. Vì thế chúng ta phải chia xa rồi.

Mà tớ chưa trả cậu tiền sách hồi nợ cậu trả giúp tớ nhé. Giờ tớ nhét luôn vào đây nhé. Xin lỗi cậu vì trả muộn.

Giữ gìn sức khỏe nhé. Thật tuyệt nếu tất cả những ước mơ mà Yousuke viết vào danh sách đều trở thành hiện thực. Từ nơi xa tớ vẫn luôn ủng hộ cậu.

Cảm ơn cậu rất nhiều. Tớ đã rất vui.

Tạm biệt.

Tái bút: Tớ sẽ mang theo con voi Yousuke tặng."

Tôi điếng người khi bị bao trùm bởi thứ cảm giác không thể nói thành lời, chẳng phải cái giận cũng chẳng phải buồn rầu. Và tôi cứ thế loanh quanh trong phòng, đọc đi đọc lại bức thư không biết bao nhiêu lần. Lúc đó, trong đầu tôi đầy những "Tại sao?!", "Chuyện gì thế này?!", những suy nghĩ mà tôi chẳng bao giờ lý giải được. Tôi muốn khóc vì nổi cay đắng ấy. Đứng ngồi không yên, tôi lại phóng xe đạp ra khỏi nhà.

Dù thế nào tôi cũng phải gặp Haruka! Chắc chắn tôi có gọi điện thì mẹ cậu ấy cũng không chuyển máy cho đâu. Thế là đôi chân đang đạp xe cứ tự nhiên tìm đường đến ngôi nhà đó. Tôi vẫn biết dù có đến cũng chẳng làm được gì nhưng biết đâu nếu đi thì có thể vô tình gặp cậu ấy đang ra khỏi nhà. Hơn hết, lúc đó, ngoài việc đến nhà cậu ấy tôi cũng chẳng biết phải làm gì khác. Tôi vừa đạp xe vừa hét lên trong tim mình (Tại sao?! Tại sao lại thế chứ?!)

Nhà Haruka cũng dễ tìm. Nằm trên một khu đất rộng bằng bốn căn nhà là ngôi biệt thự lớn và khu vườn lớn không kém chiếm một nửa khu đất, trên cửa có tấm bảng hoành tráng đề "Munakata". Quả nhiên là ngôi nhà ở ngay gần sở thú mà hôm trước hai đứa cùng đến. Căn nhà đột nhiên hiện ra dễ thấy quá mức với cái thẳng đang đạp xe thật chậm để tìm nên tôi thành ra bối rối chẳng biết làm gì, đành tạm thời đạp xe quá cả cổng nhà. (Mình đang làm cái gì vậy?!)

Đến lúc đó tôi mới nhận ra mình hoàn toàn chưa nghĩ gì về chuyện đến đây rồi sẽ làm gì. Trước tiên, tôi đành lượn lờ một vòng quanh khu nhà rồi lại lượn qua cổng lần nữa.

Khi nhìn vào nhà Haruka, tôi thấy con thú nhồi bông trên thành cửa sổ tầng hai phía bên phải. Tuy chỉ là phía sau lưng nhưng tôi chắc chắn đó là con voi bông tôi tặng Haruka. Thế có nghĩa là cậu ấy vẫn đang ở trong ngôi nhà này! Nếu không quyết luôn phải làm gì mà chỉ loanh quanh thì thật phí thời gian. Mà không, lúc này thì thời gian đâu còn là vấn đề nữa, thế nào chả được. Nhưng làm thế khiến tôi giống như một kẻ khả nghi vậy. Ông hàng xóm đang sửa bờ giậu nhà bên cứ nhìn tôi chăm chăm.

Nếu cứ mãi thế này thì lại tạo ấn tượng xấu mất, nhưng tôi cũng đâu làm gì được. Nghĩ thế, xét thấy trước hết cô ấy vẫn còn ở đây nên khi nào quyết định được phải làm gì thì sẽ bắt đầu lại sau, rốt cuộc tôi lại ra về.

Trên đường về nhà, tôi càng chán ghét sự hèn nhát của bản thân. Ngay trước nguy cơ không bao giờ có thể gặp lại Haruka nữa, sao tôi lại còn để ý ánh mắt người khác chứ? Nếu là một nhân vật chính bánh ngầu trong phim, dù là giữa phố đông người ta cũng chẳng ngần ngại hét to lên câu "Anh yêu em!" với người mình yêu dù cách cả chục mét. Nhưng tôi ghét sự thật rằng mình là một thằng dù có bị dồn đến mức này vẫn nhất nhất không dám làm điều như vậy.

Đêm đó tôi chẳng chớp mắt được tí nào và vẫn như mọi khi, chỉ lặp đi lặp lại cái vòng tròn suy nghĩ làm thế này thì sẽ thành ra thế kia mà làm thế kia thì sẽ thành ra thế này. Tôi cũng nghĩ đến việc viết thư đưa Haruka nên đã cầm bút lên rồi nhưng viết được vài dòng lại bỏ. Chỉ trong suy nghĩ thôi mà mọi thứ đã lộn xộn lắm rồi, làm sao mà viết ra được. Tôi vò tờ giấy viết thư, ném vào sọt rác ở góc phòng. Ném trượt, tôi lại đi nhặt tờ giấy, quay lại ghế ngồi và ném lại lần nữa. Lần này cũng không trúng. Sau nhiều lần như thế, cuối cùng nó cũng chịu rơi vào đúng chỗ.

Tôi làm thế là vì có một mong ước rằng nếu ném rác ngon lành thì chuyện với Haruka cũng suôn sẻ. Tôi hiểu đó là điều ngu ngốc, nhưng tôi cũng chẳng thể ngừng những suy nghĩ đó lại được.

Thật ra trong tôi đã có một câu trả lời rồi. Nhưng tôi thật lòng mong ước một lý do, vớ vẩn đến mấy cũng được, khiến mình buộc phải bằng mọi giá làm như thế.

Trời gần sáng tôi mới đưa ra được quyết định. (Trong sáng nay tôi sẽ đi gặp cô ấy để nói rằng dù có phải cách xa nhau mấy cũng sẽ giữ liên lạc mãi.)

Quyết định thế rồi, tôi không muốn hối hận. Trong lúc chờ trời sáng, tôi tắm rửa, chải chuốt gọn gàng, xong đâu đấy là rời nhà. Tôi không ra đường vội vã. Để vững vàng quyết tâm từng bước từng bước một, tôi quyết định dắt xe đi bộ.

Tôi đến nhà Haruka lúc khoảng mười giờ sáng. Nhìn lên cửa sổ tầng hai, tôi vẫn thấy con voi bông y như ngày hôm qua.

"Giá mà bây giờ cậu ấy ngó ra ngoài cửa sổ thì mình chẳng cần bấm chuông điện thoại cửa..." - trong một thoáng ôm hi vọng mong manh, tôi lại nhìn chăm chăm cửa sổ nhưng chẳng có chút biểu hiện nào có người đang hoạt động.

Vừa lúc đó thì có tiếng nói từ đằng sau: "Cậu là...?"

Đang ngược mũi lên trên và còn chẳng để ý có người phía sau, tôi vội vã quay lại.

"Cậu là Yousuke đúng không?" Đứng sau tôi là một người phụ nữ, chẳng rõ có phải do không trang điểm hay không mà khuôn mặt có nét buồn và thất thần, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

"À... v... vâng."

Người phụ nữ đó hướng ánh nhìn xuống dưới và hít thở sâu như một cái thở dài nhẹ rồi lại ngẩng mặt lên. Nội tâm phức tạp của bà hiện lên trên khuôn mặt đang cố nở nụ cười gượng. Người phụ nữ vẫn giữ nguyên nét biểu cảm khó nói ấy trên khuôn mặt và nói với tôi một điều không thể ngờ: "Chào cháu, cô là mẹ của Haruka. Cháu đến để gặp Haruka đây nhì. Cô cảm ơn. Cháu vào nhà đi."

Tôi chẳng biết đầu của tai nheo gì nhưng cứ lơ đãng trả lời rồi cất bước theo sau mẹ Haruka vào sân nhà cô...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bản Ghi Chép

Mẹ Haruka đưa tôi vào phòng khách và giục tôi ngồi xuống ghế sofa, bảo tôi chờ một chút rồi ra khỏi phòng. Căn nhà rộng mênh mông và tĩnh mịch, chẳng có vẻ gì là có người. Tôi càng lúc càng thấy bất an, không biết rốt cuộc thì Haruka có đang ở đây không nữa. Trong phòng khách có một bể cá to và sang trọng. Trong bể, loài cá nhiệt đới nào đó đang bơi mà cũng chẳng phát ra tiếng động. Chỉ có hai thứ âm thanh lọt vào tai tôi vốn đã rất căng thẳng, đó là tiếng động cơ ro ro của chiếc máy gắp trong bể nước và tiếng của kim giây trên chiếc đồng hồ treo tường. Trong phòng có trang trí một mô hình thành cổ kiểu Âu mà Haruka đã từng kể, chắc đó là tác phẩm của ba Haruka. Quả thật, bên trong tòa thành có đặt bóng đèn khiến nó tỏa ra một không khí ấm áp.

Thoáng cái mẹ Haruka đã đi vào bê theo khay trà và bánh quy. Sau khi đặt cái khay lên bàn cà phê trước mặt tôi, bà bảo: "Cô không biết Haruka đã nói với cháu những chuyện gì và cụ thể ra sao nhưng chắc cháu cũng hình dung đại khái rồi đúng không?", mắt bà hướng về chiếc bàn ở góc phòng. "Cô có thứ này muốn cháu xem".

Mẹ Haruka trong lần đầu gặp mặt hoàn toàn khác so với những gì tôi tưởng tượng. Tôi đã tự ý tưởng tượng bà là một người cáu bẳn lúc nào cũng giận dữ nhưng hóa ra, trong nét mặt trầm mặc thiếu nụ cười và cách nói chuyện từ tốn kia là cả một phẩm hạnh khiến vẻ đẹp bên ngoài nổi bật lên hẳn. Chỉ mới gặp qua một chút tôi đã hiểu tưởng tượng của mình quá sai lầm.

"Đây."

Tôi rụt rè đưa hai tay nhận lấy một vật giống như quyển sách cũ mà mẹ Haruka chìa ra: "Đây là...?"

"Cháu hãy thử đọc từ đoạn có kẹp đánh dấu đi."

Mẹ Haruka mỉm cười thật khẽ. Nụ cười buồn quá đỗi khiến lồng ngực tôi thắt lại. "V... vâng ạ."

Tôi từ từ lật từng trang và mở đến đoạn có kẹp đánh dấu theo lời cô.

Đó là một đoạn nhật ký cũ của ngày 22 tháng Hai mười tám năm về trước. Khi tôi sửng sốt nhìn lên mẹ Haruka thì cô đã hướng ánh mắt về phía cốc trà trên bàn từ bao giờ. Hình như cô cố tình không chạm ánh mắt với tôi. Nghĩ thế, tôi lại cúi xuống cuốn nhật ký cũ và bắt đầu đọc.

Ngày 22/2

Gửi bé con còn đang trong bụng mẹ.

Hôm nay ba đã cùng mẹ đến bệnh viện. Khi bác sĩ nói mọi thứ đều suôn sẻ ba mẹ mới có thể yên tâm. Ngày nào mẹ con cũng vừa chiến đấu với những cơn nghén vừa xoa bụng nói chuyện với con đấy. Con cũng nghe thấy phải không? Bác sĩ bảo rằng con đã được hơn mười phân rồi, hẳn là cũng tới lúc con hình thành ngón tay và ngón chân rồi nhỉ. Lớn nhanh lên con nhé, ba đang chờ đợi được gặp con sau nửa năm nữa đây.

Mấy tháng nay, ba cứ nghĩ mãi xem mình có làm được gì cho con khi con ra đời không bởi mẹ thì đang rất cố gắng và thật sự dùng cả tính mạng của mình để có thể sinh con ra đó. Vì tương lai con, những gì có thể làm lúc này ba sẽ làm hết.

Ba muốn con sống thật hạnh phúc. Ba muốn con hạnh phúc dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Thế con nghĩ để sống hạnh phúc con người cần gì? Chắc sẽ rất nhiều người nói là tiền đây. Nhưng không phải thế đâu con. Điều

quan trọng là phải có sức mạnh và trí tuệ để sống hạnh phúc trong mọi hoàn cảnh. Con hãy trở thành người có sức mạnh và trí tuệ để tạo ra thật nhiều thứ mình cần, dù là tiền hay là gì đi chăng nữa, chứ không phải là người chỉ hạnh phúc khi có nhiều tiền. Đừng để bị cuốn theo những giá trị quan xung quanh, hãy trở thành người sống để làm điều mình muốn, và bất cứ lúc nào cũng rạng rỡ tiến về phía trước, bao dung với mọi người, hãy mạnh mẽ và nhân hậu, dù con là con trai hay con gái.

Ba muốn con lớn lên trở thành người như vậy đấy. Vì thế, sau khi ra đời, con hãy sống thật tự do, hãy thất bại nhiều lần và từ đó học được thật nhiều điều, hãy lớn lên thật mạnh mẽ. Ba sẽ luôn theo sát con và cho con lòng dũng cảm lúc con cần. Con sẽ làm được tất cả mọi thứ! Con sẽ sống cuộc đời mình muốn!

Nhưng khi con cần dũng khí mà ba không còn trên thế gian thì thật khó khăn phải không con. Vì thế, để chuẩn bị cho việc nhỡ không may điều đó xảy ra, ba quyết định mỗi ngày sẽ viết ra những điều mình nghĩ. Ba sẽ nhìn lại cuộc đời mình và viết những điều con sẽ cần khi con muốn có sức mạnh để đứng dậy sau khi vấp ngã trong đời.

Đương nhiên, điều đó chỉ dành cho lúc vụn vặt đặc dĩ lắm thôi, nên phần nhiều những điều được viết ở đây ba sẽ trực tiếp nói với con. Chỉ có điều ba vẫn nghĩ viết ra thế này chắc chắn rồi cũng có lúc có ích. Ví dụ như nếu con là con gái thì rồi sau vài năm sẽ đến thời kỳ con chẳng muốn nói chuyện với ba nữa nhỉ. Có thể quyển nhật ký này sẽ có ích lúc đó này, rồi cũng có thể khi con tốt nghiệp trung học và nói với ba rằng con muốn đi du học. Khi đó có thể con sẽ cầm theo cuốn nhật ký này đi. Rồi cũng có thể khi trở thành mẹ con mới bắt đầu để ý đến sự tồn tại của cuốn nhật ký này cũng nên, thì con sẽ nói cho con của con, tức là cháu của ba. Chỉ tưởng tượng ra chuyện đó thôi cũng khiến ba mong chờ được viết vào đây mỗi ngày. Ba tin chắc đây chính là điều mà bây giờ ba có thể làm để con sống hạnh phúc trong tương lai.

Việc ba làm bây giờ hẳn là không thể hiểu nổi với nhiều người. Nhưng một đời người sẽ có gì xảy ra và xảy ra lúc nào thì không ai biết trước được. Mọi người đều nghĩ ngày mai sẽ tới như một điều hiển nhiên. "Trên đời này chẳng ai có thể đảm bảo ngày mai sẽ đến" - có những người hiểu được những câu chữ này nhưng họ cũng không bao giờ nghĩ rằng có thể chính mình bỗng nhiên sẽ không có ngày mai.

Quả thật là chuyện đó khó mà xảy ra được. Nếu nghĩ theo cách bình thường thì chắc chắn ba sẽ sống đến lúc bé con của ba trưởng thành. Nhưng ba vẫn muốn đề phòng chuyện đó và viết vào đây bởi ba là người không biết về ba mình.

Ba của ba, tức là ông con đã mất vì chiến tranh khi ba vẫn còn trong bụng mẹ. Chuyện đó vẫn thường xảy ra vào thời của ba. Bởi vậy, ba chưa bao giờ được gặp ông con. Mà đâu chỉ có thế, ba còn hoàn toàn chẳng biết ông con là người như thế nào, có lối suy nghĩ ra sao, sống như thế nào. Ba đã nghĩ không biết bao nhiêu lần về cuộc đời mình cho đến tận hôm nay, rằng: "Nếu ba mình còn sống thì ông sẽ nói gì nhỉ?" Bây giờ ba cũng vẫn đang nghĩ về điều đó. Ba của ba phải ra trận khi biết ba đang trong bụng mẹ, cũng tầm như ba bây giờ. Lúc đó ông thấy thế nào nhỉ? Ông đã nói gì với ba không biết nữa? Và nếu được sống mãi với ông thì ba sẽ lớn lên như thế nào?

Đến tận bây giờ ba vẫn không bao giờ hết những câu hỏi và vẫn còn đầy ắp những tưởng tượng. Nhưng ba đã không biết được câu trả lời cho những câu hỏi đó. Điều này thật đáng tiếc nhưng từ giờ sẽ không thể nữa. Giờ con đã ở trong bụng mẹ rồi, và ba sắp được trở thành ba. Chắc chắn ngày xưa ông cũng có rất nhiều điều muốn nói với ba. Thật đáng tiếc.

Vì thế, những lời muốn nói hôm nay ba sẽ viết ra sẵn chứ không chờ đến ngày nói được với con đâu. Cái này là để dành cho lúc con muốn biết "papa đang nghĩ sao nhỉ?", đọc nó con sẽ hiểu.

Còn gần nửa năm nữa con mới chào đời nhỉ? Giờ cả ba và mẹ đều đang học để trở thành ba mẹ. Ngày nào cũng vất vả nhưng ba mẹ đang cố gắng, đặc biệt là mẹ con đấy. Đừng sốt ruột con nhé, hãy cứ từ từ lớn lên bên trong mẹ nhé. Cố lên nào!

Ba của con.

Phần nhật ký của ngày hôm đó kết thúc ở đây. Tôi lật tản mát các trang sau. Cứ mỗi ngày lại có một dòng chủ đề và phía dưới là những dòng viết dài khoảng mười mấy trang. (Hôm nào cũng viết nhiều thế này á!) Trong tôi, sự ngạc nhiên đơn thuần và những cảm xúc mơ hồ cứ đan xen.

Chủ đề thì vô cùng phong phú, từ "Tại sao chúng ta phải học?", "Không thấy có hứng là bởi...", "Cái thứ gọi là quan hệ bạn bè thật phức tạp quá" đến những chủ đề như "Làm việc là gì?", và trong đó có cả những chủ đề to đùng như "Trước khi thành lập công ty cần làm những điều sau"... Cả chủ đề "Hãy thắp lên ánh sáng rực rỡ trong chính mình!" mà Haruka đã dạy tôi cũng có thể tìm thấy trong đó. Lúc đó, chủ đề nào tôi cũng thấy muốn biết. (Quyển nhật ký này đong đầy tình yêu thương. Tôi rất hiểu rằng đây là một người vừa dành tình thương yêu cho đứa con sắp sinh của mình vừa trân trọng người vợ. Vậy mà sao bây giờ họ lại thành ra sống ly thân thế này chứ? Bà vợ cũng có vẻ là người rất tốt cơ mà... tại sao chứ?...)

Tôi cứ lật từng trang từng trang tiếp như thể muốn tìm cho ra tận cùng chân tướng của cảm xúc mơ hồ mình đang mang.

"Đó là ba con bé đấy." - Mẹ Haruka lên tiếng, hình như là bà để ý thấy tôi đã đọc xong.

Tôi ngược mắt lên nói: "Cháu hiểu rồi ạ. Cháu cũng thấy chú ấy là người cực kỳ thương yêu Haruka nữa." - Mẹ Haruka chậm rãi lắc đầu. Một khoảnh khắc rất nhanh sau đó, một dòng nước mắt chảy từ khóe mắt xuống

má, và những dòng nước mắt tiếp tục tuôn rơi không ngừng. Tôi bối rối, nín lặng hơi thở.

"Không phải thế đâu. Chính cuốn nhật ký này mới là ba của con bé."

Tôi chết lặng. Chẳng có cách nào vượt qua được tình cảnh này cả. (Gì thế? Thế nghĩa là sao?)

Mẹ Haruka nói tiếp: "Ba Haruka bị đột quỵ tâm nửa năm sau khi con bé ra đời. Ông ấy bất tỉnh trong xe trên đường đi làm do bị xuất huyết não, và không bao giờ trở về nữa."

"Hả? Nhưng..."

"Từ đó trở đi, quyển nhật ký này trở thành ba của con bé. Nó là một con bé mạnh mẽ, dù bất kỳ chuyện gì xảy ra thì nó cũng tự mình thử nghiệm mọi cách để giải quyết. Rồi khi mọi chuyện không giải quyết được hay khi nó khổ sở về vấn đề gì, nó lại nói với cô là 'Con sẽ hỏi papa và mở cuốn nhật ký ra... Đến giờ vẫn vậy.'"

"Không, nhưng... à... thế còn chuyện Haruka được quyết định về sống với ba thì..."

Mẹ Haruka vừa lấy khăn tay lau nước mắt vừa chuẩn bị sẵn một hơi thở, cố gắng nở một nụ cười và nói: "Chắc Haruka đang ngủ bên trên đấy. Yousuke, cháu sẽ gặp nó giúp cô chứ? Chắc chắn nó sẽ vui lắm đấy. Con bé cũng sắp đến với ba nó rồi."

Mẹ Haruka không thể kiềm chế được nữa, bà lấy hai tay che mặt và bắt đầu khóc. Tôi chỉ biết điếng người...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Sự Thật Sau Cánh Cửa

(Điều đó có nghĩa là? Haruka... sẽ chết?)

Tôi từng nghe nói con người ta khi gặp chuyện quá đường đột ngoài dự đoán thì bỗng nhiên không thể chấp nhận được chuyện đó là sự thật, và lúc đó quả thật đúng là như thế. Lúc này từ mắt tôi tuyệt nhiên không có một dòng nước nào chảy ra, nhưng không phải vì tôi không buồn mà là vì tôi vẫn không thừa nhận đó là sự thật.

(Cái chuyện điên rồ gì...) Tôi thấy như thể mình đã được kể cho nghe một câu chuyện bịa đặt điên rồ nào đó. Mặc dù vậy, chẳng thể nào mà không cảm nhận được những chuyện xảy ra cứ từng chút từng chút một ráp lại với nhau khớp đến kỳ lạ.

Tôi yên lặng một lúc, mà tôi cũng chẳng biết nói gì cho phải.

Mẹ Haruka lấy lại được bình tĩnh rồi lại cố cười và tiếp tục câu chuyện. Từ khi sinh ra đến giờ, đó là lần đầu tiên tôi thấy một khuôn mặt cười đau đớn đến thế.

"Trong đầu con bé có một khối u ác tính. Chúng tôi đã đến không biết bao nhiêu bệnh viện nhưng bác sĩ nào cũng bó tay. Chúng tôi chẳng thể làm gì cả, chỉ có thể cầu nguyện thôi... Chúng tôi cũng chỉ dám cầu, từ nay bệnh tình đừng nặng thêm nữa..."

Mẹ Haruka hít mạnh một hơi dứt khoát rồi tiếp tục nói chuyện với ánh mắt xa xăm như thể đang nhìn lên vũ trụ phía trên tôi vậy.

"Việc con bé gặp gỡ cháu, cô đã cố gắng muốn ngăn cản bởi cô biết những lời cầu nguyện của hai mẹ con chẳng thành. Khối u thì cứ ngày một to lên. Nếu cứ để hai đứa thế này thì thành ra chúng ta lại bắt cháu gánh vác gánh nặng này mất. Việc hai đứa gặp nhau thì cũng đã rồi, nhưng có lẽ nếu không thân thiết hơn thì cháu sẽ không cần để ý và cứ thế sống tiếp. Vì thế, cô đã nghĩ rằng trước khi hai đứa có quan hệ sâu sắc hơn thì không gặp nhau nữa là tốt nhất.

Thế nhưng thật sự có một điều kỳ diệu là khi có thể gặp cháu thì tình trạng con bé lại tốt lên rất nhiều. Giờ thì chỉ riêng việc đứng được thôi cũng đã rất khó khăn rồi nhưng chẳng hiểu sao nửa tháng nay nó lại khỏe lên như thể đã trở lại y như ngày xưa vậy, đến nỗi cô đã ảo tưởng rằng nó đang cứ thế mà hồi phục...

Dù tình trạng của nó khá hơn nhưng chắc chắn nó vẫn mệt mỏi. Vậy mà trước hôm có hẹn với cháu, con bé dậy khỏi giường và bản khoăn mãi không biết nên mặc gì đi, rồi còn đứng trước gương phối quần áo. Cô phải thật lòng xin lỗi cháu nhưng nhìn thấy dáng vẻ lúc đó của nó, với cái ước muốn tùy tiện của người làm mẹ, cô đã rất muốn cho nó làm điều nó muốn. Cô muốn cho nó làm điều mà một cô gái muốn làm... Cô xin lỗi vì đã cuốn theo cháu vào việc này.

Cô cũng nghĩ mãi xem hôm nay cần phải làm gì. Nhưng lúc này khi thấy cháu đứng ngoài cửa cô đã muốn để hai đứa gặp nhau vì Haruka, chỉ một lúc thôi cũng được. Cô muốn cho con bé được trải nghiệm tình yêu của một cô gái mười tám tuổi bình thường trong khi nó còn sống..."

Mẹ Haruka một lần nữa nghẹn lời. Tôi cũng muốn nói gì đó nhưng lúc đó miệng tôi cứ lóng ngóng chẳng có đủ dũng khí để nói ra. Cuối cùng thì tôi cũng ép được âm thanh chui ra khỏi miệng: "Cô cho cháu gặp Haruka đi ạ."

Đứng trước cửa phòng Haruka, tôi đã hít một hơi thật dài. Mẹ cô ấy mở cửa đi vào. Từ hành lang, tôi vụng trộm nhìn vào.

Tôi thấy chiếc giường được bao quanh bởi những dụng cụ y tế như ở trong phòng bệnh viện. Tôi còn nghe thấy cả tiếng những chiếc máy đó. Căn phòng yên ắng đến nỗi chắc hẳn tiếng máy là một âm thanh rất nhỏ nhưng tôi có thể cảm nhận được dường như nó vang lên rất lớn.

"Haruka ơi, con có nghe thấy gì không? Con có khách đến chơi kìa." Mẹ Haruka nghiêng người xuống chiếc giường nói thật nhẹ nhàng rồi hướng mắt về phía tôi. Rồi thay vì bảo tôi vào thì bà chỉ cho tôi thấy một cái gạt đầu nhẹ. Tôi bước chân vào trong phòng.

Càng bước sâu vào trong phòng, tôi càng nhìn thấy những gì đang diễn ra trên giường, những thứ tôi không thể nhìn thấy từ hành lang. Mỗi bước chân đi là một lần hình ảnh Haruka đang nằm trên giường như con búp bê không sự sống và cả thiết bị truyền hay gì đó đang nối vào cơ thể ấy hiện lên rõ ràng.

Một bước rồi lại thêm một bước. (Cái này... quá đổi... quả thực...) Những gì mẹ Haruka nói dần trở thành sự thật sau mỗi bước chân. Rồi khi tôi tiến đến thành giường thì những nghi ngờ cũng không còn chỗ đứng nữa.

Haruka không cử động, cứ như thể cậu ấy và cái giường đã hóa làm một vậ. Haruka từ từ mở mắt và chỉ hướng ánh nhìn về phía tôi, hình như cô ấy cũng chẳng còn sức lực để cử động cổ mình nữa.

Tôi nở nụ cười rạng rỡ nhất có thể bắt chuyện Haruka: "Cậu thấy thế nào rồi?"

"Yousuke! Cậu đến đây à... tớ vui lắm." Haruka nói những lời yếu ớt đến mức tôi không thể nghe được. Nước mắt tôi tuôn ra.

Nếu cứ thế này tôi sẽ không kìm nén được những cảm xúc đã cố ghìm này giờ nữa mất. Nếu tôi mở miệng ra bây giờ thì những tiếng thốn thức tôi giấu sẽ không thể ngừng lại được nữa. Tôi chỉ có thể nhìn cô ấy và để cho nước mắt mình rơi.

"Lần này đến lượt tớ bị cậu cười rồi ha." Nói rồi, Haruka quay đầu như một vật gì rất nặng, quay đầu về phía ngược lại rồi cười: "Này, nhìn mớ tóc quạ trên đầu tớ này!"

Vẻ mặt không rõ đang cười hay đang khóc của tôi nhăn nhó và suy sụp. "Haruka! Tại sao chứ... Tại sao... tại sao...?" Tôi chẳng biết phải nói gì, nhưng không thể cứ im lặng mãi được.

"Tớ vui quá... Lần đầu tiên cậu gọi tớ là 'Haruka' nhỉ." Haruka chậm rãi cử động tay trái.

"Yousuke này, làm ơn, hãy nắm lấy tay tớ... và, lại gần tớ hơn đi."

Tôi lập tức quỳ xuống bên giường, hai tay nắm lấy tay trái Haruka và ghé sát mặt tới bên Haruka. Tay cậu ấy chẳng còn chút sức lực nên không nắm lại tay tôi.

Haruka bắt đầu nói bằng giọng nhỏ hơn cả này giờ. Giọng nói ấy nhỏ đến nỗi nếu tôi không kề thật sát tai đến gần miệng cậu ấy thì sẽ chẳng nghe được gì cả.

"Tớ muốn tạo ra bằng chứng về việc tớ đã sống ở thế giới này. Khoảng một năm trước, tớ đã cách này cách khác cảm thấy mình không sống được lâu như người khác. Vì thế tớ đã rất sợ khi nghĩ rằng nếu cứ chết thế này thì cuộc đời mình rốt cuộc sẽ là gì? Thật tệ vì ba đã cố gắng để lại cho tớ một món quà tuyệt vời đến thế mà tớ lại rời khỏi thế giới này khi chẳng làm được gì cả. Vì thế, tớ đã muốn tạo ra một người nói với tớ rằng vì có tớ mà cuộc đời người ấy trở nên tuyệt diệu. Vì thế, tớ đã tự ý chọn Yousuke... Tớ xin lỗi!"

"Xin lỗi gì chứ. Từ đáy lòng, tớ luôn thấy biết ơn sự ngẫu nhiên đã khiến tớ gặp được Haruka. Vì gặp cậu mà cuộc đời tớ đã thay đổi. Và từ giờ trở đi cũng sẽ thay đổi. Cuộc đời tớ có vẻ sẽ trở nên thật sự tuyệt vời vì tớ gặp được cậu. Tớ biết ơn điều đó từ đáy lòng đấy."

"Cảm ơn cậu. Yousuke. Cậu tốt quá. Tớ vui vì cậu nói thế với tớ. Nhưng điều đó không phải ngẫu nhiên đâu."

"Hả?"

"Vì cậu là người hùng suốt từ ngày xưa của tớ rồi."

"Sao lại thế...?"

"Thật đấy. Có thể cậu quên rồi nhưng tớ vẫn nhớ rất rõ. Tớ gặp cậu lần này là lần thứ hai rồi. Lần thứ nhất là ngẫu nhiên, nhưng lần này thì khác. Lần này là tớ đi gặp cậu."

"Nghĩa là sao?"

Haruka tiếp tục nói ngắt quãng, ngắt quãng. Vẫn với giọng nói rất nhỏ ấy, dù có vẻ nhọc nhưng Haruka muốn nói: "Là mùa hè trước khi vào học tiểu học ấy... Hai mẹ con tớ đã đi sở thú kia. Nhìn kìa, cái sở thú gần đây ấy. Cậu và ba cậu đã ngẫu nhiên đến đó. Mẹ tớ và ba cậu là bạn cấp ba... Vì thế, hôm đó bốn người chúng ta đã cùng đi chơi trong công viên."

Tớ nhát người lạ nên... cứ trốn hoài sau mẹ... thấy thế... Yousuke đã... nói, 'Này, cho cậu đấy!' và... cho tớ... cái này... thứ cậu vừa được mua cho... hôm ấy."

"C... cái này là tớ tặng cậu sao? Tớ chẳng nhớ gì cả..." Thứ mà Haruka chỉ là chiếc ví đựng tiền xu có hình mặt con gấu.

Bất giác, nước mắt tôi lại trực trào. Tôi cảm thấy mình không được phép khóc. Nếu tôi khóc bây giờ chẳng phải là sẽ khiến cậu ấy thấy mình bị bệnh thật trầm trọng mất hay sao. Nhưng tôi cũng không thể ngăn được những cảm xúc cứ ngập tràn lên đó được. Chỉ đơn giản là tôi chẳng làm được gì ngoài việc mặc kệ cảm xúc theo nước mắt tự ứa ra.

Tôi hít một hơi dài rồi nói: "Nào, cậu nên nghỉ đi. Cố gắng quá sẽ có hại cho cơ thể đấy."

Haruka phát âm ngày một khó khăn, giờ chỉ có thể nhả ra từng lời từng lời một theo nhịp thở: "Đợi đã... đừng... đi vội... có chuyện... nhất định... bây giờ... muốn nói trước." Lần đầu tiên Haruka nắm lại tay tôi: "Tớ có... hai điều... muốn... Yousuke... hứa."

"Ừ, cậu nói đi, bất cứ điều gì."

"Yousuke... cậu có một khả năng không giới hạn... Tớ không nịnh đâu, tớ nghĩ thế thật đấy. Vì thế... vì thế, tớ muốn... cậu sống... cuộc sống tốt đẹp... khác với mọi người... cuộc sống mà... chỉ có cậu mới tạo ra được. Và, hứa... với tớ... sẽ sống... để thực hiện... những... ước muốn đó... của cậu."

"Tớ hiểu rồi. Tớ hứa. Tớ sẽ có những ước mơ to lớn mà người khác không thể vẽ ra được. Dù khó khăn đến mấy tớ cũng sẽ dùng những thứ cậu dạy để thực hiện chúng cho xem."

"Cảm ơn cậu. Nếu vậy thì, nhất định... sẽ được."

"Còn một điều nữa là gì?"

"Một điều nữa thì... bây giờ tớ không nói được... Nhưng... vì tớ, đã nghĩ rằng không gặp lại Yousuke được nữa nên... tớ viết sẵn thư. Lá thư đó... đọc sau nhé... Ở ngăn kéo trên cùng... của... cái bàn kia..."

Tôi với tay ra ngăn kéo như được chỉ và lấy ra một phong bì có đề "Gửi Yousuke".

"Đây là?"

"Đúng rồi... đấy... Tốt rồi... thế là được rồi... Yousuke... Thật sự cảm ơn cậu... Và... thật sự... xin lỗi."

"Cậu đâu cần phải xin lỗi chứ. Mà người phải nói cảm ơn là tớ mới phải. Haruka, cảm ơn cậu! Ngày mai tớ sẽ lại đến gặp cậu nên hôm nay cứ thư thả nghỉ ngơi đi nhé."

"Ừ... được rồi."

Tôi vừa định thôi ghé sát miệng Haruka thì bỗng nhận ra hình như cậu ấy còn điều muốn nói nên lại sát tai lại.

"Mẹ tớ, có vẻ vui khi... được gọi là 'Fujiko'... không phải 'cô'. Cậu cứ gọi thế nhé..."

"Tớ biết rồi."

Lần này khi tôi rời ra xa thì Haruka đã nhắm mắt lại rồi. Tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay đang nắm chặt của cô ấy lên ngực rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Vừa đóng cửa lại thì "Fujiko" đã mỉm cười nói với tôi: "Cảm ơn cháu đã vì con gái cô mà gặp nó."

Tôi lúc đó như sắp khóc, chẳng biết làm gì nên đã xin phép dùng phòng vệ sinh, đóng chặt cửa trong đó và mãi không thể ra nổi. Tôi vắn nước, rửa mặt và khóc với tất cả những tiếng thốn thức kìm nén bấy giờ.

Haruka là người dù biết bệnh của mình nhưng vẫn luôn rạng rỡ đối diện với tôi và thúc đẩy tôi thực hiện những giấc mơ của mình. Ba Haruka đã qua đời xưa kia ngày ngày viết những dòng nhật ký để lại cho con mà

không biết trước được vận mệnh của cô bé. Và cả mẹ Haruka, người đã mất đi người quan trọng và giờ lại sắp mất thêm một lần nữa.

Nghĩ về họ, nước mắt tôi cứ tuôn mãi không ngừng.

Tôi nhanh chóng ra khỏi phòng vệ sinh khi đã bình tĩnh lại. Ngoài phòng khách, cô Fujiko đang đứng đợi với chiếc khăn trên tay.

"Cô xin lỗi đã khiến cháu cũng phải suy nghĩ những điều không hay."

"Không ạ. Thật tốt khi gặp được Haruka cô ạ. Và cũng thật tốt vì cháu đã biết được sự thật."

"Cô cảm ơn. Chắc con bé cũng vui lắm."

"Ngày mai cháu lại đến có được không ạ?"

"Được chứ, nhưng cháu không cần quá sức đâu."

"Cháu sẽ đến hàng ngày."

"Yousuke thật tốt bụng quá. Cháu giống hệt anh Asahito... ừ, là ba cháu."

"Cô cũng biết ba cháu nhỉ."

"Bạn học thời cấp ba của nhau mà. Cả ba con bé nữa, tức là chồng cô ấy."

"Ồ, vậy là ba cháu cũng biết ba Haruka ạ?"

"Hai người đó ở cùng đội bóng chày đấy."

"Ồ!"

"Trước cô cũng hay qua giúp việc ở đội bóng. Bây giờ người ta gọi là 'quản lý' nhỉ. Hai người đó rất thân nhưng tính tình trái ngược hẳn nhau. Ba cháu thuộc tuýp người ít nói, chỉ thể hiện bằng hành động thôi."

"Bây giờ vẫn vậy đấy ạ. Cháu cũng không dễ dàng biết được ba đang nghĩ gì."

"Suốt từ ngày xưa đã vậy rồi. Nhưng trong lòng ba cháu thì có những suy nghĩ rất vững vàng đấy."

"..."

Tôi chẳng biết trả lời gì nữa. Cô Fujiko đã nhìn ra tí xa ngoài cửa sổ và chuyển chủ đề câu chuyện sang người chồng đã mất.

"Ba con bé ngày xưa, bóng chày chỉ là một phần thôi, còn lại luôn nói về những ước mơ lớn mà người xung quanh chẳng bao giờ nghĩ tới, dù chẳng ai để ý nghe. Nhưng có duy nhất một người lúc nào cũng lắng nghe những câu chuyện đó rất chăm chú và lúc nào cũng nói với ông ấy rằng 'Nếu là cậu thì kiểu gì cũng làm được!', và người đó chính là ba cháu. Cuối cùng thì đúng là như thế thật, đến nỗi cả những người ngày xưa đã coi thường những ước mơ đó cuối cùng cũng nói rằng ông ấy là niềm tự hào của quê hương... Vậy mà khi con bé vừa được sinh ra thì ông ấy đã đột ngột đi mất..."

Cô Fujiko bỗng nhận ra mình đang khóc, liền đưa ngón tay phải quệt khóe mắt và cố cười gượng nói tiếp: "Cô xin lỗi. Có lẽ đây không phải chuyện của cháu. Cháu thì vẫn y nguyên là cậu bé Kondou ngày trước..."

Tôi vẫn không thể nói được gì. Tôi chỉ có thể cảm nhận được sự kỳ lạ của việc người gặp người, của vòng xoay những cuộc đời.

Thế rồi, sau khi trao đổi thêm với mẹ Haruka thêm vài phút, tôi ra khỏi ngôi nhà. Cô đã cho tôi biết chính xác tên căn bệnh của Haruka nhưng tôi cũng quên mất rồi. Tôi leo lên xe đạp, từ dưới đường nhìn lên cửa sổ phòng

Haruka ở tầng hai. Tôi vẫn thấy lưng con voi bông như lúc đến tựa như nó đang âu yếm ngắm nhìn và bảo vệ cho Haruka vậy. (Nhờ mà cả đấy!) Tôi hướng về lưng con voi nhỏ bên cửa sổ, thì thầm trong suy nghĩ. Nắm chặt bức thư của Haruka trong tay, tôi đi xa dần khỏi nơi đó. Trên đường về, tôi thấy miệng mình thì thầm câu "Cố lên! Cố lên!" hòa nhịp theo guồng quay xe đạp.

Chân tôi tự nhiên hướng về phía ngôi đền ở chân núi. Đây là ngôi đền vốn tôi chỉ đến một năm hai lần vào dịp lễ đầu năm mới và lễ hội mùa thu, đây là lần đầu tiên tôi đến đó với mục đích khác. Đương nhiên giờ này chẳng có lấy một quán hàng, mà không những thế, ngoài tôi ra cũng chẳng còn ai khác. Tôi thấy như thể lần đầu tiên đến nơi này vậy, không biết đây có đúng là ngôi đền lúc nào cũng chật cứng người mà tôi vẫn thấy không.

Cây thần của đền to như thế đã được trồng mấy trăm năm đang ngân nga tiếng xào xạc trong gió. Màu xanh của cây chắn ánh mặt trời khiến tôi cảm nhận được sự mát lạnh của mùa thu đã về trên con đường vào đền. Khi đó, điều duy nhất tôi làm được cho Haruka là cầu nguyện. Không hẳn là tôi tin vào thần thánh, nhưng ngoài nơi này ra tôi chẳng còn biết dựa vào đâu nữa. Tôi ném tiền vào thùng lễ, vỗ tay và lần đầu tiên trong đời cầu nguyện một cách chân thành: "Cầu xin các vị thần hãy cứu lấy cô ấy." Xong xuôi, tôi mua lá bùa đắt nhất để mai đến thăm sẽ tặng cho Haruka...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Bài Học Cuối

Về đến nhà, tôi lập tức vào phòng mở phong bì thư của Haruka. Bên trong là một lá thư và một chiếc máy bay giấy màu đỏ. (Là chiếc máy bay hôm đó...) Đó là chiếc máy bay đỏ mà tôi đã từng tự hỏi sao cậu ấy không đưa cho mình và trong đó viết gì nữa. Tôi thử mở chiếc máy bay ra trước khi mở bức thư. Thứ được viết bên trong là những gì Haruka nói lúc đó. Phải rồi, lúc đó Haruka nói thế này: "Chỉ có duy nhất một điều được định đoạt trước trong cuộc đời. Đó là một ngày nào đó người ta sẽ chết."

"Chỉ có một điều được định đoạt trước thôi. Vì thế..."

Ngày hôm đó, Haruka không đưa chiếc máy bay đỏ này cho tôi là bởi sợ nó ngầm ám hiệu cho tôi biết về cái chết của cậu ấy. Cô bạn Haruka ấy giờ lại nhét chiếc máy bay vào phong bì đưa tôi chắc chắn không phải để nói với tôi rằng "... vì thế, ngày nào đó tớ cũng sẽ chết" mà vì cậu ấy quyết làm cô giáo của tôi đến cùng.

Giọng Haruka như phảng phất: "...vì thế, chẳng có gì là được định đoạt trước trong tương lai cả. Chính vì vậy, chúng ta có được những thành công tuyệt vời thế nào đều là tùy thuộc vào hành động của bản thân. Và Yousuke chắc chắn sẽ là người của thành công. Vì đây là điều tớ nói ra nên chắc chắn không sai đâu!"

Nước mắt tôi lại chực trào.

Sau đó, tôi tiếp tục đọc lá thư trong phong bì rồi chỉ thư thần khép mình trong phòng cả ngày. Tôi lơ đãng nhìn bảy chiếc máy bay giấy màu trắng, xanh da trời, vàng, xanh lá, cam, tím và đỏ xếp hàng trên bàn. Hay là

Haruka muốn được bay lên và đi đến đâu đó? Tôi chẳng biết tại sao nhưng nước mắt tôi cứ bao nhiêu lần tuôn rơi.

Tôi nghĩ về rất nhiều chuyện. Toàn là những chuyện có nghĩ cũng chẳng làm gì được nhưng không thể nào mà không nghĩ tới được. Tôi dám chắc nếu nói chuyện với ba thì sẽ được nghe nhiều thứ về nhà Haruka. Nhưng giờ chẳng phải lúc tôi có thể nói chuyện với ông nên chỉ tiếp tục nằm lên giường ngó trần nhà và lại nghĩ ngợi.

"Ngày mai phải bằng mọi giá vui vẻ để làm cho Haruka khỏe mạnh mới được. Hôm nay mình đã đột nhiên mệt mỏi rồi chẳng biết làm thế nào nhưng chính lúc ấy phải cười để tạo ra sức mạnh cho Haruka mới phải. Haruka dù khó khăn đến mấy cô ấy vẫn luôn cười để tiếp dũng khí cho mình đấy thôi. Lần này đến lượt mình." Tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại điều đó. Đêm ấy, tôi ngủ tự bao giờ, chẳng thấy bứt rứt vì cái nóng dai dẳng của mùa hè còn sót lại như mọi hôm nữa.

Tôi có ngày hôm sau, nhưng ngày hôm sau đó đã không đến với Haruka nữa. Trước khi ngày mới đến vài phút, tình trạng của Haruka đột ngột xấu đi và cô ấy đã lặng lẽ trút hơi thở cuối cùng mà chẳng đợi chiếc xe cấp cứu "Fujiko" gọi.

Lời thỉnh cầu của tôi đến thần thánh đã vô ích. Tôi hoàn toàn không có một chút dự cảm nào khi người thân yêu mà mình đang nghĩ đến qua đời. Tôi thật sự tức giận với điều đó. Cả lời thề hôm trước của tôi giờ cũng vô nghĩa. Ngày hôm đó, tôi không thể nào nở được một nụ cười.

Ngày ba mươi mốt tháng Tám.

Trong lễ tang được tổ chức tại nhà Haruka, tôi đặt con voi bông và lá bùa mua ở đền vào quan tài cô ấy và nói lời tạm biệt.

Ngày cuối của kỳ nghỉ hè

Khoảnh khắc mà mùa hè của hai chúng tôi kết thúc.

Tháng chín tới, kỳ học mới bắt đầu.

Cuộc sống bình thường của tôi lại trở về với những ngày tháng trước khi gặp Haruka.

Ngoài tôi ra, chẳng ai biết Haruka cả, môi trường xung quanh tôi cũng không có gì thay đổi so với một tháng rưỡi trước. Những ngày thường nhật giống hệt như cũ lại bắt đầu. Tuy thế, cách tôi sống từng ngày đã hoàn toàn khác so với trước đó, như thể đó là chứng cứ duy nhất cho việc tôi đã thật sự gặp gỡ Haruka vào mùa hè ấy.

Sau khi tan học, nếu trời đẹp, tôi sẽ ôm đồ vẽ tranh ra công viên. Nhiều lần mắt tôi tập trung phía trên chiếc xích đu đang khẽ đung đưa và tưởng tượng ra mình đang thấy một vạt váy trắng chứa căng gió. Ngày mưa, tôi đến thư viện đọc sách. Có lúc tôi ngỡ như thấy Haruka lộ mặt ra từ phòng đọc sách ấy của thư viện và tôi cố gắng tìm hình bóng đó nhưng giờ thì cậu ấy không làm thế nữa rồi. Đến đêm, tôi học tiếng Anh như điên dại. Tất cả thời gian của tôi giờ đã được dùng cho nỗ lực để đạt được những điều tôi muốn trong cuộc đời.

Rồi thời gian trôi qua, tôi cũng dần nghe được thêm về ba Haruka từ ba tôi. Nhờ thế, tôi cũng thành ra thường xuyên nói chuyện với ba.

Nửa năm sau khi Haruka qua đời, tôi mới biết tin mẹ Haruka, cô Fujiko đã bán căn biệt thự và chuyển đến đâu đó...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Nữ Thần Chiến Thắng

Kể từ lần cuối nghe cái tên "Fujiko", cho đến ngày hôm nay, khi tôi vô tình nghe cô con gái mình nói ra cái tên đó, đã hai mươi năm trôi qua. Nghĩ lại, vào khoảnh khắc đó, cuộc đời tôi đã kết thúc và bắt đầu. Quả thật, vào cái khoảnh khắc gặp được một người con gái tên là Haruka mùa hè ấy, quãng đời cho đến lúc đó của tôi đã kết thúc và cuộc đời thật sự có ý nghĩa đã bắt đầu. Với tôi, cô ấy là Nữ thần chiến thắng để tôi có được tất cả những thành công trong cuộc đời. Trong hai mươi năm, tôi đã luôn luôn tâm niệm bảy điều mà Haruka dạy và thực hiện chúng:

Biết điều mình thực sự muốn

Biết cách biến ước mơ thành sự thật

Biết bản chất của thành công về tài chính

Trở thành người có sức hấp dẫn

Không biến cách thức thành mục tiêu

Vứt bỏ suy nghĩ "không làm được" trước khi làm

Trong cuộc đời nhất định không có việc gì là không làm được

Nhờ vậy, tôi đã thành công trong hành trình cuộc đời tuyệt vời mà người khác không thể trải nghiệm được của mình. Không những được nhiều người công nhận là một người thành công, quan trọng hơn, tôi đã có thể tự công nhận bản thân là người thành công nữa.

Từ khi bắt đầu viết danh sách những việc đời mình cần làm, tôi đã sửa đi sửa lại rất nhiều lần khiến bản danh sách đó không còn giữ được nguyên bản nữa, và chính tôi cũng quên đi rất nhiều thứ mình viết lúc đầu, nhưng trong khi đó, tôi đã thực hiện được một số thứ khác. Có những ước mơ to lớn mà ngày xưa tôi đã từng không thể thực hiện nổi lấy một cái. Có lẽ nếu ngày ấy không gặp người con gái tên là Haruka đó, tôi sẽ không thể có được niềm phúc đạt được rất nhiều ước mơ lớn như thế trong một cuộc đời.

Tôi đang sống một cuộc sống mà ngoài tôi ra không ai khác tạo ra được. Thế có nghĩa là một trong hai lời hứa của tôi với Haruka hôm ấy đã được thực hiện. Đương nhiên tôi không nghĩ rằng giờ là đích đến cuối cùng của ước mơ tôi. Đúng vậy, bởi vì từ nay về sau đi chẳng nữa thì trong đời tôi cũng chỉ có duy nhất một điều bị định đoạt trước thôi. Vì vậy, tôi phải ôm ấp những ước mơ lớn hơn, lớn hơn nữa, và tôi quyết phải tiếp tục sống cuộc đời này mà thực hiện những ước mơ đó.

Tôi không quên rằng mình vẫn còn một lời hứa nữa với Haruka. Điều đó thì vẫn còn ở xa phía trước, không cần phải nóng vội. Giờ tôi chỉ nghĩ đến lời hứa đó được thực hiện cùng với sự trưởng thành của cô con gái Nodoka của mình thì thật tuyệt.

Thật kì lạ. Thời gian càng trôi qua, tôi càng nghi ngờ về việc có thật sự mình đã gặp cô gái Haruka đó hay không nữa. Tôi thấy hình như đó chỉ là một câu chuyện được tạo ra trong trí tưởng tượng của mình vậy. Mỗi lần nghĩ thế, tôi lại nhìn vào "những thứ đó" hiện đang được treo trên cây đèn bàn. "Những thứ đó" luôn nhắc cho tôi cách để làm cho cuộc đời không ai khác có được của mình trở nên vui vẻ hạnh phúc. "Những thứ đó" cũng là bằng chứng giúp cho tôi xác nhận rằng những điều xảy ra trong mùa hè ấy không phải là tưởng tượng mà đã thực sự xảy ra, là bằng chứng cho việc Haruka từng sống trên đời.

Tất nhiên, không phải chỉ có thế. Lá thư cuối cùng mà cô ấy gửi tôi là những thành công to lớn, là cái phúc, là một cuộc đời trọn vẹn và cũng là

một bài tập về nhà rất lớn mà tôi phải hoàn thành trong một đời. Mỗi lần đọc lại bức thư ấy, tôi không thể không nghĩ về tầm quan trọng của việc sống trân trọng từng ngày, sự quý giá của việc gặp gỡ người khác và sự tuyệt diệu của sinh mệnh. Hơn thế nữa, mỗi lần đọc lá thư là tôi lại nhớ về khuôn mặt rạng rỡ thoáng tinh nghịch của Haruka khi căn môi dưới mỉm cười và thấy một tâm trạng thật dịu dàng nhưng cũng thật mạnh mẽ.

Phải rồi, hôm nay cũng vậy, ở nơi nào đó, "Nữ thần chiến thắng" vẫn đang dõi theo và bảo vệ cho những thành công của tôi...

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Lá Thư

Gửi Yousuke

Cậu đang đọc lá thư này nghĩa là tớ đã đi khỏi thế gian này và cậu đã đến gặp tớ rồi nhì.

Tớ xin lỗi về việc đã giữ kín về căn bệnh và tớ cũng xin lỗi vì đã cuốn cậu vào vấn đề của riêng tớ. Nhưng nhờ thế tớ đã có một tháng hạnh phúc. Cảm ơn cậu. Thực sự cảm ơn cậu.

Thật ra thì với tớ, Yousuke đã là một người vô cùng quan trọng từ hơn chục năm nay rồi. Hồi bé, chúng mình đã một lần gặp nhau ở vườn thú mà lần trước hai đứa đi ấy. Chắc Yousuke không nhớ đâu nhưng hồi đó cậu đã tặng cho tớ chiếc hộp đựng tiền xu hình con gấu mà tớ đưa cậu xem hôm nọ đấy. Có lẽ ba của Yousuke sẽ nhớ rõ chi tiết chuyện hôm ấy. Mẹ đã kể chuyện này trong lá thư gửi tớ mấy năm trước.

Lúc đầu tớ cũng chỉ dùng nó như chiếc ví đựng tiền bình thường. Nhưng khi đó, nó đã dần dần trở thành vật bất ly thân rồi từ lúc nào đó đã trở thành báu vật trong lòng tớ. Và rồi, cùng với đó, tớ cũng tự ý biến kỷ niệm ngày nào thành một vật báu nữa của mình. Chẳng biết từ khi nào, trong tớ, cậu đã trở thành một người bạn thân luôn động viên tớ những lúc khó khăn. Mỗi khi nhìn chiếc ví đựng tiền, lúc nào tớ cũng cảm thấy như Yousuke đang nói "cố lên nào!" với tớ vậy. Kì cục nhỉ? Trước đó, tớ chưa một lần thấy thế. Tự tớ cũng thấy chuyện này kì cục. Nhưng chỉ cần như thế tớ đã thấy mình mạnh mẽ và có thêm dũng khí để vượt qua khó khăn nên tớ cũng tự cho mình gọi cậu rằng "đúng là bạn thân!". Điều đó thực sự đã giúp tớ rất nhiều.

Khi tớ biết mình không còn sống được lâu nữa, tớ muốn được gặp cậu một lần để nói lời cảm ơn. Vì thế, việc mình gặp nhau không phải ngẫu nhiên. Nhưng từ lúc gặp cậu, từ đáy lòng tớ nảy ra ước muốn không chỉ nói lời cảm ơn mà còn muốn làm gì đó cho cậu nữa. Và tớ quyết định việc cuối cùng mình có thể làm cho ai đó trong cuộc đời này là làm sao để cậu nghĩ rằng gặp tớ là một điều tốt đẹp.

Ban đầu, tớ đã cho rằng chỉ cần Yousuke nghĩ thế thì tớ sẽ thấy vui, rằng chỉ cần làm được điều đó thì tớ có thể yên lòng rời khỏi thế giới này, rằng thế là đủ. Nhưng con người thật là một loài tham lam! Số lần gặp cậu càng tăng lên thì tớ càng thấy không thể thỏa mãn chỉ với điều đó được. Điều đó đã khiến tớ làm một điều đáng hối hận.

Vì thế, tớ biết đây là một thỉnh cầu rất cá nhân mà tớ tự tiện đưa ra, nhưng xin cậu hãy thực hiện hai điều này như một lời thỉnh cầu của người bạn thân không còn trên thế gian nữa.

Điều thứ nhất là... nó có thể không giống như lời thỉnh cầu của tớ lắm...
Mấy ngày trước, Yousuke đã nói rồi nhì, là cậu sẽ vẽ ra một ước mơ lớn mà không ai khác vẽ ra được và sẽ sống theo một cách nào đó để thực hiện chúng. Tớ muốn cậu luôn tiếp tục điều đó và thực sự đạt được ước mơ ấy. Nếu những điều tớ nói với cậu có được chút ích lợi để cậu thực hiện điều ước của mình thì chắc không còn gì vui hơn được nữa, nhưng chắc cái đó cũng không quá quan trọng nhì. Quan trọng nhất vẫn là việc cậu tự thực hiện ước mơ của mình.

Để làm điều đó, cậu phải trân trọng từng ngày được sống của mình. Hãy trân trọng từng ngày từng ngày hơn, mỗi ngày nhiều hơn một chút. Cậu hãy sống sao để mỗi ngày đều có thể nghĩ rằng: "Hôm nay mình cũng đã tiến thêm một bước về phía ước mơ". Nếu là cậu thì chắc chắn sẽ làm được.

Cho đến khi biết được sự trầm trọng của căn bệnh này, tớ cũng chưa từng nghĩ đến những thứ như kiểu phải sống trân trọng từng ngày một nên

cũng chẳng có tư cách nói ra những điều to tát... Nhưng giờ thì thật sự tớ nghĩ thế đấy. Tớ thật sự nghĩ rằng chẳng ai trên thế giới này có thể chắc chắn rằng ngày mai mình vẫn sống nhưng tại sao mọi người không trân trọng ngày hôm nay của mình hơn chứ? Vì thế, tớ muốn Yousuke hãy sống hết mình ngày hôm nay. Tớ xin lỗi vì đã nói điều có vẻ to lớn vĩ đại như thế. Đó là thỉnh cầu từ tớ, một người không còn ngày mai nữa.

Còn một điều nữa. Đó là vì tớ không còn được sống ngày mai nữa nên cũng có một người nữa mất đi ngày mai của mình. Đó là... là ba. Tớ nghĩ lúc này, khi Yousuke đang đọc cái này thì cậu cũng đã biết rồi: thực ra ba đã qua đời mà không đợi đến khi tớ tròn một tuổi. Chắc ba cũng không bao giờ ngờ được điều đó, nhưng ba đã để lại cho tớ rất nhiều thông điệp. Ba nói ông muốn chắc rằng nếu chẳng may mình qua đời thì con gái ông, tức là tớ, vẫn sẽ được hạnh phúc. Nhưng đáng tiếc, điều ông nói lại thành sự thật. Từng điều một trong quyển nhật ký của ông đều là những điều tuyệt vời. Tất cả những thứ tớ nói với Yousuke đều là nội dung mà ba đã viết sẵn. Trong quyển nhật ký đó, ba đã viết những lời động viên để tớ có thể sống mạnh mẽ, vui vẻ, hạnh phúc và cả cách để thực hiện ước mơ nữa. Chắc cậu cũng cảm nhận được tình yêu thương của ba chứ? Mỗi lần đọc quyển nhật ký đó là tớ lại thật lòng biết ơn người ba mà tớ thậm chí không có chút ký ức nào về việc mình đã gặp mặt, biết ơn cả tình yêu của ông nữa. Và rồi, tớ đã biết trân trọng mỗi ngày vì nghĩ rằng cuộc sống của mình có cả ước mơ của ba.

Vậy mà cuộc sống đó của tớ sắp phải kết thúc. Không, khi cậu đang đọc những dòng này thì nó đã kết thúc rồi. Cuộc sống của tớ kết thúc cũng có nghĩa là ước mơ của ba cũng kết thúc. Nếu thế thì tớ sẽ thấy có lỗi với ba lắm, ba đã cất công để lại cho tớ một thứ tuyệt vời dường ấy cơ mà...

Tớ không muốn chấm dứt ước mơ của ba. Vì thế, tớ muốn thử nhờ Yousuke, dù vẫn biết thật là tùy tiện. Tớ muốn cậu hãy nhận lấy cuốn sổ ba đã viết. Mẹ cũng đồng ý rằng làm vậy sẽ tốt hơn là để mẹ giữ nó. Cuốn sổ

được viết trước khi tớ ra đời, khi ba chưa biết tớ là con trai hay con gái, trong đó chỉ có những điều cần thiết để sống hạnh phúc thôi. Vì thế, tớ nghĩ chắc chắn nó sẽ có ích cho Yousuke để có được cuộc sống thành công và hạnh phúc.

Và... cái này giống một kỳ vọng hơn là một lời thỉnh cầu... Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ có một người mà cậu yêu thật lòng, rồi cậu sẽ kết hôn, xây dựng gia đình. Rồi khi con cậu ra đời, tớ nghĩ chắc chắn sẽ là con gái. Dự cảm của tớ đấy. Cho đứa trẻ đó, hay cho bất kỳ ai cũng được, hãy vì những người mà cậu mong muốn họ thành công mà viết ra điều lúc đó cậu nghĩ, hay những điều cậu nhất định muốn truyền đạt cho họ. Tớ dám chắc họ sẽ rất vui.

Xin lỗi vì tớ toàn tự tiện nhờ vả cậu. Tớ không định dồn Yousuke hứa hẹn theo kiểu ép buộc phải thực hiện bằng mọi giá. Sẽ thật tốt nếu Yousuke có thể sử dụng cái đó để tạo ra cuộc sống đẹp cho mình. Tuy nhiên, có một điều này chắc chắn cậu đừng quên nhé: Chỉ cần cậu trân trọng từng ngày, mỗi ngày đều tiến đến gần ước mơ, dù chỉ một bước thôi cũng được, và không bao giờ từ bỏ thì nhất định Yousuke sẽ làm được những điều mình muốn.

Mà cậu cũng đã bắt đầu lối sống đó rồi đấy nhỉ. Chẳng phải cậu đã có một ước mơ to lớn mà không ai vẽ ra được đó sao? Chẳng phải cậu đã quyết định sẽ sống một cuộc sống của riêng mình để không ai bắt chước được đó sao? Chừng nào cậu còn tiếp tục bước đi như thế thì thành quả sẽ tìm đến.

Từ nơi xa xôi tớ sẽ luôn luôn, mãi mãi cổ vũ cho cậu.

Tớ xin lỗi.

Cảm ơn cậu.

Và, cố lên nhé!

Bạn thân của cậu.

NẾU NGÀY MAI KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN

Yasushi Kitagawa
www.dtv-ebook.com

Lời Cuối

Đầu hè năm 2005.

Một cậu học sinh phổ thông ghé thăm tôi. Đó là cậu học sinh mà tôi dạy cho đến khi tốt nghiệp trung học cơ sở, giờ đã học lớp 11 rồi. Cậu ta ngồi xuống ghế, tay ôm cuốn "Sách cho hiền tài" mà tôi viết. Tôi đã được anh trai cậu ấy (cũng từng là học sinh của tôi) cho biết cậu học sinh này khi vừa vào trung học phổ thông thì phát hiện ra có khối u trong não và đã được phẫu thuật một lần, cả tình trạng bệnh hiện nay nữa. Vì thế, tôi hỏi: "Em có khỏe không?", lòng như cảm thấy mình chạm được vào khối u đó vậy.

Cậu ta vốn là một học sinh luôn rất vui tươi suốt từ thời cấp hai. Lúc đó, cậu ấy cũng trả lời tôi rất khỏe: "Có ạ, giờ thì em còn đi học được nữa." Trái với câu trả lời đó, chỉ cần nghe câu sau cũng biết tình trạng chắc hẳn không hề tốt. Nguyên văn lời cậu ấy thế này: "Căn bệnh là một quả bom nổ chậm mà em không biết bao giờ sẽ nổ." Nghe câu ấy, tôi chết lặng. Cậu ấy đã đến gặp tôi bất chấp tình trạng đó.

"Mẹ em bảo hãy đi cảm ơn thầy vì bà nghĩ rằng cuốn sách này giờ đã thành thứ viết ra cho em..." với vẻ ngại ngùng, cậu ta đưa ra cuốn "Sách cho hiền tài" và nói rằng cậu ta muốn tôi viết vài lời và ký tặng. Tôi vừa nghĩ một lúc xem nên viết gì, vừa nghe chuyện cậu ta rồi ký chữ ký mình chưa quen tay vào.

Thế rồi, tôi nhìn theo sau lưng cậu học sinh ấy khi ra về, vẫn chưa nói được nhiều điều. Cái dáng người bước đi chậm rãi liêu xiêu ấy dường như là một người khác so với cậu học sinh vừa mới đây. Vậy mà vừa ra đến cửa, cậu ta đã quay lại "Em cảm ơn thầy ạ" rất lễ phép. Trong lời chào ấy có sự

khỏe mạnh khi xưa. Ngực tôi nhói lên vì sự tương phản ấy. Sau đó tôi mới nghĩ ra có lẽ khi ấy, tình trạng của cậu ấy đã thực sự rất tồi tệ rồi.

Mùa thu năm 2005.

Khi đang xây nhà mới thì mẹ vợ đang sống cùng chúng tôi lúc đó qua đời. Mới vài ngày trước đó, cụ vẫn còn khỏe mạnh, vẫn còn giúp bao nhiêu việc nhà, từ dọn dẹp sân vườn đến thay lại giấy dán cửa. Vậy mà cụ đột nhiên bị xuất huyết não và bất tỉnh từ khi được đưa đến viện cho đến lúc ra đi mãi mãi vài ngày sau đó mà chưa kịp được điều trị. Cụ qua đời vào đúng ngày căn nhà mới được hoàn thành, ngày mà chúng tôi đã rất mong đợi.

Cả nhà chúng tôi bị bao trùm bởi sự đau xót trước sự chia ly không báo trước ấy. Đó là một cái chết không cam tâm, đặc biệt là với vợ tôi. Cô con gái một tuổi rưỡi của tôi hằng ngày vẫn được bà đến chơi nên hôm ấy, nó nhìn vào di ảnh của bà ngoại, chỉ vào tấm ảnh vui vẻ bảo tôi: "Bà, bà!". Mỗi lần nghe tiếng gọi ấy là lòng tôi lại trào lên nỗi đau.

Rồi một ngày nọ, chưa đầy một tháng sau đó, tôi lại nghe tin cậu học trò đã tới thăm tôi vào mùa hè cũng đã mất. Thông báo đến với tôi đúng vào khoảnh khắc cậu ấy mãi mãi không có ngày mai nữa.

Tôi nhìn những cô cậu học sinh cấp ba đang đi ngoài phố. Những cô cậu học trò ấy vẫn đang sống và tưởng rằng mình đương nhiên có ngày mai. Mỗi ngày, các em lại đối diện với những khó khăn, và rồi lấy những khó khăn ấy làm lý do để ở yên một chỗ, cứ thế chịu đựng đau khổ tiếp. Các em đang có những nỗi lo rất mơ hồ về tương lai, chẳng có lấy một thứ gì bền vững trong cuộc đời nhưng lại sống như thể thời gian là vô hạn. Có rất nhiều người trẻ như vậy. Mà không phải chỉ có các em. Có lẽ tôi cũng vậy. "Con người không thể biết mình sẽ chết lúc nào" - dù tôi cố gắng để hiểu những câu chữ ấy nhưng sự thật là tôi vẫn đang sống với niềm tin rằng ngày mai sẽ đến.

Một đạo diễn phim nổi tiếng đã từng nói: "Nghĩ đến cái chết chính là nghĩ đến sự sống. Chúng ta không thể chỉ nghĩ đến một trong hai cái đó được. Càng nghĩ đến cái chết thì những suy nghĩ ấy càng hóa thành những suy nghĩ về sự sống.". Với tôi cũng vậy, việc hai người thân yêu đã ra đi chính là động lực để tôi nghĩ nhiều hơn về "cách sống". Hơn bao giờ hết, lúc này, suy nghĩ ấy đang trở nên mãnh liệt. Tôi đã cảm nhận được một cách mạnh mẽ cách sống đó là những điều tôi muốn làm chứ không phải là điều tôi buộc phải làm.

Tôi xin chân thành cảm ơn quý độc giả đã đọc câu chuyện của tôi đến cuối. Sáng tác này ra đời khi tôi nghĩ rằng tôi không muốn kết thúc "cái chết" của người thân yêu chỉ bằng "nỗi buồn" mà phải bằng việc nhìn lại về "sự sống". "Bây giờ bạn đang sống. Do đó, bạn có thể làm được bất cứ điều gì!" - Tôi nghĩ rằng tôi đã nhận được thông điệp này từ hai người thân yêu của mình. Hơn thế nữa, chính vì đây là cuộc đời mà chúng ta chỉ một lần được sống nên tôi mong muốn các bạn hãy sống cuộc đời tuyệt vời nhất của chính mình. Đó là lời nhắn của tôi, và tôi đã đưa hai thông điệp trên vào sáng tác này.

Xin chân thành cảm ơn.

Đầu hè năm 2006